BIBLIOTHECA INDICA :

A

Collection of Oriental Works

PUBLISHED BY THE

ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

NEW SERIES, No. 1180.

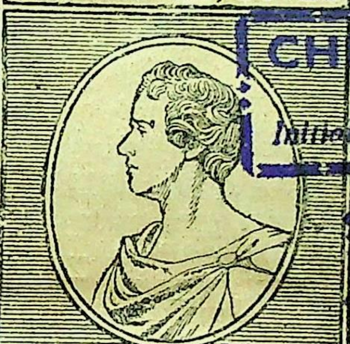
गृह्यसूत्रम्

गोभिलप्रणीतम्, श्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारकृतभाष्यसहितम्, तेनैव परिशोधितम् ।

GOBHILIYA GRIHYA SUTRA,

WITH A

COMMENTARY BY THE EDITOR.

EDITED BY

MAHĀMAHOPĀDHYĀYA CHANDRA KĀNTA TARKĀLANKĀRA

VOL. II, FASCICULUS I.

(SECOND EDITION.)

CALCUTTA :

PRINTED BY HITAVRATA CHATTERJI, SATYA PRESS.

AND PUBLISHED BY THE

ASIATIC SOCIETY, 57, PARK STREET,

1907.

Aitareya ... ; Vol.		
Fasc 1-5, Vol, IV, Fasc. 1-8 @ /10/	14	6
Aitareyālochánum, (the preface of the Ditto) by Ācārya S. V. Sāmasramī	2	0
*Anu Bhāshya, Fasc 2-5 @ /10/ each	2	8
Aphorisms of Sāndilya, (English) Fasc. 1	1	0
Astasāhasrikā Prajñāpāramitā, Fasc. 1-6 @ /10/ each	3	12
Acvavaidyaka, Fasc. 1-5 @ /10/ each	3	2
*Ātharvana Upanishad, Fasc. 2-5 @ /10/ each	2	8
Avadāna Kalpalatā, (*Sans. and Tibetan*) Vol. I, Fasc. 1-6 ; Vol. II, Fasc. 1-5 @ 1/ each	11	0
A Lower Ladakhi version of Kesarsaga, Fasc. 1-3 @ 1/- each	3	0
Bālam Bhattī, Vol. I, Fasc. 1-2 @ /10/	1	4
Baudhāyana Srauta Sutra, Fasc. 1-3 @ /10/ each	1	14
...hā natī, Fasc 4-8 @ /10/-	3	2
Bhatta Dīpikā Vol. I, Fasc. 1-5 @ /10/-	3	2
Brahma Sutra, Fasc. 1, @ /10/-	0	10
Brhaddevatā, Fasc. 1-4 @ /10/ each	2	8
Brhaddharma Purāna, Fasc. 1-6 @ /10/ each	3	12
Bodhicāryāvatāra of Çāntidevi, Fasc. 1-4	2	8
Çatadūsani, Fasc. 1-2	1	4
Catalogue of Sanskrit Books and MSS., Fasc. 1-4 @ 2/ each	8	0
Çatapatha Brāhmana Vols. I Fasc 1-7, II Fasc 1-5, III Fasc 1-7, V Fasc 1-4	14	6
Çatasāhasrikā-prajñāpāramitā, Part I, Fasc. 1-12 @ /10/ each	7	8
*Caturvarga Chintāmani, (Text) Vols. II, 1-25 ; III. Part I, Fas... Part II, Fasc. 1-10 @ /10/ each ; Vol. IV, Fasc. 1-5		
Çlokavārtika, (English) Fasc. 1-5 @ 1/4/-		
*Çrauta Sūtra of Āpastamba, Fasc. 6-17 @ /10/ each	7	
Ditto Ācvālāyan, Fasc 1-11 @ /10/ each	6	
Ditto Çānkhāyan, (Text) Vol. I, Fasc. 1-7 ; Vol. II Fasc. 1-4 ; Vol. III, Fasc. 1-4, Vol IV Fasc. 1 @ /10/ ...	10	
Ditto Lātyāyan Fasc. 1-9 @ /10/ each	5	
Çrī Bhāshyam, (Text) Fasc. 1-3 @ /10/ each	1	
Dān Kriyā Kaumudi, Fasc. 1-2	1	
Gadādhara Paddhati Kālasāra, Vol I, Fasc. 1-7	4	
Ditto Ācārasāra, Vol II, Fasc. 1 ...	1	
Gobhliya Grhyo Sutrum, Fasc. 1-12 @ /10/	7	
Kāla Viveka, Fasc. 1-7	4	
Kātantra, Fasc. 1-6 @ /12/ each	4	
Kathā Sarit Sāgara, (English) Fasc 1-14 @ /1/4/- each	17	8
Kūrma Purāna, Fasc. 1-9 @ /10/ each	5	10
Lalita-Vistāra, (English) Fasc. 1-3 @ 1/- each	3	0
Ditto Fasc. 3-6 @ /10/ each	2	8
Madana Pārijāta, Fasc. 1-11 @ /10/ each	6	14
Mahā-bhāsya-pradīpōdyōta, Vol. I Fasc. 1-9 & VII, Fasc. 1-12, Vol. III, Fasc. 1-6 @ /10/ each	16	14
Manutīkā Sangraha, (Text) Fasc 1-3 @ /10/ each	1	14
Mārkandeya Purāna, (E... Fasc. ... @ 1/...	9	0
* Ditto (Text) ...	2	
*Mīmāmsā D... @ /10/ each	10	1

इत्येतस्मिंश्च पक्षे ब्राह्मणस्यैकादशवार्षिकम्, क्षत्रियवैश्ययोश्च षोड़शवार्षिकमुपनयनव्रतम्। उपनयनकालातिपाते तु सर्व्वेषां न्यूनतरमपि,—इत्यवगन्तव्यम्। न्यूनतरपक्षेऽप्यन्ततोऽष्टौ दिनानि तत् करणीयम्। तथाच गृह्यासङ्ग्रहः।

"समामासा अहोरात्रास्तुल्या ब्राह्मणचोदिताः।
सावित्रमष्टभिर्वर्षैः कार्यं मासैर्दिनैश्च वा"।

इति। सावित्रमुपनयनव्रतम्। तदानीमेव सावित्रीप्रवचनस्योपदेशात्। तथाच पुरुषशक्तिशीलदेशकालवयोऽवस्थाविशेषेण कालव्यवस्था प्रतिपत्तव्या।

अन्ये त्वाहुः। यतः "नाचरिष्यन्तं संवत्सरमुपनयेत्"—इति संवत्सरमात्रव्रताचरणस्यात्यन्तमावश्यकत्वं सूत्रयिष्यति, अतः कारणात् संवत्सरव्रताचरणात् परमर्व्वागपि षोड़शाद्दर्षात्, षोड़शवर्षोपनीतस्य च संवत्सरव्रताचरणानुरोधात् परतोऽपि षोड़शाद्दर्षात् गोदानं कर्त्तव्यम्। तस्मान्नायमवश्यं कालनियमः,—षोड़शे वर्षे गोदानम्—इति। एवं क्षत्रियवैश्ययोरपि द्रष्टव्यम्—इति। तदसङ्गतम्। पूर्वोदाहृतगृह्यासंग्रहविरोधात्। 'नाचरिष्यन्तं संवत्सरमुपनयेत्'— इति गोदानादिव्रतविषयमिति तत्रैव वक्ष्यामः।

तत्र तावदुपनयनव्रतं सावित्र्या अध्ययनार्थं सावित्रं सहप्रवचनमाख्यायते। उपनयनव्रतसमकालमेव सावित्रीप्रवचनोपदेशात्। गोदानादीनि व्रतानि देवपर्व्वादीनां वेदानामध्ययनार्थानि अनुप्रवचनीयानि चोच्यन्ते। अमीषां व्रतानां पश्चादेव तत्तद्वेदभागानां

प्रवचनस्योपदेशात् । गुरुश्चैतावता कालेन ब्रह्मचारिणं शौचाचारादिकं शिक्षयेत् । तथाच मनुः ।

"उपनीय गुरुः शिष्यं शिक्षयेच्छौचमादितः ।
आचारमग्निकार्य्यञ्च सन्ध्योपासनमेवच" ।

इति ॥ ० ॥ १ ॥ ० ॥

चूड़ाकरणेन केशान्तकरणं व्याख्यातम् ॥ २ ॥

गोदानव्रते यत् केशान्तकरणं केशानामन्तकरणं विनाशकरणं छेदनमित्येतत् । तत् चूड़ाकरणेन पूर्व्वोक्तेन व्याख्यातं कथितम्—इति केशान्तकरणे चूड़ाकरणधर्म्मा अतिदिश्यन्ते । तेनात्रापि शिरोऽभितः पश्चाद्भागकेशानां कपुष्णिकाकपुच्छलाख्यानां चूड़ाकरणोक्तरीत्या छेदनं कर्त्तव्यम् । एवञ्चोपनयनव्रतान्ते ब्रह्मचारिणः कियन्तमपि कालं वपनं न कर्त्तव्यम् । अन्यथा पिञ्जूलीभिः सह कपुष्णिकाकपुच्छलग्रहणच्छेदनादि कर्त्तुमशक्यं स्यात् । तथाच कर्म्मप्रदीपः ।

"वपनं नास्य कर्त्तव्यमर्व्वाक् गोदानिकाद्व्रतात् ।
व्रतिनो वत्सरं यावत् षण्मासानिति गौतमः" ।

इति ॥ ० ॥ २ ॥ ० ॥

समस्तचूड़ाकरणधर्म्मातिदेशे प्राप्ते
विशेषोऽभिधीयते,—

ब्रह्मचारी केशान्तान् कारयते ॥ ३ ॥

ब्रह्मचारी स्वयमेव केशान्तान् कारयते न माता । कथन्नाम ?

चूड़ाकरणे तावत् माता कुमारमङ्के कृत्वोपविशति, तथागतञ्च तमन्यः संस्करोति। केशान्तकरणे तु न ब्रह्मचारी मातुरङ्कगतो भवति। अकुमारत्वेनायुक्तत्वात्। गुरुकुले चेदानीमस्यावस्थानात्। स खल्वयं स्वयमेव कारयते न मातेत्ययमर्थः।

एवं वा—

चूड़ाकरणे कुशलीकारयन्ति—इति बहुवचनाद् वापनकर्त्तुरनियम उक्तः। केशान्तकरणे तु ब्रह्मचारिणः स्वयमेव वापनक्रिया नियम्यते ॥ ० ॥ ३ ॥ ० ॥

अयञ्च विशेषः,—

सर्व्वाण्यङ्गलोमानि सꣳहारयते ॥ ४ ॥

संहारो विनाशोवपनमित्यनर्थान्तरम्। ऋज्वन्यत् ॥ ० ॥ ४ ॥ ० ॥

अयमपि विशेषः,—

गोमिथुनं दक्षिणा ब्राह्मणस्य ॥ ५ ॥

मिथुनं स्त्रीपुंसौ ॥ ० ॥ ५ ॥ ० ॥

अश्वमिथुनं क्षत्रियस्य ॥ ६ ॥

दक्षिणा ॥ ० ॥ ६ ॥ ० ॥

अविमिथुनं वैश्यस्य ॥ ७ ॥

दक्षिणा—इत्येव। अविर्मेषः ॥ ० ॥ ७ ॥ ० ॥

गौर्व्वैव सर्व्वेषाम् ॥ ८ ॥

यथोक्तदक्षिणाया अलाभे गौरेव वा सर्वेषां ब्राह्मणादीनां

दक्षिणा भवति । दक्षिणा चेयमाचार्य्यस्यैव न ब्रह्मणः । कस्मात् ?-तस्यैवोपनयनकेशान्तकरणादिकर्म्मोपदेशात् । कर्म्ममूल्यत्वाच्चास्याः । वक्ष्यति चाचार्य्यः,— "आच्छादयेन्नु रुमित्येके"—इति । "आचार्य्य-सकाशे वाचं विसृजेत,—वरं ददामीति, गोमिथुनं दक्षिणा"—इति गृह्यान्तरे चाचार्य्यायैव केशान्तकरणदक्षिणादानावगतेः । ब्रह्मणस्तु पूर्णपात्रादिका दक्षिणा स्यात् । भिक्षोरपि ब्रह्मचारिणः प्रावरणादिवद्गोमिथुनादेर्नासम्भवः—इति द्रष्टव्यम् ॥ ० ॥ ८ ॥ ० ॥ अयमप्यपरो विशेषः,—

अजः केशप्रतिग्राहाय ॥ ९ ॥

केशान् यः प्रतिगृह्णाति वपनार्थम्, स खल्वयं केशप्रतिग्राहो-वपनकर्त्ता नापितो भण्यते । तस्मै कर्म्ममूल्यमजो देयः । एवञ्च अत्र ब्रीह्यादिपात्रकंसरासादनं न स्यात्, तेषां मूल्यार्थत्वात् इह च मूल्यान्तरस्योपदेशात् । अत्र गोदानव्रताङ्गस्य केशान्त-करणकर्म्मणः परिसमाप्तिः ॥ ० ॥ ९ ॥ ० ॥

लाघवार्थमिदानीं गोदानादीनां सर्व्वेषामेव व्रतानां साधारणीं परिभाषां वक्तुमारभते,—

उपनयनेनैवोपनयनं व्याख्यातम् ॥ १० ॥

उपनयनेनैव पूर्व्वोक्तेन उपनयनं गोदानादिव्रताङ्गं व्याख्यातं कथितम् ॥ ० ॥ १० ॥ ० ॥

तत्रापि कश्चिद्विशेषमाह,—

न त्विहाहतं वासो नियुक्तम् ॥ ११ ॥

इह गोदानादिव्रताङ्गोपनयने पुनरहतं वासो न नियुक्तं न नियमितम्—इति नियमे प्राप्ते अनियमस्त्वोच्यते। तेन पूर्वस्मिन्नुपनयनेऽहतस्य वाससो नियमोऽवगम्यते ॥ ० ॥ ११ ॥ ० ॥

नालङ्कारः ॥ १२ ॥

इह नियुक्तः ॥ ० ॥ १२ ॥ ० ॥

नाचरिष्यन्तꣳ संवत्सरमुपनयेत् ॥ १३ ॥

संवत्सरमपि यो न व्रतं चरिष्यति तं नोपनयेदित्याचार्य्यस्यायं नियमस्त्वोच्यते। ब्रह्मचारिणोऽप्यर्थान्नियमः सिध्यति। स खल्वयं नियमो गोदानिकएवोपनयने स्यात्। कुतः ? अत्रैवोपदेशात्। तस्मात् संवत्सरमपि व्रतं यो न चरिष्यति, तस्यापि प्राचीनमुपनयनं भवति।

अन्ये त्वाहुः। प्रकरणादेवैतस्मिन्नुपनयने प्राप्ते पुनरुपनयनग्रहणं सामान्यार्थम्। तस्मात् प्राचीनेऽप्युपनयनेऽयं नियमः। तेन यस्यापि षोड़शे वर्षे उपनयनं, तस्यापि संवत्सरव्रतचरणात् परत उपरिष्टादपि षोड़शाद्वर्षाद्गोदानं स्यात्, न तु षोड़श एव वर्षे—इति बोद्धव्यम्। परतो वच्यमाणा अपि धर्म्माः सामान्यगोचरा एव—इति।

नैतदेवम्। 'उपनयेत्'—इत्यनुक्तौ वाक्यार्थस्यैवाघटनात्। अन्यथाऽभिधाने चाचार्य्यस्य निषेधस्यालाभात्। अतिक्रम्याभिधानाच्च। 'समा मासा अहोरात्राः'—इत्युदाहृतगृह्यासङ्ग्रहवचनेन प्राचीने उपनयने विशेषस्याभिधानाच्च तत्रैतस्याप्रवृत्तेः। सोऽयमुपनयतिः

सन्निहितं गौदानिकादिकमेवोपनयनमभिधत्ते न प्राचीनमिति। व्यक्तिवचनः खल्वयम्। व्यक्तिवचनानाञ्च सन्निहितव्यक्तिपरत्वमाग्नेयीन्याये सिद्धान्तितम्। तत् कुत एवानेन सामान्यपरिग्रहः शक्यते वक्तुम्। परतो वक्ष्यमाणानामादेशानां यथा प्राचीनेऽप्युपनयनेऽभिनिवेशः, तथाऽभिहितमस्माभिः,— 'वार्त्तञ्चास्मै दण्डं प्रयच्छन् वाचयति'—इत्यत्र। परतश्चैतद्वक्ष्यामः॥ ०॥ १३॥ ०॥

वार्त्तञ्चास्मै दण्डं प्रयच्छन्नादिशति॥ १४॥

ऋजुरक्षरार्थः। दण्डं प्रयच्छन्—इत्यनूद्यते क्रमार्थम्। कथं नाम? दण्डं प्रकर्षेण यच्छन्नेवादिशति, न तु विलम्बेत—इत्यर्थः। दण्डमन्त्रवाचनात् परतः खल्वादेशा बोद्धव्याः। कुतः? प्रशब्दस्वरसात्। दण्डं प्रयच्छन्नित्येतावतैव निर्व्वाहे गुरुकरणं निर्देशसामान्यात् पूर्व्वोक्तस्मारणार्थम्। तेन प्राचीनेऽप्युपनयने दण्डप्रदानात् परममी आदेशा भवन्ति। तस्मात् सामान्यधर्म्मत्वममीषामिति सिद्धम्॥ ०॥ १४॥ ०॥

ते खल्वादेशाः द्वादशभिः सूत्रैरभिधीयन्ते,—

आचार्य्याधीनो भवान्यत्राधर्म्मचरणात्॥ १५॥

अधीनो निघ्न आयत्तः—इत्यनर्थान्तरम्। अधर्म्मचरणादन्यत्राचार्य्यस्याधीनो भव। अधर्म्मसंयुक्तमाचार्य्यस्यादेशमपि माकार्षीरित्यर्थः॥ ०॥ १५॥ ०॥

क्रोधानृते वर्ज्जय॥ १६॥

ऋज्वर्थं सूत्रम्॥ ०॥ १६॥॥ ०॥

मैथुनम् ॥ १७ ॥

वर्ज्जय—इतीदमितः प्रभृतिसर्व्वत्रानुषज्जनीयम् । मैथुनं व्यवायः सम्भवइत्यनर्थान्तरम् ॥ ० ॥ १७ ॥ ० ॥

उपरि शय्याम् ॥ १८ ॥

उपरि शय्याम् आचार्य्यशय्याया उच्चतरां शय्यां वर्ज्जय । तथाच मनुः ।

"नीचं शय्यासनञ्चास्य सर्व्वदा गुरुसन्निधौ" ।

इति । एवं वा —

उपरि खट्टादौ शय्यां वर्ज्जय । तदनेनाधोभूमावेव शय्या कर्त्तव्येत्युपदिशति । तदप्याह मनुः ।

"अग्नीन्धनं भैक्षचर्य्यामधःशय्यां गुरोर्हितम् ।
आ समावर्त्तनात् कुर्य्यात् कृतोपनयनो द्विजः" ।

इति ॥ ० ॥ १८ ॥ ० ॥

कौशीलवगन्धाञ्जनानि ॥ १९ ॥

कौशीलवं नृत्यगीतवादित्रम् । गन्धो घृष्टोमलयजः । अञ्जनमक्ष्णोर्यद्दीयते । एतानि वर्ज्जय । तथाच मनुः ।

"अभ्यङ्गमञ्जनञ्चाक्ष्णोरुपानच्छत्रधारणम् ।
कामं क्रोधञ्च लोभञ्च नर्त्तनं गीतवादनम्" ।

इति ॥ ० ॥ १९ ॥ ० ॥

स्नानम् ॥ २० ॥

वर्ज्जय । सुखार्थस्नानस्यायं प्रतिषेधो न वैधस्य । तेन वैधस्नानं

कर्त्तव्यमेव। तथाच सूत्रान्तरम्। "नाप्सु श्लाघमानः स्नायात्" -इति। "कालद्वयमभिषेकाग्निकार्य्यकरणम्"-इति चैवमादि। वक्ष्यति चाचार्य्यो नित्यधर्म्मेषु,—"उदकोपस्पर्शनप्रातरभिवादाः" -इति। अथवा। स्नाने गात्रोत्सादनादिकमेवानेन निषिध्यते न तु स्नानमिति बोद्धव्यम्। कुतः? "अप्सु दण्डवन्मज्जनम्"-इति सूत्रान्तरात्। तथाच कर्म्मप्रदीपः।

"न गात्रोत्सादनं कुर्य्यादनापदि कथञ्चन।
जलक्रीड़ामलङ्कारं व्रती दण्डइवाप्लवेत्"।

इति ॥ ० ॥ २० ॥ ० ॥

अवलेखनदन्तप्रक्षालनपादप्रक्षालनानि ॥ २१ ॥

वर्ज्जय। अवलेखनं कङ्कतिकादिना शिरसः, भूमेर्व्वा निष्प्रयोजनम्। दन्तप्रक्षालनं दन्तानां प्रकर्षेण क्षालनं दन्तधावनं—पत्रकाष्ठादिना दन्तघर्षणमित्येतत्। पादप्रक्षालनम्—उद्वर्त्तनपूर्व्वकं सुखार्थं यत् क्रियते। पादेन वा पादस्य प्रक्षालनं वर्णनीयम्। "पादेन नाक्रमेत् पादम्"—इति स्मरणात् ॥ ० ॥ २१ ॥ ० ॥

क्षुरकृत्यम् ॥ २२ ॥

वर्ज्जय। पाक्षिकोऽयं क्षुरकृत्यप्रतिषेधो बोद्धव्यः। कुतः?

"सशिखं वपनं कार्य्यमास्नानाद्ब्रह्मचारिणाम्।
आशरीरविमोक्षार्थं ब्रह्मचर्य्यं न चेद्भवेत्"।

इति कर्म्मप्रदीपे सशिखवपनस्योपदेशात्।

"वपनं नास्य कर्त्तव्यमर्व्वाक् गोदानिकाद्व्रतात्।
व्रतिनोवत्सरं यावत् षण्मासानिति गौतमः"।

इति च वपनावगतेः । स खल्वयमाचार्य्यस्यास्पष्टोऽभिप्रायः परिशिष्टकृता स्पष्टीकृतः । तथाच गौतमसूत्रम् । "मुण्डजटिलशिखाजटाश्च"–इति । मनुरपि स्मरति ।

"मुण्डो वा जटिलो वा स्यादथवा स्याच्छिखाजटः" ।

इति । अथवा । क्षुरकृत्यप्रतिषेधान्मुण्डनविधानाच्च मुण्डनं कर्त्तव्यमेव, तदन्यत् क्षुरकृत्यम् अङ्गलोमसंहारादिकं न कर्त्तव्यमित्ययं सूत्रार्थः । अन्ये त्वाहुः । क्षुरकर्म्मप्रतिषेधान्मुण्डनविधानाच्च कर्त्तव्यं मुण्डनं युक्तम्,—इति ॥ ० ॥ २२ ॥ ० ॥

मधुमांसे ॥ २३ ॥

वर्ज्जय ॥ ० ॥ २३ ॥ ० ॥

गोयुक्तारोहणम् ॥ २४ ॥

गोयुक्तस्य शकटादेरारोहणं वर्ज्जय ॥ ० ॥ २४ ॥ ० ॥

अन्तर्ग्राम उपानहोर्धारणम् ॥ २५ ॥

अन्तःशब्दो मध्यवचनः । अन्तर्ग्रामे ग्राममध्ये, उपानहौ प्रसिद्धे, तयोर्धारणं वर्ज्जय । ग्राममध्ये उपानद्धारणं माकार्षीरित्यर्थः ॥ ० ॥ २५ ॥ ० ॥

बहुत्वाद्ब्रह्मचारिधर्म्माणां प्रत्येकमुपदेशे ग्रन्थगौरवं मन्यमानः खल्वाचार्य्यो लाघवार्थमिदमुपदिशति,—

स्वयमिन्द्रियमोचनमिति ॥ २६ ॥

स्वयमात्मना कामतः–इत्येतत् । इन्द्रियमोचनम् । इन्द्रियाणि

श्रोत्रादीन्येकादश प्रसिद्धानि। तेषां मोचनं मोक्षणं—प्रतिषिद्ध-स्वगोचरकर्म्मस्वनिवारणबुद्ध्या प्रवर्त्तनम्—इति यावत्। तत् वर्ज्जय। तदनेनैतदुक्तं भवति। 'नाचार्य्यनिन्दां शृणुयात्'–इति प्रतिषिद्धो ब्रह्मचारी न केवलं तामेव कामतो न शृणुयात्, अपि तु यत्र तत्श्रवणमेव न स्यात् तत्र तिष्ठेत्। तथाच मनुः।

"गुरोर्यत्र परीवादो निन्दा वाऽपि प्रवर्त्तते।
कर्णौ तत्र पिधातव्यौ गन्तव्यं वा ततोऽन्यतः"।

इति। एवं चक्षुरादीन्यपि परस्त्रीप्रेक्षणाद्यर्थं प्रवृत्तानि निवर्त्तयेत्। तदप्याह स एव।

"द्यूतञ्च जनवादञ्च परिवादं तथाऽनृतम्।
स्त्रीणाञ्च प्रेक्षणालम्भमुपघातं परस्य च"।

इति। एवं वा,—
स्वयमिन्द्रियमोचनं कामतो रेतःस्कन्दनं वर्ज्जय। यद्यपि,—

"स्वप्ने सिक्त्वा ब्रह्मचारी द्विजः शुक्रमकामतः।
स्नात्वाऽर्कमर्च्चयित्वा त्रिः पुनर्म्मामित्यृचं जपेत्"।

इत्यकामतोऽपि रेतःस्कन्दनं मनुना निषिद्धम्। तथाप्येतदधिकदोषकरं व्रतहानिकरं वा वर्णनीयम्। यस्मान्मनुरेवाह।

"एकः शयीत सर्वत्र न रेतः स्कन्दयेत् क्वचित्।
कामाद्धि स्कन्दयन् रेतो हिनस्ति व्रतमात्मनः"।

इति। इतिकरणमादेशपरिसमाप्त्यर्थम्॥ ०॥ २६॥ ०॥
इदानीमन्यानपि व्रतधर्म्मानुपदिशति,—

मेखलाधारणभैक्षचर्य्यदण्डधारणसमिदाधानो-
दकोपस्पर्शनप्रातरभिवादा इत्येते नित्यधर्म्माः ॥२७॥

मेखलायाः—विशेषानुपदेशात् पूर्व्वोक्तलक्षणाया धारणम्। तथाच मनुः।

"यत् यस्य विहितं चर्म्म यत् सूत्रं या च मेखला।
यो दण्डो यच्च वसनं तत्तदस्य व्रतेष्वपि"।

इति। भैक्षचर्य्यं भैक्षचरणम्— वेदयज्ञादिमतां गृहेषु। भैक्ष-चर्य्या—इति पाठे व्यक्त एवार्थः। तदाह मनुः।

"वेदयज्ञैरहीनानां प्रशस्तानां स्वकर्म्मसु।
ब्रह्मचार्य्याहरेद्भैक्षं गृहेभ्यः प्रयतोऽन्वहम्।
गुरोः कुले न भिक्षेत न ज्ञातिकुलबन्धुषु।
अलाभे त्वन्यगेहानां पूर्वं पूर्वं विवर्ज्जयेत्।
सर्वं वाऽपि चरेद्ग्रामं पूर्वोक्तानामसम्भवे।
नियम्य प्रयतोवाचमभिशस्तांस्तु वर्ज्जयेत्"।

इति। तस्मात्,—अत्रापि पूर्वोक्तोपनयनवत्तत्रस्थस्यैव ब्रह्मचारिणो-भैक्षचर्य्या न स्थानान्तरं गतस्य—इत्यसङ्गतं वचनम्। दण्डधारणं दण्डस्य पूर्वोक्तलक्षणस्य धारणम्। समिदाधानमधस्ताद्व्याख्या-तम्। उदकोपस्पर्शनं स्नानम्। तच्च सायंप्रातर्दण्डवदाप्लवनम्। वक्ष्यति चाचार्य्यः "तेषु सायं प्रातरुदकोपस्पर्शनम्"—इति। कात्यायनोऽप्याह। "व्रती दण्डइवाप्लवेत्"—इति। प्रातरभिवादः पादग्रहणं गुरोरित्येतत्। तच्च,—

"व्यत्यस्तपाणिना कार्य्यमुपसंग्रहणं गुरोः ।
सव्येन सव्यः स्प्रष्टव्यो दक्षिणेन तु दक्षिणः" ।

इति ।

"उत्तानाभ्याञ्च हस्ताभ्यां पादावस्य मृदु स्पृशेत् ।
दक्षिणं दक्षिणेनैव सव्यं सव्येन पीड़येत्" ।

इति चैवमादिस्मृत्यन्तरोक्तप्रकारेण करणीयम् । अभिवादनविधिरपि मनूक्त एवादरणीयः । यथा मनुः ।

"अभिवादात् परं विप्रो ज्यायांसमभिवादयन् ।
असौनामाहमस्मीति स्वं नाम परिकीर्त्तयेत्" ।

इति ।

"भोः शब्दं कीर्त्तयेदन्ते स्वस्य नाम्नोऽभिवादने ।
नाम्नां स्वरूपभावो हि भोभाव ऋषिभिः स्मृतः" ।

इति च । ज्येष्ठमभिवादयन् विप्रः अभिवादात्—पादग्रहणात् परम्, अमुकनामाहमस्मि—इति स्वं नाम कीर्त्तयेत्, अन्ते च भोःशब्दम्—इति वचनयोरर्थः । तेन पादग्रहणानन्तरं अमुकनामाहमस्मि भोः—इति कथयेत् । यच्च,—अभिवादये अमुकशर्म्माहमस्मि भोः—इत्युच्चार्य्य अभिवादनं कर्त्तव्यम्—इति रघुनन्दनादीनां मतम् । तदसङ्गतम् । अभिवादये—इत्युल्लेखे प्रमाणाभावात् । 'अभिवादात् परम्'—इत्यादिना पादग्रहणादनन्तरमेव नामकीर्त्तनस्योपदेशाच्च । यदपि,—अभिवादात् परम्—इत्यस्य अभिवादये—इति शब्दोच्चारणात् परम्—इति व्याख्यानम् । तदप्यसङ्गतम् । प्रमाणाभावात् । लक्षणाप्रसङ्गाच्च । श्रुतिलक्षणा-

विषये च श्रुतिं ज्यायसीमवोचाम। सा खल्वियं वर्णना व्याख्यातृणामिव यदृच्छापरिकल्पिता भवेत्, न तु मुनेरनुमता। मुनिवचनञ्चोपरुध्य यदृच्छया परिकल्पनं तेषामप्यनुचितमेव। "असावहम्भोः-- इत्यात्मनोनामादिशेत्"-- इत्येवमादिस्मृत्यन्तरेष्वपि अभिवादनवाक्ये, अभिवादये--इति पदप्रयोगो नानुशिष्यते। मिताक्षरादीपकलिकादिष्वपि अभिवादये--इति प्रयोगोन दृश्यते।

अभिवादयन्--इति तु वर्त्तमानसामीप्ये वर्त्तमानवदुपदेशः। एतच्च भवताऽपि वाच्यम्। हेत्वर्थे वा शता वर्णनीयः। ततश्चाभिवादनस्य नामकीर्त्तनहेतुत्ववचनात् हेतोश्च पूर्ववर्त्तित्वनियमात् अभिवादात् परमित्यस्मास्मदुक्तमेव व्याख्यानमादरणीयम्। यच्च गौतमसूत्रम्-- "स्वनाम प्रोच्यायमहमित्यभिवादोऽज्ञसमवाये"--इति। तदज्ञाभिवादनविषयत्वादेव न प्राज्ञाभिवादनविषयम्। अतएव मनुनाऽपि,--

"नामधेयस्य ये केचिदभिवादं न जानते।
तान् प्राज्ञोऽहमिति ब्रूयात् स्त्रियः सर्वास्तथैवच"।

इत्यज्ञाभिवादे भोःशब्दो नाभिहितः। ततश्च अमुकोऽयमहम्--इत्यज्ञाभिवादनप्रयोगः। इदं गौतमसूत्रं केश्चित् कल्पनाकुशलैराकुलीकृत्य पठितम्-- 'स्वनाम प्रोच्याहमभिवादये इत्यभिवदेत्'--इति। तदनाकरम्।

यच्चापरमुक्तम्,--मनुवचने नामशब्दस्य नामविशेषार्थत्वात् अभिवादनवाक्ये नामशब्दोल्लेखोऽप्रमाणः--इति। तदप्ययुक्तम्।

स्वं नाम--इति नामशब्दस्य नामविशेषार्थत्वेऽपि, असौनामाहम्--इति नामशब्दस्यानन्यप्रयोजनत्वात्। अन्यथा नामशब्दस्य द्विरुच्चारणानुपपत्तेः। कण्ठतश्चाभिधानात्। असौनामाहमस्मि--इति--एवं स्वं नाम कीर्त्तयेत्--इति कण्ठत एव नामशब्दस्याप्युल्लेखोऽनुशिष्यते। तस्मान्न किञ्चिदेतत्। अलमतिप्रसङ्गेन।

सूत्रशेषमिदानीं वर्णयामहे। एते मेखलाधारणादयोऽभिवादान्ताः नित्यधर्म्मा अहरहरनुष्ठेयाः--इत्यर्थः। धर्म्मपदोपादानाच्च व्रतस्यैवैते नित्यधर्म्माः न पुनर्यावज्जीवमनुष्ठेयाः--इत्यवगम्यते। इतिकरणादन्येऽपि,--

"नित्यं स्नात्वा शुचिः कुर्य्याद्देवर्षिपितृतर्पणम्"।

इत्येवमादयः स्मृत्यन्तरोक्ता धर्म्माः संगृह्यन्ते ॥ ० ॥ २७ ॥ ० ॥

कानि पुनस्तानि व्रतानि येषां गोदानप्रसङ्गेनायं साधारणधर्म्मोपदेशः? कियन्तञ्च कालं कर्त्तव्यानि? उच्यते।

गोदानिकव्रातिकादित्यव्रतौपनिषदज्यैष्ठसामिकाः संवत्सराः ॥ २८ ॥

ऋजुरक्षरार्थः। ननु 'नाचरिष्यन्तं संवत्सरमुपनयेत्'--इत्यनेन गतार्थत्वात् किमर्थमत्र गोदानग्रहणम्? दृष्टान्तार्थम्--इति ब्रूमः। कथन्नाम? यथा गोदानिके व्रतादेशादि, तथा एतेष्वपि स्यात्--इति। अथवा। नाचरिष्यन्तम्--इत्यनेन सर्वत्रैव संवत्सरव्रते प्राप्ते गोदानादीनां परिगणना क्रियते; सुखावबोधार्थम्, आदरार्थम् महानाम्निकव्रतस्य कालविशेषद्योतनार्थञ्च--इति न किञ्चिदनुचितम्। तत्र, उपनयनव्रतन्तावत् सावित्र्या अध्यय-

नार्थमुक्तम् । गोदानव्रतमाग्नेयैन्द्रपावमानानां देवपर्वणाम्, व्रातिकव्रतमारण्यकस्य शुक्रियवर्ज्जस्य, आदित्यव्रतं शुक्रियाणाम्, औपनिषदव्रतमुपनिषद्ब्राह्मणस्य, ज्यैष्ठसामिकव्रतमाज्यदोहानामध्ययनार्थम्—इति बोद्धव्यम् । ननु, 'चत्वारि वेदव्रतानि'—इति गौतमेन पुरुषसंस्कारमध्ये पाठात् कथममीषामध्ययनार्थत्वमुच्यते ? नैष दोषः ।

"तपोविशेषैर्विविधैर्व्रतैश्च विधिदेशितैः ।
वेदः कृत्स्नोऽधिगन्तव्यः सरहस्यो द्विजन्मना" ।

इति मनुनाऽध्ययनार्थत्वस्याप्यमीषामुपदेशात् । तस्मात्, पुरुषार्थानामेव सतामेषां संयोगपृथक्त्वन्यायेनाध्ययनार्थत्वमध्ययनार्थानामेव वा पुरुषार्थत्वमादरणीयम् ॥ ० ॥ २८ ॥ ० ॥

पुनरपि साधारणधर्म्ममुपदिशति,—

तेषु सायं प्रातरुदकोपस्पर्शनम् ॥ २९ ॥

व्याख्यातोऽक्षरार्थः । सायं प्रातः—इति गुणविधानार्थमुदकोपस्पर्शनमिति विहितमनूद्यते,—इति बोद्धव्यम् । पूर्वमुदकोस्पर्शनं कृतमूत्रपुरीषस्य मूत्रपुरीषलिप्ताङ्गस्य वा शौचसम्पत्त्यर्थम्, अयन्तु स्नानविधिः—इति केचित् ॥ ० ॥ २९ ॥ ० ॥

आदित्यव्रतन्तु न चरन्त्येके ॥ ३० ॥

एके शाखिन आदित्यव्रतं न चरन्ति । तुशब्दो विशेषद्योतनार्थः । कः पुनरसौ ? उच्यते । येषां किल शाखिनामारण्यकेऽन्तर्भूतानि शुक्रियाणि व्यस्तानि पठ्यन्ते, ते तावदादित्यव्रतं न चरन्ति ।

कस्मात् ? आरण्यकाध्ययनेनैव तेषामधीतत्वात्। येषान्तु पुनः कौथुमादीनामारण्यकात् पृथगेव शुक्रियाणि पठ्यन्ते, ते खलु शुक्रियाणामध्ययनार्थमादित्यव्रतं चरन्ति। स खल्वयं विनिवेशविकल्पः तुशब्देन द्योत्यते ॥ ० ॥ ३० ॥ ० ॥

ये पुनरादित्यव्रतं चरन्ति, तेषां विशेषधर्म्मानुपदिशति,—

ये चरन्त्येकवाससो भवन्ति ॥ ३१ ॥

ये शाखिनश्चरन्त्यादित्यव्रतं ते खल्वेकवाससो भवन्ति। एकमेव वासो येषां त इमे एकवाससः। अधरीयमेकमेव तेषां वासः, न पुनरुत्तरीयमजिनमपीत्यर्थः ॥ ० ॥ ३१ ॥ ० ॥

आदित्यञ्च नान्तर्दधतेऽन्यत्र वृक्षशरणाभ्याम् ॥३२॥

वृक्षः प्रसिद्धः। शरणं गृहम्। वृक्षशरणाभ्यामन्यत्रादित्यं नान्तर्दधते नापवारयन्ति नाच्छादयन्ति—इत्येतत्। के ? ये चरन्त्यादित्यव्रतम्। एवमुत्तरत्रापि। तथाच, वृक्षशरणयोश्छायां वर्ज्जयित्वा ग्रीष्मघर्म्मतप्तैरप्यादित्यव्रतचारिभिश्छत्रादिना नादित्योऽन्तर्धातव्यः—इत्यर्थः ॥ ० ॥ ३२ ॥ ० ॥

नापोऽभ्यवयन्त्यूर्द्ध्वं जानुभ्यामगुरुप्रयुक्ताः ॥ ३३ ॥

जानुभ्यामूर्द्ध्वं अप उदकं नाभ्यवयन्ति नावतरन्ति। किं नित्यवदेव नावतरन्ति ? न। किन्तर्हि ? उच्यते। अगुरुप्रयुक्ताः। गुरुभिः प्रयुक्ताः गुरुप्रयुक्ताः ते न भवन्ति,—इत्यगुरुप्रयुक्ताः।

अगुरुप्रयुक्ताः खल्वादित्यव्रतचारिणो जानुभ्यामूर्द्धमपो नाभ्यवयन्ति। गुरुप्रयुक्तास्तु तदभ्यवयन्तोऽपि न प्रत्यवायभाजो भवन्ति,—इति गुर्व्वाज्ञया दोषाभावं दर्शयति।

ननु 'आचार्य्याधीनोभवान्यत्राधर्म्मचरणात्'—इतिह्युक्तम्। तत् कथमाचार्य्यप्रयुक्तोऽधर्म्मं चरेत्? उच्यते। अगुरुप्रयुक्ता जानुभ्यामूर्द्धमपोनाभ्यवयन्ति इत्युक्ते गम्यत एवैतत् यत् गुरुप्रयुक्ताअभ्यवयन्ति—इति। तस्माददोषः। अपिच। नैवात्र किञ्चिद्विधीयते निषिध्यते वा, किन्तर्हि, ये खल्वादित्यव्रतं चरन्ति ते किलैवं कुर्व्वन्ति न च कुर्व्वन्ति इत्युच्यते। तस्मादधर्म्मचरणशङ्कागन्धोऽपि नास्ति। अन्ये त्वाहुः। 'यस्माल्पोदोषस्तमाचार्य्यादेशेन कुर्व्वतामधर्म्मसंयोगो नास्तीत्युक्तं भवति'—इति॥०॥ ३३॥०॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्य्यात्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारस्य कृतौ गोभिलीयगृह्यसूत्रभाष्ये तृतीयप्रपाठकस्य प्रथमा खण्डिका॥०॥

———

गोभिलीयगृह्यसूत्रे

तृतीयप्रपाठके द्वितीया खण्डिका ।

आदित्यव्रतात् परमध्ययनक्रमान्माहानाम्निकेन व्रतेन भवितव्यम् । औपनिषदज्यैष्ठसामिकव्रतयोस्तु कालादीनां सामान्यात् लाघवार्थः प्रासङ्गिक एवास्मिन् क्रमे उपन्यासः । महानाम्निकव्रतस्य तु कालक्रियाकलापयोर्वैशिष्ट्यात् न तत्रोपन्यासः कृतः । तदिदानीं स्वे क्रमे पृथगुपदिशति ,—

द्वादश महानाम्निकाः संवत्सरा नव षट् त्रय इति विकल्पः * ॥ १ ॥

महानाम्नीनामध्ययनार्था महानाम्निकाः द्वादश संवत्सरा भवन्ति । महानाम्नीनामध्यायनार्थं द्वादश संवत्सरानभिव्याप्य व्रतं कर्त्तव्य-

---

* भट्टभाष्ये तावदत्र सूत्रद्वयं कल्पितम् । तत्र, 'द्वादश महानाम्निकाः संवत्सराः'—इत्येकं, 'नव षट् त्रय इति विकल्पः'—इति चापरं सूत्रं कल्पितम् । परन्तु एवं सूत्रच्छेदे 'द्वादश महानाम्निकाः संवत्सराः'—इत्यनेन विकल्पस्य संबन्धः क्लेशेन सम्पादनीयो भवेत् । इत्येवं मन्यमानेन मया प्रथमसंस्करणे 'द्वादश महानाम्निकाः संवत्सराः' 'नव षट्त्रयः' 'इति विकल्पः'—इति सूत्रत्रयं कल्पितमासीत् । इदानीन्तु, 'इति विकल्पः'—इत्येवंरूपस्य सूत्रस्य कस्मिंश्चिदपि सूत्रग्रन्थेऽदर्शनात् आर्य्याणां नैतादृशी शैलीति विभावयता मिलितमेकमेव सूत्रभङ्गीकर्त्तुमुचित मित्यालोचयता चैकमेव सूत्रं लिखितम् । सूत्रदैर्घ्ये-ऽपि नात्र कोऽपि दोष इति विपश्चितोविदांकुर्वन्तु ।

मित्यर्थः। पक्षान्तरमाह। नव षट् त्रयो वा महानाम्निकाः संवत्सरा भवन्ति। इत्येतेषां चतुर्णां पक्षाणां विकल्पो बोद्धव्यः। स खल्वयं विकल्पोनैच्छिकः, दोषाष्टकग्रासात्। किन्तु व्यवस्थितः। कथन्नाम? पुरुषशक्तिशीलकालवयोऽवस्थाविशेषापेक्षया एते विकल्पा भवन्ति। अथवा। पूर्वपूर्वकल्पेषु कृच्छ्रभूयस्त्वात् फलभूयस्त्वं कल्पनीयम्। तथाच कर्मप्रदीपः।

"यत्र स्यात् कृच्छ्रभूयस्त्वं श्रेयसोऽपि मनीषिणः।
भूयस्त्वं ब्रुवते तत्र कृच्छ्रात् श्रेयो ह्यवाप्यते"।

इति। एवञ्च सर्वान् पुरुषान् प्रत्यविशेषेणामी विकल्पा भवन्ति न तु पुरुषशक्त्याद्यपेक्षया—इति सिध्यति। अस्मिंस्तु पक्षे पूर्वत्र प्रत्येकं वाशब्दा लुप्तवत् द्रष्टव्याः। कथन्नाम? द्वादश वा नव वा षट् वा त्रयो वा महानाम्निकाः संवत्सरा भवन्ति—इति ॥०॥१॥०॥

संवत्सरमप्येके ॥ २ ॥

संवत्सरमात्रमपि महानाम्निकव्रतमेके आचार्या मन्यन्ते। तदिदमेकीयं मतमाचार्यस्याप्यनुमतमिति प्रतिपद्यामहे। कस्मात् कारणात्? संवत्सरपक्षस्य धर्मविशेषोपदेशात्। गृह्यासंग्रहेऽप्युक्तम्।

"आचार्य्यानुमतं वाक्यमेकीयं गृह्यते कचित्।
शेषाणि चैव वाक्यानि आचार्यो न प्रशंसति"।

इति ॥०॥२॥०॥

व्रतन्तु भूयः ॥ ३ ॥

तुशब्दः पूर्वेषां पचाणां व्यवच्छेदार्थः। कथन्नाम ? संवत्सरमात्र-पचे व्रतं भूयो बहुतरं भवति न पूर्वेषु पचेषु। किमनेनोक्तं भवति ? एतदनेनोक्तं भवति। येऽप्यत्रानियता धर्म्मा वच्यन्ते,—"अनियमो-वा कृष्णस्थानासनपन्यभचेषु"—इति, तेऽपि वार्षिकव्रतचर्य्यापचे नियमेनानुष्ठेयाः, पूर्वेषु तु पचेष्वनियम एव—इति। तुशब्दो विशेषार्थो वा। संवत्सरव्रतचर्य्यापचे विशेषेण नियमेन बहुतरं व्रतं भवति—इत्यत्रापि पूर्ववदेवार्थः। अन्येतु तुशब्दं हेत्वर्थं मन्य-माना वर्णयन्ति,--यस्मात् "तिष्ठेद्दिवा, आसीत नक्तम्"--इत्येव-मादिविषमधर्म्मवत्त्वात् दुरनुष्ठेयं बहुकालमेतद्व्रतं, तस्मात् संव-त्सरमात्रमनुष्ठेयम्--इत्येकेषां मतम्--इति ॥ ० ॥ ३ ॥ ० ॥

किं य एव कश्चित् संवत्सरपचेऽप्यधिक्रियते ? न। कस्तर्हि ? उच्यते।

पूर्व्वैश्चेच्छ्रुतामहानाम्न्यः ॥ ४ ॥

पूर्वैः--बहुवचनात् पित्रादिभिः त्रिभिः पुरुषैः, यथोक्तव्रतचर्य्या-पूर्वकमाचार्य्यस्यानुगमनं कुर्वद्भिर्महानाम्न्योऽध्ययनविशेषाः श्रुता-श्चेदभूवन, तदा खल्वसौ संवत्सरपचेऽप्यधिक्रियते, न य एव कश्चित् ॥ ० ॥ ४ ॥ ० ॥

अथापि रौरुकिब्राह्मणं भवति ॥ ५ ॥

अथ एतस्मिन् महानाम्निकव्रतविषये रौरुकिब्राह्मणमपि भवति,--व्रतचर्य्याप्ररोचनार्थम्। (आभासान्तं सूत्रम्) ॥ ० ॥ ५ ॥ ० ॥

कुमारान् ह स्म वै मातरः पाययमाना आहुः ॥ ६ ॥

ह वे--इत्यनर्थकावेतिह्यार्थकौ वा निपातौ। कुमारान् उत्सङ्ग-गतान् स्तनन्धयान्, स्तन्यं पाययमाना मातरः आहुःस्म ब्रुवन्तिस्म किल। स्म--इत्ययमपि वाऽनर्थक एव निपातः ॥ ० ॥ ६ ॥ ० ॥

शक्करीणां पुत्रका व्रतं पारयिष्णवो भवतेति ॥ ७ ॥

हे पुत्रकाः, शक्करीणां महानाम्नीनामध्ययनार्थं यदेतद्व्रतम्, तस्य पारयिष्णवः समापयितारो भवत यूयम्। अनया अस्मदाशिषा महानाम्निकव्रतस्य पारं गन्तुं समर्था भवत,--इत्यर्थः। इतिः ब्राह्मणवाक्यपरिसमाप्त्यर्थः ॥ ० ॥ ७ ॥ ० ॥

अथेदानीं महानाम्निकव्रतधर्म्मानाह,—

तास्वनुसवनमुदकोपस्पर्शनम् ॥ ८ ॥

तासु शक्करीषु विषये--महानाम्निकव्रते--इत्येतत्। तासु शक्करीषु अधीयमानासु--इति केचित्। अनुसवनम्--सवनमनु लक्ष्मी-कृत्यानुसवनम्--त्रिसन्ध्यमित्यर्थः। उदकोपस्पर्शनं स्नानं कर्त्तव्यम् ॥ ० ॥ ८ ॥ ० ॥

नानुपस्पृश्य भोजनं प्रातः ॥ ९ ॥

अनुपस्पृश्य अस्नात्वा प्रातर्भोजनं न कर्त्तव्यं। प्रातःशब्दो दिवाव-चनः। उक्तमप्युपस्पर्शनं पुनरुच्यते,--अनुपस्पृश्य प्रातर्भोजने दो-षातिशयप्रज्ञापनार्थमुपस्पर्शस्यावश्यकत्वोपदेशार्थञ्च ॥ ० ॥ ९ ॥ ० ॥

सायमुपस्पृश्याभोजनमासमिदाधानात् ॥ १० ॥

उपस्पृश्य स्नात्वा आ समिदाधानात् समिदाधानपर्य्यन्तं सायमभोजनं कर्त्तव्यम्। सायंशब्दो रात्रिपरः ॥ ० ॥ १० ॥ ० ॥

कृष्णवस्त्रः ॥ ११ ॥

कृष्णं मेचकं वस्त्रं यस्य सोऽयं कृष्णवस्त्रः, भवेत्—इति सूत्रशेषः ॥ ० ॥ ११ ॥ ० ॥

कृष्णभक्षः ॥ १२ ॥

भवेत्। केनाप्युपायेन ॥ १२

आचार्य्याधीनः ॥ १३ ॥

भवेत्। उक्तमपि पुनरुच्यते, अतिशयेनाचार्य्याधीनत्वप्रज्ञापनार्थम्। कथन्नाम ? व्रतकर्म्माण्याचार्य्याविरोधेनैव कर्त्तव्यम्, मातृपितृशुश्रूषाऽप्याचार्य्यानिसृष्टेन न कर्त्तव्या—इति। तथाच मनुः।

"न चानिसृष्टो गुरुणा स्वान् गुरूनभिवादयेत्"।

इति। अथवा। अधर्म्मचरणादन्यत्राचार्य्याधीनत्वं पूर्वमुक्तम्, इह पुनरधर्म्मसंयुक्तस्याप्याचार्य्यादेशस्य परिपालनमनुशिष्यते—इति न किञ्चिदनुचितम्। आचार्य्येनानिसृष्टो ब्रह्मचारी स्वान् गुरून् नाभिवादयेत्—इत्यपि पूर्वेणैव गतार्थमितिबोद्धव्यम्। अतएव मनुना गुरौ वसतो ब्रह्मचारिणः सामान्यत एव तदभिहितम् ॥ ० ॥ १३ ॥ ० ॥

अपन्यदायी ॥ १४ ॥

पन्यानं दातुं शीलमस्येति पन्यदायी स न भवतीत्यपन्यदायी भवेत्। येषामपि,—

"चक्रिणो दशमीस्थस्य रोगिणो भारिणः स्त्रियाः।
स्नातकस्य च राज्ञश्च पन्था देयो वरस्य च"।

इत्येवमादिस्मृत्यन्तरेषु पथोदानमुपदिष्टं, तेषामपि पन्था न देयः—इत्यर्थः ॥ ० ॥ १४ ॥ ० ॥

तपस्वी ॥ १५ ॥

भवेत्। व्रतस्यापि तपस्त्वात् पुनरुपादानं व्रतव्यतिरिक्तमन्यदप्युपवासादिकन्तपः कुर्य्यादित्येवमर्थम्। अथवा।

"तपोविशेषैर्व्विविधैर्व्रतैश्च विधिदेशितैः"।

इति मनुना व्रततपसोर्भेदेनोपन्यासात् अन्यथा व्याख्यास्यामः। तपस्वी—चान्द्रायणादितपोविशेषवान्, इन्द्रियसंयमादिरूपतपोविशेषवान् वा भवेत्—इति। यद्यप्येतदपि,—

"सन्नियम्येन्द्रियग्रामं तपोवृद्ध्यर्थमात्मनः"।

इति मनुना, "स्वयमिन्द्रियमोचनम्"—इत्याचार्य्येण च गुरौवसतो ब्रह्मचारिणः सामान्यतोऽभिहितम्, तथाप्यत्र पुनरुपादानं व्यतिरेके दोषातिशयार्थं व्रतवैगुण्यार्थं वा ॥ ० ॥ १५ ॥ ० ॥

तिष्ठेद्दिवा ॥ १६ ॥

दिवा अहनि, तिष्ठेत् स्थाणुवदूर्द्ध्वो भवेत् नोपविशेत् न च पर्य्यटेत्—अन्यत्र सन्ध्योपासनादेर्भिक्षाचर्य्यातश्च ॥ ० ॥ १६ ॥ ० ॥

आसीत नक्तम् ॥ १७ ॥

नक्तं रात्रौ, आसीत उपविशेत् न शयीत न वा तिष्ठेत् ॥ ० ॥ १७ ॥ ० ॥

वर्षति च नोपसर्पेच्छन्नम् ॥ १८ ॥

वर्षति पर्ज्जन्ये, छन्नं मनुष्यैराच्छादितं गृहादिकमित्येतत्। नोप-सर्पेत् न गच्छेत् न प्रविशेदिति यावत्। कियन्तं कालम्? यावन्न वर्षोपशमः। कुतः? वर्षति,—इति वर्त्तमानवदुपदेशात्। सप्तमीनिर्द्देशाच्च। गृहाद्युपसर्पणप्रतिषेधात् वृक्षमूलमुपसर्पतोऽपि न दोषः—इति वर्णयन्ति। चशब्दाद्वर्षणसम्भावनायामपि गृहोपसर्पणं निषिध्यते। अथवा। चशब्दाद्वाति च वायौ नोपसर्पेच्छन्नमिति बोद्धव्यम्। गृहावस्थितस्तु वर्षत्यपि न निष्क्रामेत्। कस्मात्? नोपसर्पेदितिकरणात्। वहिरवस्थितस्य खल्वेतत् सम्भवति। न च गृहान्निष्क्रमे प्रमाणं पश्यामः। अन्ये पुनरध्याहाररसिका व्याचक्षते,—वर्षति निष्क्रामेत्, न पुनः प्रविशेत्—इति ॥ ० ॥ १८ ॥ ० ॥

वर्षन्तं ब्रूयादापः शक्वर्य्य इति ॥ १९ ॥

ऋतावनृतौ वा अहनि रात्रौ वा यस्मिन् कस्मिंश्चित् काले वर्षन्तं पर्ज्जन्यं ब्रूयात्— आपः शक्वर्य्य इति मन्त्रम्। सोऽयं वर्षस्य प्रारम्भे सकृदेव मन्त्रपाठः स्यात्। तावतैव शास्त्रार्थस्य कृतत्वात्। न तु सन्ततवर्षे पौनःपुन्येन मन्त्रावृत्तिः। प्रमाणाभावात्। उत्तरमन्त्रद्वयपाठोऽप्यनेनैव व्याख्यातः।

आह। वर्षन्तमिति वर्त्तमानवदुपदेशात् यावद्वर्षं पौनःपुन्येन मन्त्रपाठोऽवगम्यते। अन्यथा 'वर्षति च नोपसर्पेन्नच्छम्'—इत्यय-

मपि निषेधोवर्षप्रारम्भ एव स्यात् परतस्तु च्छन्नोपसर्पणेऽपि न दोषः स्यात्—इति। उच्यते। नैतदेवम्। वर्त्तमानवदुपदेशेऽपि "तिष्ठन्तं पशुं प्रयजति"—इत्यादिवदत्रापि सकृदेवानुष्ठानं वर्णयितुमुचितम्। 'सकृत् कृते कृतः शास्त्रार्थः'—इति न्यायात्। अन्यथा तिष्ठन्तमिति वर्त्तमानोपदेशात् प्रयाजस्यावृत्तिः स्यात्। 'वर्षति च नोपसर्पेच्छन्नम्'—इत्यत्र सप्तमीनिर्देशात्तस्य निषेधरूपत्वाच्च यावत्कालभावित्वम्। कलञ्जाधिकरणन्यायात्। तस्माद् यथोक्तएवार्थः॥ ०॥ १९॥ ०॥

विद्योतमानं ब्रूयादेवंरूपाः खलु शक्वर्य्यो भवन्तीति ॥ २० ॥

ऋज्वर्थम् ॥ ० ॥ २० ॥ ० ॥

स्तनयन्तं ब्रूयान्महामहान् घोष इति ॥ २१ ॥

स्तनयन्तं गर्ज्जन्तम् ॥ ० ॥ २१ ॥ ० ॥

न स्रवन्तीमतिक्रामेदनुपस्पृशन् ॥ २२ ॥

स्रवन्तीं निम्नगामनुपस्पृशन् स्नानमकुर्व्वन्। वर्त्तमानसामीप्ये वर्त्तमानवदुपदेशः। नातिक्रामेत्। स्रवन्तीमतिक्रमिष्यन् स्नात्वाऽतिक्रामेदित्यर्थः। तथाच स्मरणम्।

"असन्तर्प्य पितॄन् देवान् नदीपारन्तु न व्रजेत्"।

इति। तदनेन स्नानमप्यर्थात् सिद्ध्यति। यच्च, "स्नात्वा न च नदीं तरेत्"—इति वचनान्तरम्, तदस्मच्छाखिव्यतिरिक्तविषयम्।

अथवा। प्रमाणस्योभयथा दर्शनात् वर्त्तमानसामीप्यमप्युभयथैव व्याख्येयम्। सोऽयं विकल्पः,—स्नात्वा वा स्रवन्तीमतिक्रामेत्, अतिक्रम्य वैनां तत्रैव स्नायात्—इति ॥ ० ॥ २२ ॥ ० ॥

न नावमारोहेत् ॥ २३ ॥

ऋज्वर्थं सूत्रम् ॥ ० ॥ २७ ॥ ० ॥

प्राणसंशये तूपस्पृश्यारोहेत् ॥ २४ ॥

नावारोहणमकुर्व्वतश्चौरव्याघ्रादिभिः प्राणसंशये,—नावारोहणमन्तरेण स्रवन्त्यतिक्रमे प्राणसंशये सम्भाव्यमाने वा,—उपस्पृश्य स्नात्वा नावमारोहेत्। तु—इत्यनर्थको निपातः ॥ ० ॥ २४ ॥ ० ॥

तथा प्रत्यवरुह्य ॥ २५ ॥

प्रत्यवरुह्य नावोऽवतीर्य्य, तथैव उपस्पृशेत् स्नायादित्यर्थः ॥ ० ॥ २५ ॥ ० ॥

कस्मात् पुनः कारणात् त्रिषवणोपस्पर्शादयो बाहुल्येनोदकाश्रया एव धर्म्मा महानाम्निकव्रते विधीयन्ते? उच्यते।

उदकसाधवो हि महानाम्न्य इति ॥ २६ ॥

हिशब्दो यस्मादर्थे। इतिः प्राकाश्ये। उदकं साधु अधीनं यासाम्, उदकेषु विषये साधवः कुशला हिता वा यास्ताः खल्विमा उदकसाधव उदकदात्र्यः कथ्यन्ते। यस्मान्महानाम्न्य उदकसाधव इति प्रसिद्धं, तस्मात्तदीयव्रते बाहुल्येनोदकाश्रयाणां धर्म्माणां विधानं युक्तमित्यभिप्रायः ॥ ० ॥ २६ ॥ ० ॥

यस्मादुदकसाधवो महानाम्न्यस्तस्मात्तदीयव्रतमाचरतः फलमपि तदनुरूपमेव भवति,—इत्याह,—

एवं खलु चरतः कामवर्षी पर्ज्जन्यो भवति ॥ २७ ॥

खल्वित्यनर्थकोनिपातः । एवमुक्तप्रकारेण व्रतं चरतः, पर्ज्जन्यः इन्द्रः, कामवर्षी भवति । काम्यन्ते—इति कामाः, तान् वर्षितुं शीलं यस्य स खल्वयं कामवर्षी भण्यते । यत् किञ्चिदसौ कामयते तत्तत् सर्व्वमिन्द्रो वर्षति सम्पादयतीत्यर्थः । अथवा । पर्ज्जन्यशब्दो-मेघवचनः । यत्र यत्र यदा यदा वा असौ वर्षं कामयते, तत्र तत्र तदा तदा मेघोवर्षति—इति वाक्यार्थः ॥ ० ॥ २७ ॥ ० ॥

अथेदानीं नियमबाहुल्यात् दुरनुष्ठेयत्वं व्रतस्य मन्यमानः परम-दयालुः खल्वाचार्य्यः केषुचिद्धर्म्मेष्वनियममुपदिशति,—

अनियमो वा कृष्णस्थानासनपन्यभक्षेषु ॥ २८ ॥

कृष्णवस्त्रं, दिवा ऊर्द्धावस्थानं, रात्रौ आसनमुपवेशनम्, पथोऽ-प्रदानं, कृष्णभक्षम्—इत्येतेषु अनियमो नियमाभावो वा । विकल्पेनामीषामनुष्ठानमित्यर्थः ॥ ० ॥ २८ ॥ ० ॥

अधुना महानाम्नीनां श्रावणकालमुपदिदिक्षुरिदमाह,—

तृतीये चरिते स्तोत्रीयामनुगापयेत् ॥ २९ ॥

तृतीये व्रतभागे चरिते,—व्रतस्य तृतीये भागे चीर्णे सतीत्यर्थः । स्तोत्रीयामेकामनुगापयेत् ब्रह्मचारिणे श्रावयेदाचार्य्यः ॥०॥२९॥०॥

एवमितरे स्तोत्रीये ॥ ३० ॥

एवमनेन प्रकारेण इतरे अपरे अपि द्वे स्तोत्रीये अनुगापये-दित्यनुवर्त्तते। तथाच व्रतस्य एकस्मिन् तृतीयभागे चीर्णे एकाम्, अपरस्मिन् तृतीयभागे चीर्णे अपराम्, अन्यस्मिन् तृतीयभागे चीर्णे चान्यां स्तोत्रीयामनुगापयेदित्यर्थः ॥०॥ ३० ॥०॥

सर्व्वा वाऽन्ते सर्व्वस्य ॥ ३१ ॥

सर्व्वस्य व्रतस्यान्ते वा सर्व्वाः स्तोत्रीयाः युगपदेवानुगापयेत् ॥ ० ॥ ३१ ॥ ० ॥

अनुगापनस्य कालमभिधाय प्रकारमाह,—

उपोषिताय संमीलितायानुगापयेत् ॥ ३२ ॥

'वाग्यतो न भुञ्जीत त्रिरात्रमहोरात्रौ वा'—इति वक्ष्यमाणेन विधिना उपोषिताय कृतोपवासाय, संमीलिताय परिणद्धाक्षाय ब्रह्मचारिणे अनुगापयेत् ॥ ० ॥ ३२ ॥ ० ॥

कथं पुनर्ब्रह्मचारिणोऽक्ष्णोः परिणहनं कर्त्तव्यम्? तदुच्यते।

कंसमपां पूरयित्वा सर्व्वौषधीः कृत्वा हस्ताववधाय प्रदक्षिणमाचार्य्योऽहतेन वसनेन परिणह्येत् ॥ ३३ ॥

कंसं कांस्यभाजनं अपां पूरयित्वा, अद्भिर्वर्द्धयित्वा, सर्व्वौषधीः कृत्वा सर्व्वाश्च ता ओषधयश्च ताः सर्व्वौषधीः,—

"व्रीहयः शालयो मुद्गा गोधूमाः सर्षपास्तिलाः ।
यवाश्चौषधयः सप्त विपदोघ्नन्ति धारिताः" ।

इति कर्म्मप्रदीपोक्तलक्षणाः व्रीह्यादीः सप्त, कृत्वा, —उपस्थितत्वात् कंसस्थितास्वेवाप्सु स्थापयित्वा, तास्वेव सर्व्वौषधिमिश्रास्वप्सु हस्तावववधाय ब्रह्मचारिणो हस्तौ निमज्य, प्रदक्षिणं यथा भवति तथा अहतेन वसनेन ब्रह्मचारिणोऽक्षिणी आचार्य्यः परिणह्येत् परिवेष्टयेत् । एवन्तावत् निमग्नहस्तः परिणद्धाक्षो वाग्यतो ब्रह्मचारी अरण्ये त्रिरात्रमहोरात्रं वा उपवसेत् । तत उपोषिताय वाग्यताय तथैव निमग्नहस्ताय परिणद्धाक्षाय ब्रह्मचारिणे अरण्य एवाचार्य्योऽनुगापयेत् । अयन्तावदेकः पक्षः ॥ ० ॥ ३३ ॥ ० ॥

अथवापरः पक्षः,—

परिणहनान्ते वाऽनुगापयेत् ॥ ३४ ॥

परिणहनस्यान्ते अवसाने तदनन्तरमित्येतत् । पूर्वत्राप्येतदविशेषात् परिणहनान्त एवेति व्याख्येयम् । तदानीमेव वा अनुगापयेत् । एतस्मिन्नपि पक्षे वाग्यताय निमग्नहस्ताय परिणद्धाक्षाय अरण्य एवानुगापनं भवति, किन्तु अनुपोषिताय,—इत्येतावानेव विशेषः । ततश्चात्र पक्षे अनुगापनात् पश्चादुपोषणं प्रत्येतव्यम् । हस्तोन्मज्जनोत्थानचंक्रमणानि तु स्नानसन्ध्योपासनमूत्रपुरीषकरणमन्तरेण न कर्त्तव्यानि । परिणहनस्रंसस्तु तत्रापि न कर्त्तव्य एव । तथा चोक्तम् ।

"न हस्तोन्मज्जनोत्थाने कार्य्ये स्नानादिकं विना ।
अच्छिसन्नहनत्यागस्तत्रापि न भवेत् क्वचित्" ।

इति ॥ ० ॥ ३४ ॥ ० ॥
यदि उपोषितायानुगापमं यदि वा अनुपोषिताय, उभयथाऽप्युपवासोऽस्त्येव । अतस्तद्विधिमाह ,—

परिणद्धो वाग्यतो न भुञ्जीत त्रिरात्रमहोरात्रौ वा ॥ ३५ ॥

तथैव निमग्नहस्तः परिणद्धाक्षो वाग्यतो ब्रह्मचारी अरण्ये निवसन् त्रिरात्रं—त्रीण्यहोरात्राणि न भुञ्जीत । त्रिरात्राशक्तौ अहोरात्रौ वा न भुञ्जीत । अहश्च रात्रिश्च अहोरात्रौ—अहोरात्रमित्यर्थः । अथवा । उपोषितायानुगापनपक्षे अनुगापनात् पूर्वमुपवासः,—'उपोषिताय संमीलितायानुगापयेत्'—इत्यनेनैव-प्राप्तः । तस्मादनुपोषितायानुगापनपक्ष एवानुगापनात् परमुपवासविधायकमेतत् सूत्रं वर्णनीयम् । अस्यामपि वर्णनायां प्राक्तनोऽप्युपवासः त्रिरात्रमहोरात्रं वा बोद्धव्यः । कस्मात् ? अस्मादेव दर्शनात् । अरण्ये निवसन्—इति कुतो व्याख्यायते ? उत्तरसूत्रानुसारात् ॥ ० ॥ ३५ ॥ ० ॥
यदि व्याघ्रादिभयादरण्ये त्रिरात्रमहोरात्रं वा निवस्तुं न शक्यते, तदा किं कर्त्तव्यम् ? उच्यते ।

अपिवाऽरण्ये तिष्ठेदाऽस्तमयात् ॥ ३६ ॥

अपिवा अथवा, आस्तमयात् आ अस्तमयात्—अस्तमयपर्य्यन्तमित्येतत्। तावन्तं कालमरण्ये तिष्ठेत् रात्रौ तु ग्राम एव ॥ ० ॥ ३६ ॥ ० ॥

श्वोभूतेऽरण्येऽग्निमुपसमाधाय व्याहृतिभिर्हुत्वाऽथैनमवेक्षयेत् ॥ ३७ ॥

श्वः अनागतदिने भूते, प्रभाते जाते,—इत्यर्थः। अरण्ये अग्निमुपसमाधाय,—इत्युक्तार्थम्। प्रकृतत्वादरण्ये प्राप्ते पुनररण्यग्रहणं ग्रामनिवासपक्षेऽप्यरण्यं गत्वैवैतत् कर्म्म कर्त्तव्यमित्येवमर्थम्। व्याहृतिभिर्हुत्वा, द्रव्यानादेशादाज्येन,—इत्यर्थः। हुत्वा,—इत्यवचने अनादेशात् पुरस्ताच्चोपरिष्टाच्च होमः प्राप्नोति, अतो हुत्वा—इत्युक्तम्। व्याहृतिभिरितिवचनं क्रमार्थम्। कथन्नाम? व्याहृतिभिर्हुत्वैव एनमवेक्षयेत्, न तु तन्त्रसमापनमपि कृत्वा,—इति। एवमेके। व्याहृतिभिरितिवचनं परिसंख्यानार्थम्। तेन क्षिप्रहोमः स्यात्। एवमपरे। अथ शब्दः पूर्वप्रकृतार्थः। होमानन्तरमथ पूर्वप्रकृतमेनं ब्रह्मचारिणं अवेक्षयेदाचार्य्यः। अथशब्द आनन्तर्य्यार्थोवा। तदयमर्थः। व्याहृतिभिर्हुत्वा अथ अक्षिपरिणहनमोचनानन्तरमेनमवेक्षयेत्—इति ॥ ० ॥ ३७ ॥ ० ॥

किमवेक्षयेत्? तदाह,—

अग्निमाज्यमादित्यं ब्रह्माणमनड्वाहमन्नमपो दधीति ॥ ३८ ॥

५

इत्येतान्यवेक्षयेत्। अग्न्यादयः प्रसिद्धाः। ब्रह्माणं विप्रम्। ब्राह्मणमितिपाठे व्यक्त एवार्थः। असमासकरणात् पृथक् पृथगवेक्षणम् ॥ ० ॥ ३८ ॥ ० ॥

किन्तूष्णीमवेक्षयेत्? न। कथन्तर्हि?—

स्वरभिव्यख्यं ज्योतिरभिव्यख्यमिति ॥ ३९ ॥

स्वरभिव्यख्यमित्यनेन मन्त्रेण। मनसैव मन्त्रपाठो बोद्धव्यः। कुतः? परतोऽस्य वाग्विसर्गस्मरणादिदानीमपि वाग्यतत्वावगतेः। प्रतिदर्शनं मन्त्रावृत्तिर्व्याख्याता ॥ ० ॥ ३९ ॥ ० ॥

किं सकृदवेक्षयेत्? न। किन्तर्हि?—

एवं त्रिः सर्व्वाणि ॥ ४० ॥

एवमनेन प्रकारेण प्रत्येकेनेत्यर्थः। सर्वानि अग्न्यादीनि त्रिरवेक्षयेत्। प्रथमेन सहैव त्रित्वं बोद्धव्यम्। सर्वाणि—इत्येतावति कृते मिलितानामग्न्यादीनामवेक्षणमप्याशङ्कीत कश्चिदित्येवं शब्दनिर्देशः क्रियते। अथैवं, सर्वाणि—इति शक्यमवक्तुम्, एवमित्येतावतैव गतार्थत्वात्। उच्यते। एवं त्रिः—इत्येतावति कृते सन्निहिततरस्य मन्त्रस्यैवैवमा परामर्शान्मन्त्रस्यैव त्रिः पाठोऽवेक्षणन्तु सकृदेव,—इत्यपि भवत्याशङ्का कदाचित् कस्यचिदिति तां निरसितुं सर्वाणीत्याह। सर्वाणीत्यनेनाग्न्यादीनामवगमात् प्रत्यासत्त्या तदन्विताया एवावेक्षणक्रियाया वाराभिधानं त्रिरित्यनेन स्यात्, न मन्त्रपाठक्रियायाः ॥ ० ॥ ४० ॥ ० ॥

शान्तिं कृत्वा गुरुमभिवादयते ॥ ४१ ॥

शान्तिं कृत्वा,—इति सिद्धमपि पुनरुच्यते क्रमार्थम्। तेन वामदेव्यगानान्तमिदानीमाचार्य्यः कुर्य्यात्। तदनन्तरं ब्रह्मचारी गुरुमभिवादयते। आख्यातः क्त्वाप्रत्ययार्थः पूर्वापरीभावमात्रम्। अथवा। ब्रह्मचारी स्वयमेव शान्तिं कृत्वा गुरुमभिवादयते। सेयं शान्तिर्व्रतापवर्गविहिता। अतएवानन्तरं दक्षिणासूत्रणमुपपद्यते। स्थालीपाकादयश्च व्रतान्तकर्त्तव्या एव। अन्यैव वा शान्तिरिह विधीयते,—इति न किञ्चिदनुचितम् ॥ ० ॥ ४१ ॥ ० ॥

योऽयं गुरोरभिवादः,—

सोऽस्य वाग्विसर्गः ॥ ४२ ॥

अस्य ब्रह्मचारिणः परिग्रहनात् प्रभृति वाग्यतस्यासीनस्य ॥ ० ॥ ४२ ॥ ० ॥

अनड्वान् कंसो वासो वर इति दक्षिणाः ॥ ४३ ॥

अनड्वान् बलीवर्द्दः। कंसः कांस्यभाजनम्। एतच्चानडुत्सन्निधावुक्तत्वात्तन्मूल्यरूपमिच्छन्ति। वासो वसनम्। इदमपि पूर्ववत्। वरो गौः। तथा चोक्तम्।

"गौर्व्विशिष्टतमा विप्रैर्व्वेदेष्वपि निगद्यते।
न ततोऽन्यद्वरं यस्मात्तस्माद्गौर्व्वर उच्यते"।

इति। इत्येता महानाम्निकव्रते आचार्य्यस्य दक्षिणा भवन्ति ॥ ० ॥ ४३ ॥ ० ॥

तिस्र एव स्तोत्रीयाः, दक्षिणास्वेमास्वतस्र उपदिश्यन्ते। का पुनरत्र गतिः? उच्यते।

प्रथमे विकल्पः ॥ ४४ ॥

प्रथमे द्रव्यद्वये विकल्पो बोद्धव्यः। तस्मात् प्रथमायां स्तोत्रीयायां श्रुतायामनड्वान् कंसो वा दक्षिणा, द्वितीयायां वासः, तृतीयायां वरः--इति। सेयं गतिः ॥ ० ॥ ४४ ॥ ० ॥

आच्छादयेद्गुरुमित्येके ॥ ४५ ॥

महानाम्निकव्रतदक्षिणाप्रस्तावात् प्रासङ्गिकमिदमुच्यते। येषां व्रतानां व्रातिकौपनिषदिकादित्यानामन्ते दक्षिणा न सूचिता, तेषु गुरुमाच्छादयेत् प्रीणयेत्। यावता वस्तुना गुरुः प्रीयते, तावदल्पमपि किञ्चित् दक्षिणा भवति—इत्येके आचार्य्या मन्यन्ते। एकग्रहणम्, 'तत् प्रमाणं वादरायणस्य' इति वत् एकानाचार्य्यान् पूजयितुं नात्मीयं मतं पर्य्युदसितुम्। तदिदमेकीयं मतमाचार्य्यस्याप्यनुमतं बोद्धव्यम्। तथा चोक्तम्।

"येषां व्रतानामन्तेषु दक्षिणा नाभिधीयते।
वरस्तत्र भवेद्दानमपिवाऽऽच्छादयेद्गुरुम्"।

इति। अस्मादपि कारणात् उपनयनव्रतान्तेऽपि गौरेव दक्षिणा

वाच्या। अन्ये तु,—महानाम्निकव्रत एव यथोक्तदक्षिणाया अलाभे सूत्रमिदं योजयन्ति ॥ ० ॥ ४५ ॥ ० ॥

प्रासङ्गिकमभिधाय महानाम्निकव्रतशेषमेवानुसरति,—

ऐन्द्रः स्थालीपाकस्तस्य जुहुयादृचꣳसाम यजामह-इत्येतयर्चा सदसस्पतिमद्भुतमिति वोभाभ्यां वा ॥४६॥

इन्द्रो देवता यस्य सोऽयमैन्द्रः, स्थालीपाकः। तस्य जुहुयादेकामाहुतिमित्यर्थः। तस्येत्यवयवलक्षणा षष्ठी। तेन सर्वहुतत्वं न कर्त्तव्यम्। केन मन्त्रेण जुहुयात्? ऋचं साम यजामहे—इत्येतया ऋचा। सदसस्पतिम्—इत्येतया वा। उभाभ्यां वा आभ्यामृग्भ्यां मिलिताभ्यामित्यर्थः ॥ ० ॥ ४६ ॥ ० ॥

तदिदमन्यत्राप्यतिदिशति,—

अनुप्रवचनीयेष्वेवम् ॥ ४७ ॥

अनु पश्चात् व्रतान्ते—इत्येतत्। प्रवचनं प्रकृतग्रन्थश्रावणं येषु व्रतेषु क्रियते, तानि खल्विमान्यनुप्रवचनीयानि गोदानादीनि व्रतानि भण्यन्ते। तेषु अनुप्रवचनीयेषु सर्व्वेष्वेव व्रतेषु, एवम्—अन्ते ऐन्द्रः स्थालीपाकस्तस्य जुहुयादित्यतिदिश्यते। सर्व्वत्रेति पराचीनमतापि संबध्यते। मध्यपठितस्य विशेषाभावात्। अनुप्रवचनीयेष्विति करणाच्च उपनयनव्रतान्ते न भवति ऐन्द्रः स्थालीपाकः। कुतः? तस्य सहप्रवचनीयत्वात्। किन्तु तदन्ते सावित्रश्चरुर्भवतीत्यवोचाम ॥ ० ॥ ४७ ॥ ० ॥

इदानीं सकलव्रतान्तमेवाधिकृत्य किञ्चिदुपदिशति,—

सर्व्वत्राचारिषं तदशकं तेनारात्समुपागामिति मन्त्रविशेषः ॥ ४८ ॥

सर्वत्र सर्वेषु व्रतान्तेषु । इति,—अयं, मन्त्रविशेषः कर्त्तव्यः । कः पुनरसौ ? उच्यते । यत्र 'चरिष्यामि'—इति पदं , तत्र 'अचारिषम्'—इति पदं कर्त्तव्यम् । 'अचार्षम्'—इति पाठान्तरम् । एवं यत्र 'तच्छकेयम्'—इति पदं, तत्र 'तदशकम्'—इति , यत्र 'तेनर्द्ध्यासम्'—इतिपदं, तत्र 'तेनारात्सम्'—इति, यत्र 'उपैमि' —इति पदं ,तत्र 'उपागाम्'—इति । सर्वत्र,—इति करणादुपनयनव्रतान्तेऽप्ययं विशेषः स्यात् । कुतः ? सर्वत्रग्रहणस्यैवमर्थत्वात् । अन्यथा तदनर्थकं स्यात् । अनुप्रवचनीयेषु—इति खल्वनुवर्त्तत एव । तस्मात् सहप्रवचनीयस्यापि संग्रहार्थं सर्वत्रग्रहणम् ।

स खल्वयं होमश्चरुहोमात् परतः स्विष्टकृद्धोमाच्च पूर्वं स्यात् । कस्मात् ? चरुहोमात् परतः सूत्रणात् । प्राक् स्विष्टकृत आवापः—इति वचनाच्च । द्रव्यानुपदेशादाज्यद्रव्यकश्च स्यात् । यच्च,—ब्रह्मचारिणां जपमात्रं न होमो वचनाभावात् स्वाहान्तानामपि होमदैवत—इत्यादीनां होमादर्शनात्—इति सरलावर्णनम् । तदसङ्गतम् । जपेऽपि वचनाभावस्याविशेषात् । 'अग्ने व्रतपते इति हुत्वा'—इति पूर्वत्र होमकरणतया सूत्रितानां मन्त्राणां अचारिषमित्यादिपदोहमात्रसूत्रणेन होमस्यावगतेश्च । व्रतारम्भे होमवत् व्रतसमाप्तावपि होमस्य वर्णयितुमुचितत्वाच्च । एवञ्च, समावर्त्तनमध्ये एतद्धोमाभिधानं भवदेवस्यासङ्गतम् । कुतः ? व्रतान्त-

विहितत्वादस्य । कर्म्मान्तरत्वाच्च समावर्त्तनस्य । व्रतञ्चरिष्यामीत्यादेर्व्रतारम्भकत्ववत् व्रतमचारिषमित्यादेरपि व्रतसमापकतया तस्य वान्तताया वक्तुमुचितत्वाच्च ॥ ० ॥ ४८ ॥ ० ॥

आग्नेयेऽज ऐन्द्रे मेषो गौः पावमाने पर्व्वदक्षिणाः ॥ ४९ ॥

आग्नेये देवपर्वणि श्राविते अजो दक्षिणा आचार्य्यस्य । ऐन्द्रे देवपर्वणि श्राविते मेषः । पावमाने देवपर्वणि श्राविते गौः । एवमेताः पर्वदक्षिणाः,—पर्वणामध्ययनार्थं दक्षिणाः पर्वदक्षिणाः ज्ञेयाः । सामर्थ्याद्गोदानव्रतान्ते एतादक्षिणा भवन्ति । अथ सुखावबोधार्थं कर्म्मक्रमः प्रदर्श्यते । उपनयनव्रतान्ते सावित्रश्चरुः । चरुहोमात् परतः स्विष्टकृतश्च प्राक् अग्ने व्रतपते व्रतमचारिषमित्यादिविशेषमुक्ता पञ्चभिर्मन्त्रैराज्येन होमः । कर्म्मसमाप्तौ गौर्दक्षिणा । नान्दीमुखश्राद्धम् । केशान्तकरणम् । गोदानार्थं पुनरुपनयनम् । व्रतान्ते आग्नेयैन्द्रपावमानानां देवपर्वणां समस्तानां साम्नाञ्चाश्रावणम् । ऐन्द्रश्चरुः । तस्य च यथोक्तरीत्या होमः । अत्रापि प्राक् स्विष्टकृतः, अग्ने व्रतपते व्रतमचारिषमित्यादि पूर्ववद्धोमः । कर्म्मान्ते अजगोमेषदक्षिणादानम् । पुनर्नान्दीमुखश्राद्धम् । व्रातिकार्थं पुनरुपनयनम् । उत्तरोत्तरव्रतचर्य्याकाले पूर्वपूर्वव्रतान्तश्रावितस्याध्ययनम् । एवं सर्वेषु व्रतेषु द्रष्टव्यम् ॥ ० ॥ ४९ ॥ ० ॥

अवसिता प्रासङ्गिकीकथा । महानाम्निकव्रतशेषमेवेदानीमनुवर्त्तामहे,—

प्रत्येत्याचार्य्यं सपरिषत्कं भोजयेत् ॥ ५० ॥

प्रत्येत्य अरण्यात् प्रत्यागत्य, आचार्य्यं भोजयेत्। किमेकाकिनमेव? न। सपरिषत्कम्। सह परिषदा वर्त्तते—इति सपरिषत्कस्तम्—शिष्यवर्गसहितमित्यर्थः। सपर्षत्कमिति पाठेऽपि तथैवार्थः ॥५०॥

सब्रह्मचारिणश्चोपसमेतान् ॥ ५१ ॥

समानं तुल्यं ब्रह्मचर्य्यं ब्रह्मणो वेदस्याध्ययनार्थं व्रताचरणं येषां, तइमे सब्रह्मचारिणः स्वशाखिनो भण्यन्ते। अथवा। समानं तुल्यकालं ब्रह्मचर्य्यं येषां ते खल्विमे सब्रह्मचारिणो भिन्नशाखिनोऽप्युच्यन्ते। तांश्च उप समीपे समेतान् भोजयेत्। यत्र स्वयं ब्रह्मचर्य्यमाचरति तत्समीपे भिन्नगुरवोऽपि ये ब्रह्मचारिणः समेताः स्युः, तानपि भोजयेदित्यर्थः। उपसमेतानितिकरणात् भिन्नगुरवोऽपि लभ्यन्ते ॥ ० ॥ ५१ ॥ ० ॥

ज्येष्ठसाम्नो महानाम्निकेनेवानुगापनकल्पो व्याख्यातः ॥ ५२ ॥

ज्येष्ठसाम्नोऽनुगापनकल्पोऽनुगापनविधिर्महानाम्निकेनेवानुगापनविधिना व्याख्यातः,—इति पूर्व्वोक्तं सर्व्वमतिदिश्यते। ननु त्रीणि तावत् ज्येष्ठसामानि पठ्यन्ते, तत् कथमत्र ज्येष्ठसाम्नः—इत्येकवचनम्? उच्यते। जात्याश्रयणात् त्रयाणामपि ज्येष्ठसाम्नामेकस्यामृचि गीतत्वाभिप्रायाद्वा एकवचनम्—इति न दोषः ॥ ० ॥ ५२ ॥ ० ॥

तच्चैतानि नित्यव्रतानि भवन्ति ॥ ५३ ॥

तत्र ज्येष्ठसाग्नि विषये एतानि वक्ष्यमाणानि नित्यव्रतानि याव-ज्जीवनमनुपालनीयानि व्रतानि भवन्ति। न तु यावद्व्रतमेव। कुतः ? नित्यशब्दस्यैवमर्थ्यात्। अन्यथा, व्रतानि भवन्ति—इत्ये-तावति कृतेऽपि व्रतान्तरसूत्रितानामिवामीषामपि यावद्व्रतमनु-पालनं स्यादेवेति नित्यपदमनर्थकं स्यात्। समावर्त्तनोत्तर-भाविनः शूद्रोपयमस्य निषेधाच्च। नित्यधर्म्माः—इत्यकृत्वा नित्य-व्रतानि,—इतिकरणाच्चैवमवगन्तव्यम्। यत्र हि यावद्व्रतमनु-ष्ठेयत्वमभिप्रेयते, तत्र नित्यधर्म्माः—इति क्रियते। यथा गोदा-नादौ ॥ ० ॥ ५३ ॥ ० ॥

न शूद्रामुपेयात् ॥ ५४ ॥

शूद्रां नोद्वहेत्। 'चतस्रो ब्राह्मणस्य भार्य्या भवन्ति तिस्रो द्वे चैका चेतरेषाम्'—इति शूद्रोपयमस्यापि प्राप्तत्वात् प्रतिषिध्यते ॥ ० ॥ ५४ ॥ ० ॥

न पक्षिमांसं भुञ्जीत ॥ ५५ ॥

ऋज्वर्थं सूत्रम् ॥ ० ॥ ५५ ॥ ० ॥

एकधान्यमेकदेशमेकवस्त्रञ्च वर्ज्जयेत् ॥ ५६ ॥

एकञ्च तत् धान्यञ्चेति एकधान्यं वर्ज्जयेत्। यस्मिन् देशे यानि धान्यानि भवन्ति तत्र तेषां मध्यादेकं वर्ज्जयेत्,—कदाचिदपि न भुञ्जीत। एकदेशं वर्ज्जयेत्। गन्तव्यदेशानां मध्यादेकदेशं वर्ज्जयेत्,—कार्य्यार्थमपि न गच्छेत्। एकवस्त्रञ्च वर्ज्जयेत्। कार्पासशाणकौशेयादीनां मध्यादेकं वस्त्रं वर्ज्जयेत्,—न जातुचिदपि परिदध्यात्।

एवं वा—

एकधान्यं वर्ज्जयेत्,—एकमेव धान्यं सर्व्वदा न भक्षयेत्। एकदेशं वर्ज्जयेत्,—न यावज्जीवमेकस्मिन्नेव देशे निवसेत्। एकवस्त्रमेकवस्त्रत्वमित्यर्थः। धर्म्मप्रधानो निर्द्देशः। तदपि वर्ज्जयेत्। कथन्नाम? येष्वपि प्रेतस्नानप्रेतोदकदानादिषु एकवस्त्रत्वं स्मृत्यन्तरेषूपदिष्टं, तेष्वप्येकवस्त्रत्वं—वर्ज्जयेत्,—एकवासा न भवेदित्येतत्। अन्ये तु वर्णयन्ति,—'अधरीयोत्तरीयभेदात् प्राप्तयोर्द्वयोर्वाससोरेकं वासः प्रेतोदकदानादिकालेषु वर्ज्जयेत्,—तदानीमेकवासा भवेदित्यर्थः'—इति। तदसङ्गतम्। कस्मात्? यस्मादेवं खल्वन्येषां प्रेतोदकदानादिष्वेकवस्त्रत्वं न स्यात्। इष्यते च। न च प्रेतोदकदानादिकालेषु—इत्यस्यां वर्णनायां प्रमाणमस्ति। तस्मादस्मदुक्तैव व्याख्या ॥ ० ॥ ५६ ॥ ० ॥

उद्धृताभिरद्भिरुपस्पृशेत् ॥ ५७ ॥

जलाशयादुद्धृताभिरद्भिरुपस्पृशेदाचामेत्। यद्वा। कृतमूत्रपुरीषस्य मलदिग्धाङ्गस्य वा यच्छौचं तदिहोपस्पर्शः। तदुद्धृताभिरद्भिः

कुर्य्यान्नाशयस्याभिः। स्नानमेव कस्मान्न व्याख्यायते। उच्यते। एवं किल वर्णनायां पुण्यसलिलावगाहनमपि यावज्जीवनमस्य निषिद्धं स्यात्। तथाऽन्यत्रापि नित्यनैमित्तिकवहिःस्नानमस्य न स्यात्। तच्चानिष्टम्। तस्माद् यथोक्त एवार्थः। सेयं पूर्व्वाचार्य्याणां वर्णना न ज्यैष्ठसामिकव्रतचारिष्वेवावतिष्ठते। सर्व्वत्राप्येतदविशेषात्। तस्मात्, महानाम्निकव्रतचारिणां, येषामपि पन्था देवतयाऽनुशिष्यते तेषामपि पयोऽदानवत्, अग्निष्टोत्रिणां तीर्थानभिगमनवच्च ज्यैष्ठसामिकव्रतचारिणामुद्धृताभिरेवाद्भिः स्नानं न त्ववगाहनमित्युक्तमुत्पश्यामः॥ ०॥ ५७॥ ०॥

आदेशनात् प्रभृति न मृन्मयेऽश्नीयात्॥ ५८॥

प्राथमिकोपनयने यदिदमादेशनम्,—'समिधमाधेह्यपोशान'—इत्यादिरूपं, तस्मादादेशनात् प्रभृति मृन्मये शरावादौ नाश्नीयात्;—ज्यैष्ठसामिकव्रतं करिष्यमाणः। अथवा। ज्यैष्ठसामिकव्रतार्थं यदुपनयनं क्रियते, तत्र यदादेशनं 'समिधमाधेहि'—इत्यादिकं, तस्मात् प्रभृति,—इत्यर्थः॥ ०॥ ५८॥ ०॥

न पिबेत्॥ ५९॥

आदेशनात् प्रभृति मृन्मये न पिबेत्। चशब्दो लुप्तवत् द्रष्टव्यः। न च पिबेदिति॥ ०॥ ५९॥ ०॥

श्रवणादित्येके ॥ ६० ॥

ज्यैष्ठसामिकव्रततृतीयभागे चीर्णे, व्रतान्ते वा ब्रह्मचारिणि ज्येष्ठसाम्नां यत् श्रावणमाचार्य्येण क्रियते, तस्मात् श्रवणात् प्रभृति न मृन्मयेऽश्नीयात् न च पिबेदित्येके आचार्य्या मन्यन्ते ॥ ० ॥ ॥ ६० ॥ ॥ ० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्य्यात्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारस्य कृतौ गोभिलीयगृह्यसूत्रभाष्ये तृतीयप्रपाठकस्य द्वितीया खण्डिका ॥ ० ॥

गोभिलीयगृह्यसूत्रे

तृतीयप्रपाठके तृतीया खण्डिका ।

गोदानव्रतान्ते दैवपर्व्वणां श्रावणविधानात् श्रवणादूर्द्ध्वमेवाध्ययने प्राप्ते वेदारम्भस्य कालो विधातव्यः। उपाकरणञ्च छन्दसां वक्तव्यम्। कस्मात्? एवं हि स्मरन्ति। 'छन्दांस्युपाकृत्याधीयीत'--इति। अतस्तद्विधानार्थमिदमाह,--

प्रौष्ठपदीं हस्तेनोपाकरणम् ॥ १ ॥

प्रौष्ठपदी भाद्रपदः। तस्येयं पौर्णमासी प्रौष्ठपदी। तां प्रौष्ठपदीं प्रति। हस्तेन--इति, "नक्षत्रेण युक्तः कालः"--इत्यण्। "लुबविशेषे"--इति तस्य लुप्। "नक्षत्रे च लुपि"--इति सप्तम्यर्थे तृतीया। तेन हस्तयुक्ते काले--इत्यर्थः। स खल्वयं विकल्पः,--प्रौष्ठपदीं वा हस्तेन वा--इति। कस्मात्? प्रौष्ठपद्यां हस्तस्यासम्भवात् समुच्चयानुपपत्तेः। कथमसम्भवः? पौर्णमास्यां सूर्य्याचन्द्रमसोः परमविप्रकर्ष-नियमात्। तथा चोक्तम्। "यः परमो-विकर्षः सूर्य्याचन्द्रमसोः सा पौर्णमासी"--इति। हस्तयुक्तकालोऽपि भाद्रपदशुक्लपक्ष एव ग्राह्यः। कुतः? उपस्थितत्वात्। [illegible]। प्रौष्ठपदस्येयं तिथिः प्रौष्ठपदी तिथिसामान्यं भण्यते।

न पुनर्भाद्रपदपूर्णिमैव। कस्मात्? "प्रौष्ठपदशुक्लपक्षे हस्तेना-चार्य्यः सशिष्यः प्राङ्मुखः उदङ्मुखो वा"—इत्यादिगृह्यपरिशिष्ट-वचनात्। सोऽयमेकः कालो न कालद्वयम्। तदेतस्मिन् काले उपाकरणम्। उपाक्रियते प्रारभ्यते वेदस्याध्ययनं येन कर्म्मणा तदुपाकरणं नाम कर्म्मविशेषो वेदाध्ययनार्थं कर्त्तव्यम्—इति सूत्रशेषः। उपाकरणं प्रकृष्टग्रन्थाध्ययनम्—इति केचित्।

अत्र च प्रौष्ठपद्याम्—इति सप्तम्यां प्राप्तायां द्वितीयाकरणं प्रतिशब्दाध्याहारार्थम्। तेन प्रति प्रौष्ठपदीं हस्तेनोपाकरणम्—इति सिध्यति। यद्येवं किमतः? उत्सृष्टस्योत्सृष्टस्य छन्दसः भाद्रपदशुक्लपक्षे प्रतिवर्षमुपाकरणं कर्त्तव्यम्। एतदतः। कथं पुनरेतदवगम्यते,—यत् प्रतिशब्दमध्याहृत्य प्रतिवर्षमुपाकरणम्—इति? लिङ्गादित्याह। "अतः आपुनरुपाकरणाद्देदं न व्याहरेयुः"—इति कर्म्मप्रदीपवचने खल्वापुनरुपाकरणादिति वचना-दवगम्यते;—पुनः पुनरिदमुपाकरणं कर्त्तव्यम्—इति। अध्या-पयितुराचार्य्यस्याध्ययनं कुर्व्वताञ्च शिष्याणां खल्वस्थानोच्छ्वास-विच्छेदादिभिः प्रमादकृतैश्छन्दसां यातयामत्वं भवति। यात-यामैश्च छन्दोभिः कृतमपि कर्म्म न यथोक्तं फलं जनयति। तत् खल्वेतत् यातयामत्वमुपाकरणोत्सर्गलक्षणेन कर्म्मणाऽप-नुद्यते। तस्मादपि कारणात् प्रतिवर्षमेवैतत् कर्त्तव्यम्। तथा चोक्तम्।

"अस्थानोच्छ्वासविच्छेदघोषणाध्यापनादिकम्।
प्रमादिकं श्रुतौ यत् स्यात् यातयामत्वकारि तत्।

"प्रत्यब्दं यदुपाकर्म्म सोत्सर्गं विधिवत् द्विजैः।
क्रियते छन्दसां तेन पुनराप्यायनं भवेत्।
अयातयामैश्छन्दोभिर्यत् कर्म्म क्रियते द्विजैः।
क्रीड़मानैरपि सदा तत्तेषां सिद्धिकारकम्"।

इति ॥ ० ॥ १

उपाकरणविधिविवक्षया इदमाह,—

व्याहृतिभिर्हुत्वा शिष्याणाᳬ सावित्र्यनुवचनं यथोपनयने ॥ २ ॥

व्याहृतिभिर्हुत्वा सर्व्वेषामेव शिष्याणां सावित्र्यनुवचनमाचार्य्येण कर्त्तव्यम्। यथोपनयने पच्छोऽर्द्धर्चश ऋक्शस्तथैवानुवचनमत्रापि कर्त्तव्यमित्यर्थः। अत्र किञ्चिद्वक्तव्यमस्ति। हुत्वा—इत्येतावत्युक्तेऽपि विशेषानुपदेशात् व्याहृतिभिरेव होमो भविष्यति। तस्माद्व्याहृतिभिरिति वचनं कर्म्मक्रमार्थम्। कथन्नाम? व्याहृतिभिर्हुत्वा अनन्तरं सावित्र्यनुवचनं कर्त्तव्यमिति। किमतो भवति? एतदतो भवति,— व्याहृतिहोमादनुपदमेवानुवचनमुपदिशन् अन्योऽपि होमो व्याहृतिहोमात् पुरतः स्यात्—इति दर्शयति। व्याहृतिभिरित्यवचने हि व्याहृतिभिरेव होमः स्यात् न पुनरन्योऽपि। तस्माद्व्याहृतिभिरिति वचनमादितो होमान्तरद्योतनार्थम्। न चेदानीं तन्त्रसमापनाभावद्योतनार्थमेव कुतो न स्यादिति वाच्यम्। आचार्य्येणैव परतः कर्म्मापवर्गस्य

सूत्रितत्वादिदानीं तत्त्वसमापनस्याप्रसक्तेः । कस्मात् पुनः कारणात् सूचितोऽयमन्यो होमो वेदारम्भात् परत एव न भवति ? उच्यते । वेदारम्भात् परमेव कर्म्मापवर्गस्य सूत्रणात्तदानीमन्यस्य होमस्याभिनिवेशस्यासम्भवात् । किञ्चित् पुरस्तात् किञ्चिच्च परस्ताद्धोतव्यमित्यर्द्धजरतीयस्यानुचितत्वाच्च। अत एव नियमार्थताऽपि वचनस्य नोच्यते । वाक्यभेदश्चैवमापद्येत । कुतः ? शिष्याणां सावित्र्यनुवचनं, तच्च व्याहृतिभिरेव हुत्वा—इत्यर्थभेदात् । अगत्या हि क्वचित्तथा । न चात्रागतिरस्ति । नियमे च गौरवमपि स्यात्। तस्माद् व्याहृतिहोमात् पुरस्तादेवान्यो होमः—इति सिद्धम् । कर्म्मप्रदीपवचनाच्चैवमेवाचार्य्यस्याभिप्रायोऽवधार्य्यते । तच्चोदाहरिष्यामः ।

आह । कः पुनरयमन्यो होमो नाम ? छन्दःप्रभृत्याहुतिषष्टिरूपः,—इति ब्रूमः । कथम् ?—इति चेत् । उच्यते । संहितायां गायत्रीछन्दस्का या ऋचः पठ्यन्ते, तासामाद्यया ऋचा तावदेकामाहुतिं जुहुयात् । एवमुष्णिगनुष्टुब्बृहतीपङ्क्तित्रिष्टुब्जगतीछन्दस्कानामपि ऋचामादिभूताभिरेकैकाभिः ऋग्भिरेकैकामाहुतिं जुहुयात् । एवन्तावत् सप्त छन्दआहुतयो भवन्ति । अनयैव रीत्या अतिच्छन्दआहुतयोऽपि सप्तैव भवन्ति । सप्तैव च विच्छन्दआहुतयः । तत्रातिच्छन्दोविच्छन्दसामपि च्छन्दोभेदत्वात् मिलित्वा एकविंशतिरेव छन्दआहुतयः सम्पद्यन्ते । एवं गानादीन् पञ्च, पर्व्वादीन् सप्तदश , संहितादीन् त्रीन् , ब्राह्मणादीनष्टौ, षड़ङ्गादीन् षट् , जुहुयात् । स खल्वयमाहुतिषष्टि-

रूपोऽन्यो होमः। ततो व्याहृतिभिर्हुत्वा सावित्र्यनुवचनम्। तदाह कर्म्मप्रदीपः। "पुरस्ताच्छालाया उपलिप्तेऽग्नेः पश्चादाचम्योपविश्य छन्दांसि विच्छन्दांसि सर्पिषा हुत्वा गानेषु पर्व्वादीन् वेदे षड़ङ्गे च ग्रन्थादीन्, ये वाऽधीताः येषां वा ज्ञायते तान् जुहोति व्याहृतीश्च"—इति। अत्र 'छन्दांसि'—इत्यतिच्छन्दसामप्युपलक्षणम्—इति नारायणोपाध्यायाः। अत्र खल्वादितश्छन्दोहोमादिकमभिधाय व्याहृतीश्च—इति करणात् व्याहृतिहोमात् प्राक्तनत्वमेव छन्दोहोमादीनां सुव्यक्तमवगम्यते। स खल्वयमाचार्य्यस्यास्पष्टोऽभिप्रायः कात्यायनेन स्पष्टीकृतः। स खल्वाचार्य्यस्यास्पष्टस्याभिप्रायस्य प्रदीप इव स्पष्टमुपदेष्टा,—इत्यवोचाम।

न च "व्याहृतीश्चेति सर्व्वप्रायश्चित्तहोमपरम्"—इति नारायणोपाध्यायमतं युक्तमिति वाच्यम्। अवचनेऽपि तस्य प्राप्तत्वादानर्थक्यापत्तेः। एकस्य जुहोतिशब्दस्यैकत्रप्रधानहोमपरत्वमन्यत्र च प्रायश्चित्तहोमपरत्वमिति तात्पर्य्यभेदस्यान्याय्यत्वात्। तन्त्रसमापनस्यान्यत्राचार्य्येणोपदेशाच्च। तस्मात् कर्म्मक्रमार्थमेव तदुपादानम्। उपविश्य—इति करणमपि कर्म्मक्रमप्रदर्शनार्थमेव। कथन्नाम? उपवेशनानन्तरमेव छन्दोहोमादयो भवन्ति न तु परस्तादपि—इति। अन्यथोपवेशनस्यापि परिभाषाप्राप्तत्वात्तदप्यनर्थकं स्यात्।

यच्च,—'व्याहृतीश्च'—इत्यनन्तरम्, 'ततः प्रतिसरान्'—इत्यादिना प्रतिसरबन्धनादिकमुक्तम्। तत्र, 'उत्सर्गेणैवोपाकरणं व्याख्यातम्'—इति व्यवहितमप्युपाकरणं ततः-शब्देन परामृश्यते। तेन, उपाकरणकर्म्मणः परं प्रतिसरबन्धनादिकमिति तस्यार्थः।

कस्मात् ? 'अव्यक्तं प्रधानगामि',—इति वचनात्। व्याहृतिहोमात् परमेवाचार्य्येण सावित्र्यनुवचनादेः सूत्रणाच्च। अपि च। व्याहृतिहोमान्तस्यास्पष्टत्वात् तत् स्पष्टीकृत्य, व्याहृतिहोमात् पराचीनस्य कर्म्मकलापस्याचार्य्येणैव स्पष्टमुपदेशात् न पुनः स्पष्टीकरणमपेक्षितमिति तदनुक्त्वा, वक्ष्यमाणदध्यक्षतधानाभक्षणात् प्राक् प्रतिसरबन्धनमुपदिष्टं कात्यायनेन। तस्याचार्य्येणानुपदिष्टत्वात्। एवञ्च, व्याहृतिहोमात् पराचीनस्याचार्य्योपदिष्टस्य कर्म्मकलापस्य बुद्धिस्थत्वात् तस्यैव 'ततः प्रतिसरान्'--इति ततःशब्दात् परामर्शः,—इति न किञ्चिदनुचितम्।

यदपि केचिदाहुः,—छन्दांसीत्यादिद्वितीयानिर्देशात् छन्दःप्रभृतीनामेवात्र देवतात्वम्। ततश्च छन्दोभ्यः स्वाहा—इति वा, गायत्र्यै स्वाहा—इति वा जुहुयात्,—इति। तदप्यसङ्गतमेव। कुतः ? षष्टिसङ्ख्यावचनात्। ऋगादिभिरेव होमस्याभिधानाच्च। तथा चोक्तम्।

"छन्दसामेकविंशानां संहितायां यथाक्रमम्।
तच्छन्दस्काभिरेवर्ग्भिराद्याभिर्होम इष्यते।
पर्व्वभिश्चैव गानेषु ब्राह्मणेषूत्तरादिभिः।
अङ्गेषु च तथा मन्त्रैरितिषष्टिर्जुहोतयः"।

इति ॥ ० ॥ २ ॥ ० ॥

सामसावित्रीञ्च ॥ ३ ॥

अनुब्रूयादित्यनुवर्त्तनीयम्। सावित्रीं ऋचमाश्रित्य यत् साम गीयते, तदिह सामसावित्रीमित्युच्यते। गायत्रं सामेत्यर्थः। साम

सावित्र्याश्चेति वक्तव्ये साम सावित्रीञ्चेति विभक्तिव्यत्ययः क्रियते, —द्वितीयानिर्द्देशबलात् समस्तस्यैव साम्नोऽनुवचनं यथा स्यादित्येवमर्थम्। इतरथा खल्वत्रापि यथोपनयने - पच्छोऽर्द्धर्चश ऋक्शः, तथैवानुवचनं स्यात् ॥ ० ॥ ३ ॥ ० ॥

सोमꣳ राजनं वरुणमिति ॥ ४ ॥

'चशब्दो लुप्तवद्द्रष्टव्यः सोमꣳराजानं वरुणमिति च'—इति भट्टभाष्यम्। क्वचित् सूत्रग्रन्थे पठ्यतएव चशब्दः। सोमं राजानमित्येतस्यामृचि गीयमानं साम चानुब्रूयात्। सामेति कस्मादवर्ण्यते ? अधिकारात्। 'बार्हस्पत्यमिति त्रिकम्'—इति वचनाच्च। सोमं राजानमित्येतस्यां खल्वृचि गीयमानं साम बार्हस्पत्यमित्याख्यायते। तच्च गेयगाने पठ्यते। केचित्तु पूर्व्वेण सूत्रेणास्यैकसूत्रतां कल्पयन्तो वर्णयन्ति। 'साम सावित्रीञ्चानुब्रूयात्। काम् ? सोमं राजानमिति'---इति। तदसङ्गतम्। कस्मात् ? यस्मात् सवितृदेवताका ऋक् सावित्री भवति, इयं खल्वाग्नेयी। अपि च। अस्यां वर्णनायां त्रिकस्यानुवचनं न प्राप्नोति, द्विकस्यैव स्यात्। तच्चानिष्टम्। कुतः ?

"गायत्रीं च सगायत्रां बार्हस्पत्यमिति त्रिकम्।
शिष्येभ्योऽनूच्य विधिवदुपाकुर्य्यात्ततः श्रुतम्"।

इति वचनात्। तस्मादस्मदुक्त एवार्थः ॥ ० ॥ ४ ॥ ० ॥

आदितश्छन्दसोऽधीत्य यथार्थम् ॥ ५ ॥

छन्दस: प्रकृतस्य ग्रन्थस्य आदित: किञ्चित् अधीत्य आरभ्य यथार्थमिति कर्म्मण: परिसमाप्तिरुच्यते। तन्त्रसमापनमिदानीं कर्त्तव्यमित्यर्थ:। यच्च,--यथार्थमिति वचनादिदानीं छन्दोहोमादिकमिति वर्णयन्ति। तदसङ्गतम्। यथार्थशब्दस्य कर्म्मापवर्गसूचनार्थतायाएव सर्व्वत्रावगते:। व्याहृतिहोमात् पूर्व्वमेव कर्म्मप्रदीपे तदुपदेशाच्च। तत् खल्वधस्तान्निवेदितमस्माभि:। एतस्मिन्नवसरे बाह्वी प्रतिसरबन्धनम्। तदाह कर्म्मप्रदीप:। "तत: प्रतिसरान् दक्षिणे बाह्वावाबध्नीरन् स्वस्त्ययनार्थम्। अथ दध्यक्षतधाना भक्षयन्ति"--इति ॥ ० ॥ ५ ॥ ० ॥

अक्षतधाना भक्षयन्ति धानावन्तं करम्भिणमिति ॥
॥ ६ ॥

अक्षता यवा:, त एव भृष्टा धाना भवन्ति। तथा चोक्तम्।

"अक्षतास्तु यवा: प्रोक्ता: भृष्टा धाना भवन्ति ते"।

इति। अक्षतधानाग्रहणं गोधूमादिधानाप्रतिषेधार्थम्। धानावन्तमिति ऋचा न साम्ना। कुत: ? ऋगधिकारात्। भक्षयन्ति सर्व्वे प्राश्नन्ति ॥ ० ॥ ६ ॥ ० ॥

दध्न: प्राश्नन्ति दधिक्राव्णोऽकारिषमिति ॥ ७ ॥

दध्न:--इत्यवयवार्था षष्ठी। दध्नोऽवयवं सर्व्वे प्राश्नन्ति, दधिक्राव्ण इति मन्त्रेण। तदत्र धानानां दध्नश्च पृथगेव प्राशनम्। कस्मात् ?

सूत्रभेदेनैवोपदेशात् । भक्षयन्ति—इति ; प्राश्नन्ति—इति च ; क्रिययोः पृथगेव निर्देशाच्च । दधिप्राशनमन्त्रश्चोच्छिष्टा एव पठेयुः प्राणाग्निहोत्रमन्त्रवत् । ननु कृताचमना एव दधि प्राशिष्यन्ति ? न । आचान्तोदकाः—इति परतः करणादिदानीमाचमनाभावस्यावगमात् । अथवा । इदानीमाचमनस्यानुपदेशादिहोच्छिष्टतैव नास्ति—इत्यवगम्यते । यत्र खल्वाचमनं नोपदिशति, तत्रोच्छिष्टत्वमेव शिष्टा नेच्छन्ति । यथा प्राणाग्निहोत्रे सोमभक्षणादौ च । धाना दधि चाखादयन्तो निगिरन्ति । तथाच कर्म्मप्रदीपः । "अथ दध्यक्षतधाना भक्षयन्ति, दधिक्राव्णेन दधि धानावन्तेति धानाः, अखादयन्तो लेलिहन्ति, निगीर्य्याचम्योपविश्यानुवचनमनुगानम्"—इति । अपरे तु,—धानादध्नोर्म्मिलितयोः प्राशनमिच्छन्ति ;—शुष्कानां धानानामभक्षयित्वा निगिरणशक्यं मन्यमानाः । तदसङ्गतम् । पृथक् प्राशनस्योक्तत्वात् । ग्रन्यान्तरेऽपि 'दधिक्राव्णेन दधि धानावन्तेति धानाः'—इति भेदेनैवोपन्यासाच्च ॥ ० ॥ ७ ॥ ० ॥

आचान्तोदकाः खाण्डिकेभ्योऽनुवाक्या अनुगेयाः कारयेत् ॥ ८ ॥

यदा सर्व्वे शिष्या आचान्तोदकाः सन्त उपविशन्ति, तदा खाण्डिकेभ्यः शिष्यसमूहेभ्यः अनुवाक्या अनुगेयाश्च कारयेत् । आचार्य्यः स्वयमुक्त्वा अनु पश्चात् शिष्यान् वाचयेत्, स्वयञ्च

गीत्वा शिष्यान् गापयेदित्यर्थः। सेयं खाण्डिकेभ्यः—इति—चतुर्थी व्यत्ययात् द्वितीयार्थे वर्णनीया। खाण्डिकः समूहो-घटेत्यनर्थान्तरम्। तथा चोक्तम्। "घटा खाण्डिक उच्यते"—इति। काः पुनरनुवाक्या अनुगेयाश्चाभिप्रेयन्ते ? उच्यते। आचार्य्यवचनादनु पश्चात् शिष्यैरुच्यन्ते—इत्यनुवाक्याः बहुवचनस्यार्थवत्त्वात् याः काश्चन तिस्र ऋचो भण्यन्ते। ता एव ऋचः आचार्य्यगानात् परतः शिष्यैर्गीयन्ते इत्यनुगेयाः,—तास्वेवर्क्षु गीयमानानि त्रीणि सामानि कथ्यन्ते। अन्ये तु, अनुगेयाः—इति व्यत्ययात् स्त्रीत्वमभ्युपगच्छन्तो यानि कानिचित् त्रीणि सामानि वर्णयन्ति, न तास्वेवर्क्षु गीयमानानि—इति।

एवं वा—

आचान्तोदका इति व्यत्ययात् द्वितीयार्थे प्रथमा। खाण्डिकेभ्य-इत्यत्रापि तथैव द्वितीयार्थे चतुर्थी। तथाच, आचान्तोदकान् खाण्डिकान् अनुवाक्या अनुगेयाः कारयेदिति पूर्व्ववदर्थः ॥ ० ॥ ॥ ८ ॥ ० ॥

एवमुपाकरणात् परं किं तस्मादेवाह्न आरभ्याधीयते ? न। किन्तर्हि ?—

सावित्रमहः काङ्क्षन्ते ॥ ९ ॥

सविता देवता यस्य, तत् सावित्रं हस्तनक्षत्रम्। तद्युक्तमह्नोऽपि सावित्रमित्याख्यायते। तद्योगात्तच्छब्दः। तदहः काङ्क्षन्ते प्रतिपालयन्ति,—तस्मिन्नह्नि नाधीयते—इत्यर्थः ॥ ० ॥ ९ ॥ ० ॥

उदगयने च पक्षिणीꣳ रात्रिम् ॥ १० ॥

उदगयने उदक्षं मार्गं प्रवृत्ते सवितरि। चशब्दात् पूर्ववदेवोपाकृत्य पक्षिणीं रात्रिं काङ्क्षन्ते। पक्षाविव दिवसावभितो यस्या रात्रेः सेयं दिनद्वयसहिता रात्रिः पक्षिणी—इत्युच्यते।

"द्वावह्नावेकरात्रिश्च पक्षिणीत्यभिधीयते"।

इति वचनात्। इदञ्चोदगयनोपाकरणं येषामुत्तरारण्यकादीनां दक्षिणायनेऽध्ययनं प्रतिषिद्धं, तेषामध्ययनार्थं बोद्धव्यम्। तथा चोक्तम्।

"नाधीयीत रहस्यानि सोत्तराणि विचक्षणः।
न चोपनिषदश्चैव षण्मासान् दक्षिणायनात्।
उपाकृत्योदगयने ततोऽधीयीत धर्म्मवित्।
उत्सर्गश्चैक एवैषां तैष्यां प्रौष्ठपदेऽपि च"।

इति ॥ ० ॥ १० ॥ ० ॥

उभयत एके त्रिरात्रम् ॥ ११ ॥

उभयत उभयस्मिन्नप्युपाकरणे त्रिरात्रमनध्यायमेके आचार्या मन्यन्ते। त्रिरात्रं खल्वेतदुपाकरणदिनेन सहैव बोद्धव्यम् ॥ ० ॥ ११ ॥ ० ॥

आचार्य्याणाञ्चोदकोत्सेचनमुभयत्र ॥ १२ ॥

उभयत्र उभयोरप्युपाकरणयोराचार्य्याणामुदकोत्सेचनं उदका-

ञ्जलिप्रक्षेपेण तर्पणं कर्त्तव्यम्। आचार्य्याणाम्—इति पूजायां बहुवचनम्। चशब्दादन्येषामपि ऋष्यादीनाम्। वक्ष्यति च, "छन्दा७्स्यृषीनाचार्य्या७्श्च तर्पयेयुः"—इति।

एवं वा—

आचर्य्याणां बहुवचनादन्येषाञ्च ऋष्यादीनां तर्पणं कर्त्तव्यम्। चशब्दात् ऋष्यादिपूजनमपि कर्त्तव्यम्। अन्ये तु वर्णयन्ति, आचार्य्याणामित्यादिशब्दो लुप्तवद्द्रष्टव्यः—इति। तदिदं तर्पणादिकं होमात् पूर्व्वं कर्त्तव्यम्। तदाह कर्म्मप्रदीपः। "उत्सर्गेणैवोपाकरणं व्याख्यातम्। ऋषिसामान्याप्लावयन्तस्तथैव निमज्याचम्य ऋषि सामानि गायन्त ऋषींश्च निगमादिभिः सम्पूज्य पुरस्ताच्छालाया उपलिप्तेऽग्नेः पश्चादाचम्योपविश्य छन्दांसि विछन्दांसि हुत्वा"—इत्यादि। अत्र यद्यपि ऋषिपूजा निमज्जनानन्तरपठिता, तथाप्युत्सर्गवन्निमज्जनतर्पणयोः पूर्व्वं प्रत्येतव्या। निमज्य—इति पूर्व्वकालता जुहोत्यपेक्षया—इति नारायणोपाध्यायाः। युक्तञ्चैतत्। "उत्सर्गेणैवोपाकरणं व्याख्यातम्"—इत्यतिदेशस्यार्थवत्त्वात्। किमन्यत् कुर्य्यादतिदेशः क्रमं विना। ऋष्याद्याप्लावनादीनि हि स्वपदेनैव निर्दिश्यन्ते।

अन्ये तु व्याचक्षते,—आचार्य्याणां गुरूणां बहुवचनात् तत्पुत्रादीनामपि उदकोत्सेचनं गन्धोदकोद्वर्त्तनेनाङ्गोत्सादनं कर्त्तव्यम्—इति। तदसङ्गतम्। कस्मात्? अशब्दत्वात्। तर्पणस्य च स्फुटमुपदेशात्।

"उत्सादनञ्च गात्राणां स्नपनोच्छिष्टभोजने।

न कुर्य्याद्गुरुपुत्रस्य पादयोश्चावनेजनम्"।
इति मनुना गुरुपुत्रस्य गात्रोत्सादननिषेधाच्च ॥ ० ॥ १२ ॥ ० ॥

श्रवणामेक उपाकृत्यैतमासाविन्नात् कालं काङ्क्षन्ते ॥ १३ ॥

श्रवणां श्रवणयुक्तां श्रावणस्य पौर्णमासीम्--इति केचित्। कस्मात्? "श्रवणेन श्रावण्यां पौर्णमास्याम्"—इति गृह्यान्तरात्। "श्रवणां श्रवणनक्षत्रम्"—इत्यपरे। कस्मात्? "श्रवणेन श्रावणस्य"—इति गृह्यान्तरात्। तदत्र भगवन्तो भूमिदेवाः प्रमाणम्। द्वितीया व्याख्याता। श्रवणां प्रत्युपाकृत्य, आसाविन्नात् हस्तनक्षत्रपर्य्यन्तम्, एतं कालम् एके काङ्क्षन्ते। श्रवणामुपाकृत्य तावन्न पठन्ति, यावद्भाद्रपदे हस्तः--इति ॥ ० ॥ १३ ॥ ० ॥

तैषीमुत्सृजन्ति ॥ १४ ॥

तैषः पौषः। तस्येयं तिथिः तैषी। तां प्रत्युत्सृजन्ति,—एके—इत्यनुषज्यते। तथा च गृह्यान्तरकारः। "श्रवणेन श्रावण्यां पौर्णमास्याम्"—इत्युपाकरणं सूत्रयित्वा, "पौषस्य रोहिण्यां मध्यमायां वाऽष्टकायामध्यायानुत्सृजन्ति"—इति पौषे मास्युत्सर्गं सूत्रयाञ्चकार—इति। अथवा तिष्यः पुष्यनक्षत्रम्, तद्युक्ता या काचित्तिथिः सा तैषी। तां प्रत्युत्सृजन्ति उत्सर्गाख्यं कर्म्म कुर्व्वन्ति। तैषीं पौर्णमासीमिति कुतोन वर्ण्यते? सर्व्वत्राविगानेनानुष्ठानात्।

"पुष्ये तु छन्दसां कुर्य्याद्वहिरुत्सर्ज्जनं द्विजः" ।

इति मनुवचनाच्च। सा खल्वियं तैषी द्वयी बोद्धव्या। कथन्नाम? प्रौष्ठपदोपाकरणपक्षे उदगयनशुक्लतैषीम्, उदगयनोपाकरणपक्षे तु प्रौष्ठपदतैषीं प्रत्युत्सर्गः। एवञ्च "प्रौष्ठपदे तिष्येण वहिः"—इत्यादिकर्म्मप्रदीपवचनमपि उदगयनोपाकरणपक्ष एव प्रौष्ठपदे उत्सर्गविधायकं मन्तव्यम्। आरण्यकादीनां खल्वध्ययनार्थमुदगयनोपाकरणम्। तस्यैव च प्रौष्ठपदे उत्सर्गः।

"उपाकृत्योदगयने ततोऽधीयीत धर्म्मवित्।
उत्सर्गश्चैक एवैषां तैष्यां प्रौष्ठपदेऽपि च"।

इति वचनात्। प्रौष्ठपदोपाकरणे तु न प्रौष्ठपद एवोत्सर्गः। तत्र हस्तेनोपाकरणकर्त्तुस्तत्रैव पुनस्तिष्येणोत्सर्गस्यासम्भवात्। अतएव मनुनाऽपि,—

"तिष्ये तु छन्दसां कुर्य्याद्वहिरुत्सर्ज्जनं द्विजः।
माघमासस्य वा शुक्ले पूर्व्वाह्णे प्रथमेऽहनि"।

इति वचनोत्तरार्द्धेन प्रौष्ठपदोपाकरणपक्षाभिप्रायेणैवोदगयने उत्सर्गोऽभिहितः।

प्रौष्ठपदोत्सर्गात् परतस्तु यावदन्यदुपाकरणं न क्रियते, तावदारण्यकादीनामध्ययनं न कर्त्तव्यम्। कस्मात्? "प्रौष्ठपदे तिष्येण वहिः"—इत्यादिना उत्सर्गमभिधाय, "अत आपुनरुपाकरणादिदं न व्याहरेयुरन्यत्र ब्रह्मयज्ञात्"—इति कर्म्मप्रदीपवचने अतःशब्देन प्रकृतस्यैवोत्सर्गस्यावगतेः।

"नाधीयीत रहस्यानि सोत्तराणि विचक्षणः।

न चोपनिषदश्चैव षण्मासान् दक्षिणायनान्"।

इति वचनेन दक्षिणायने सर्व्वदैवारण्यकादीनामध्ययननिषेधाच्च। अन्यानि तु छन्दांसि उत्सर्गात् परमपि शुक्लपक्षेऽध्येतव्यानि। तदाह मनुः।

"यथाशास्त्रन्तु कृत्वैवमुत्सर्गं छन्दसां वहिः।
विरमेत् पक्षिणीं रात्रिं तदेवैकमहर्निशम्।
अत ऊर्द्धन्तु छन्दांसि शुक्लेषु नियतः पठेत्।
वेदाङ्गानि च सर्व्वाणि कृष्णपक्षेषु सम्पठेत्"।

इति। तदिदं वचनं परिशेषादारण्यकादिव्यतिरिक्तविषयमेवावधार्य्यते। तस्मादारण्यकादीनामेवापुनरुपाकरणादनध्यायो नान्येषाम्। केचिदेतदबुद्ध्वा बहु विरुद्धं ब्रुवन्ति स्म। अलं ग्रन्थगौरवजनकेन तदीयदूषणोपन्यासेन ?

वस्तुतस्तु अस्माकमुपाकरणद्वैविध्येऽप्युत्सर्गस्य न द्वैविध्यम्। उत्सर्गः खल्वेकएवोभयोरप्युपाकरणयोः प्रौष्ठपदे तैष्यां स्यात्। कुतः ? उभयमुपाकरणं सूत्रयित्वा परतस्तैष्यामुत्सर्गस्य सूत्रणात्तथाऽवगतेः। अतएव कात्यायनेनापि 'प्रौष्ठपदे तिष्येण वहिः' इत्यादिना तथैवाह। न चेदमुदगयनोपाकरणाभिप्रायं वचनमित्यत्र प्रमाणमस्ति। तथात्वे चोत्सर्गान्तरं न स्यादेव। अनुपदेशात्। तस्मादेक एवोत्सर्गः प्रौष्ठपदे तिष्येणेत्यवधार्य्यते। अतएवोभयमुपाकरणमुपदिश्य—

"उत्सर्गश्चैक एवैषां तैष्यां प्रौष्ठपदेपिच"।

इत्येकमेवोत्सर्गमभिधत्ते। न च, प्रौष्ठपदे हस्तेनोपाकरण-

कर्त्तुस्तत्रैव पुनस्तिथ्येणोत्सर्गो न सम्भवतीति वाच्यम्। वर्षान्तरे प्रौष्ठपदे हस्तेनोपाकर्त्तुर्वर्षान्तरे तत्रैव तिथ्येणोत्सर्गस्य सम्भवात्। तथा गार्ग्यः—

"सिंहे रवौ तु पुष्यर्क्षे पूर्व्वाह्णेऽविवरे वहिः।
छन्दोगा मिलिताः कुर्य्युरुत्सर्गं स्वस्वच्छन्दसाम्॥
शुक्लपक्षे तु हस्तेन उपाकर्म्मापराह्णिकम्"।

इति सिंहे रवौ पुष्यर्क्षे उत्सर्गमभिधाय हस्तेनोपाकरणमभिदधानएतदेवाह। अस्माद्वचनादस्माकमुपाकरणे अपराह्णः कालः स्यात्।

"अध्यायानामुपाकर्म्म कुर्य्यात् कालेऽपराह्णिके।
पूर्व्वाह्णे तु विसर्गः स्यादिति वेदविदो विदुः"॥

इति परिशिष्टवचनाच्चैतदेवं प्रतिपत्तव्यम्। गोभिलस्यैतदिति हेमाद्रिः। तथा तस्यैव,—

"छन्दोगा मिलिताः कुर्य्युः प्रातरौत्सर्गिकीं क्रियाम्।
अपराह्णे ह्युपाकर्म्म पुष्यहस्तर्क्षयोर्द्विजाः"।

इति। यदा पुनः सिंहस्थे सूर्य्ये शुक्लपक्षे योहस्तः तस्मात् प्राचीनः पुष्यः कर्कटस्थे रवौ भवति, तदा तत्रैव पुष्ये उत्सर्गः करणीयः। कुतः?

"मासे प्रौष्ठपदे हस्तात् पुष्यः पूर्व्वो भवेद् यदा।
तदा तु श्रावणे कुर्य्यादुत्सर्गं छन्दसां द्विजः"॥

इति परिशिष्टोक्तेः। तथा प्रौष्ठपदे हस्तस्य दुष्टत्वे तत्रोपाकरणं निषेधति चतुर्व्वर्गचिन्तामणौ स्मृतिः।

"उपाकर्म्म न कुर्व्वन्ति क्रमात् सामर्ग्यजुर्व्विदः।

ग्रहसंक्रान्तियुक्तेषु हस्त-श्रवण-पर्व्वसु" ॥

इति। यदेवम्भूतस्थले श्रावण एव हस्ते उपाकरणं कर्त्तव्यं भवति।

"बह्वृचाः श्रवणे चैव हस्तर्क्षे सामवेदिनः"।

इति परिशिष्टवचनात्। श्रावणे हि बह्वृचाः श्रवणेनोपाकुर्व्वन्ति। गोभिलस्यैतदिति निर्णयामृतकारः।

"धनिष्ठाप्रतिपद्युक्तं त्वाष्ट्रऋक्षसमन्वितम्।
श्रावणं कर्म्म कुर्व्वीरन् ऋग्यजुःसामपाठकाः ॥

इति परिशिष्टवचनान्तरेऽपि श्रावणं कर्म्मेतिसमाख्यया तथाऽवगम्यते। विशेषमाहतुर्व्वृद्धमनुकात्यायनौ—

"अर्द्धरात्रादधस्ताच्चेत् संक्रान्तिग्रहणं तदा।
उपाकर्म्म न कुर्व्वीत परतश्चेन्न दोषकृत्" ॥

इति। तस्मादियमेवावधारणा,—प्रौष्ठपदीं हस्तेनोपकृत्य देवपर्व्वाणि गेयगानादीनि तावदधीयीत यावदब्दान्तरे प्रौष्ठपदे तिष्यः भवति। उदगयने चोपाकृत्योत्तरारण्यकादिकं यावत् षण्मासानधीयीत, ततः प्रौष्ठपदे तिष्येण द्वयोरुत्सर्गं कुर्य्यात्। उत्सर्गात् परतस्तु यावदन्यदुपाकरणं न क्रियते, तावद्वेदं न व्याहरेदन्यत्र-ब्रह्मयज्ञात्। अस्मच्छास्त्रे तथैवोपदेशात्।

एवं च उत्सर्गात् परमपि शुक्लपक्षेषु छन्दसामध्ययनबोधकानि यानि मन्वादिवचनान्युदाहृतानि, तानि अस्मद्व्यतिरिक्तविषयाणि बोद्धव्यानि। अस्मच्छास्त्रे प्रौष्ठपदशुक्लपक्षे तिष्येणोत्सर्गात् परतः पुनस्तत्रैव हस्तेनोपाकरणविधानात् तेषां वचनानां न खल्वत्राव-

काशोभवतीति ॥ उत्सर्गविधिश्च कर्म्मप्रदीपादवगन्तव्य: ॥ ० ॥ ॥ १४ ॥ ० ॥

अथेदानीमाचार्य्यादीनामुदकोत्सेचनविधिरभिधीयते ,—

प्राङ्वोदङ्वा ग्रामान्निष्क्रम्य या आपोऽनवमेह्नीयास्ता अभ्येत्योपस्पृश्य च्छन्दाᳫस्यृषीनाचार्य्याᳫंश्च तर्पयेयु: ॥ १५ ॥

प्राङ्मुखो वा उदङ्मुखो वा ग्रामान्निष्क्राम्य। सोऽयं ग्रामान्निष्क्रमण एव प्राङ्मुखत्वादिनियम:। न पुनरपामपि प्रागादिदिगवस्थितत्वम्। या आपोऽनवमेह्नीया:। मेहनं मेढ्रं, तस्मादवाचीना: अवमेह्नीया: ता: न भवन्ति—इत्यनवमेह्नीया:, नाभिदघ्ना: - इत्येतत्। तथा चोक्तम्। "नाभिदघ्न उदकेऽनुपविष्टा:"—इति। ता एवम्भूता अपोऽभ्येत्य प्राप्य, उपस्पृश्य स्नात्वा, च्छन्द:प्रभृतींस्तर्पयेयु: सर्वे। चशब्दाद्ब्रह्मादींश्च तर्पयेयु:।

तर्पणञ्चेदं कुशमयान् ऋषीन् स्थलस्थान् गन्धादिभि: सम्पूज्य कर्त्तव्यम्। तर्पणानन्तरञ्च स्थलस्थानामृषीणां जलाञ्जलिप्रक्षेपेणाभिषेक: कर्त्तव्य:। तथाच कर्म्मप्रदीप:। "कौशानृषीन् स्थलस्थान् गन्धमाल्यादिभि: सत्कृत्य नाभिदघ्न उदकेऽनुपविष्टा ब्रह्माणं वेदान् देवानृषींश्छन्दांस्याचार्य्यांश्च तर्पयेयु:, उच्चैर्ऋषीनभिषिञ्चन्ति"—इत्यादि। "ऋषीणां सिच्यमानानाम्"—इति च। अत्र च श्रुतयैव विभक्त्या तर्पणं बोद्धव्यम्। तेन ॐ ब्रह्माणं तर्पयामि—इत्यादिक: प्रयोग:। तथाच नित्यतर्पणे कर्म्मप्रदीप:।

"यवाद्भिस्तर्पयेद्देवान् सतिलाद्भिः पितॄनपि ।
नामाऽन्ते तर्पयामीति आदावोमिति च ब्रुवन्" ।

इति । तदिदमुपाकरणादुत्सर्गाच्च परं सूत्रयन्नाचार्य्य उत्सर्गेऽपि तर्पणं दर्शयति । एतच्च कर्म्मप्रदीपकृता स्पष्टीकृतम् । तदिदमुपाकरणमुत्सर्गश्च गृहस्थवानप्रस्थाभ्यामपि कर्त्तव्यम् । अन्यथा खल्वयातयामता च्छन्दसां न भवेत् । तथाच स्मरणम् ।

"उपाकर्म्मोत्सर्ज्जनञ्च वनस्थानामपीष्यते ।
धारणाध्ययनाङ्गत्वात् गृहिणां ब्रह्मचारिणाम्" ।

इति ॥ ० ॥ १५ ॥ ० ॥

अथेदानीमनध्यायविवक्षयेदमाह,—

तस्मिन् प्रत्युपाकरणेऽभ्रानाध्याय आपुनरुपाकरणाच्छन्दसः ॥ १६ ॥

उदगयनोपाकरणं प्रत्युपाकरणमुच्यते । तस्मिन् प्रत्युपाकरणे कृते सति । अभ्रानाध्यायः । अभ्रदर्शनेऽनाध्यायोऽभ्रानाध्यायः । सर्द्देवाभ्राणां सद्भावादभ्रदर्शनातिशयिकं गृह्यते,—इति कर्कोपाध्यायाः । अभ्रदर्शनश्चेदं सर्वरूपोपपन्नम् इति भट्टनारायणोपाध्यायाः । किं पुनरत्र तत्त्वम् ? उत्तरं तत्त्वमिति ब्रूमः । कस्मात् ? "अभ्रदर्शने च सर्वरूपे"—इति गृह्यान्तरात् । कतमानि पुनस्तानि रूपाणि कियन्ति च ? उच्यते । अभ्रवायुस्तनितविद्युद्वर्षाणि पञ्चैव ।

अध्ययनमध्यायः, आ अध्यायः आध्यायः, न आध्यायः, अनाध्यायः। एवञ्च सम्यगध्ययननिषेधात् गुरुमुखाद् यदध्ययनं क्रियते, तत्रैवानध्यायो न तु व्याख्यानचिन्तनादावपि,—इति बोद्धव्यम्। गौतमोऽप्याह।

"नित्ये जपे च काम्ये च क्रतौ पारायणेऽपिच।
नानध्ययोऽस्ति वेदानां ग्रहणे ग्राहणे स्मृतः"।

इति। कियन्तं कालं यावदनाध्यायः? आ पुनरुपाकरणात्। पुनरुपाकरणपर्य्यन्तम्। कस्य अनाध्यायः? छन्दसः वेदस्य। तेन वेदाङ्गादीनामध्ययनेऽप्यदोष एव। तथाच स्मरन्ति।

"वेदोपकरणे चैव स्वाध्याये चैव नैत्यिके।
नानुरोधोऽस्त्यनध्याये होममन्त्रेषु चैव हि"।

इति।

"तस्मादहरहर्वेदमनध्यायमृते पठेत्।
यदङ्गं तदनध्याये गुरोर्वचनमाचरन्"।

इति चैवमादि ॥ ० ॥ १६ ॥ ० ॥

विद्युत्स्तनयित्नुपृषितेष्वाकालम् ॥ १७ ॥

विद्युत् प्रसिद्धा। स्तनयित्नुः सशब्दो मेघः। पृषन्ति विन्दवः संजातान्यस्येति पृषितं वर्षणमित्येतत्। पृषोदरादित्वात् तत् पदं सिद्धम्। एतेषु समासकरणान्मिलितेषु जातेषु, आकालं—निमित्त-

कालादारभ्य अपरेद्युर्यावत् स एव कालस्तावन्तं कालम्। छन्दसोऽनाध्यायः—इत्यनुवर्त्तते। तानि खल्वेतान्यनृतौ यदैव जायन्ते तस्मादेव कालादारभ्य आकालमनध्यायं कुर्व्वन्ति, ऋतौ तु प्रादुष्कृताग्निसमय एव। तथा च मनुः।

"विद्युत्स्तनितवर्षेषु महोल्कानाञ्च संप्लवे।
आकालिकमनध्यायमेतेषु मनुरब्रवीत्।
एतांस्त्वभ्युदितान् विद्याद् यदा प्रादुष्कृताग्निषु।
तदा विद्यादनध्यायमनृतौ चाभ्रदर्शने"।

इति। अत्र खलु, 'अनृतौ चाभ्रदर्शने',—इति परतः कुर्व्वन् प्रादुष्कृताग्निष्वमीषामभ्युदये ऋतावप्याकालिकमनध्यायं बोधयति। सन्ध्यासु विद्युत्स्तनितयोः सन्निपाते पुनः सज्योतिरनध्यायः, वर्षणे त्वहोरात्रम्। कस्मात्?

"प्रादुष्कृतेष्वग्निषु तु विद्युत्स्तनितनिस्वने।
सज्योतिः स्यादनध्यायः शेषे रात्रौ यथा दिवा"।

इति मनुवचनात्। तदत्र, 'विद्युत्स्तनितनिस्वने',—इति समासकरणात् द्वयोः सन्निपातं दर्शयति। शेषे, विद्युत्स्तनितवर्षेषु,—इति त्रयाणां पूर्व्वोक्तानां शेषे--वर्षे सति, यथा दिवाऽनध्यायस्तथा रात्रावपीत्यहोरात्रमित्यर्थः। रघुनन्दनस्त्वेतद्विशेषमनालोचयन्; महोल्कासहचरितत्वेन महागर्ज्जनमाकालिकम्, अल्पगर्ज्जने तु सज्योतिरनध्यायः,—इत्येकत्र, वर्षासु सज्योतिरिति चान्यत्र, वर्णयाञ्चकार। यत् पुनर्हारीतवचनम्—'सायंसन्ध्यास्तनिते रात्रिं प्रातःसन्ध्यायामहोरात्रम्"—इति केवलस्तनितेऽप्यनध्यायं विद-

धाति, तदपि वाचनिकत्वादविरुद्धम् । यदि पुनर्विद्युत्स्तनितयोः सन्निपाते सज्योतिः, केवलस्तनिते अहोरात्रमिति वैषम्यादयुक्त-मिति विभाव्यते, तदा तद्वचनं धर्म्मनैपुण्यकामं प्रति बोद्धव्यम् । कुतः ?

"नित्यानध्याय एव स्याद्ग्रामेषु नगरेषु च ।
धर्म्मनैपुण्यकामानां पूतिगन्धे च सर्व्वदा" ।

इति मनुवचने धर्म्मनैपुण्यकामनयाऽप्यनध्याये विशेषदर्शनात् । विद्यानैपुण्यकामस्य तु नैषोऽनध्यायः—इति द्रष्टव्यम् । अनयैव दिशा,—

"सन्ध्यायां गर्ज्जिते मेघे शास्त्रचिन्तां करोति यः ।
चत्वारि तस्य नश्यन्ति आयुर्व्विद्या यशो बलम्" ।

इत्येवमाद्याः स्मृतयोऽपि व्याख्याताः । सोऽयं मनोः स्वरसलभ्यः शास्त्रार्थः । अथात्रापरितोषोऽनध्यायरुचीनाम् ;—प्रत्येकमिवामी-षामनध्यायनिमित्तत्वमस्तु । तथापि वचनान्तराणि धर्म्मनैपुण्य विद्यानैपुण्यकामविषयतयैव व्याख्येयानि । तत्राप्यतिशयविशेषाद्-विशेषः विवेचनीयः । अथवा । अस्मदाचार्य्यस्यैतावदेव मतं, मतान्तराणि चान्येषामिति न किञ्चिदनुचितम् । मतभेदाः खल्वेते उच्चावचानध्यायकल्पाः । न त्वेषां विरोधपरिहारार्थमतीव यतितव्यमिति । सा चेयं रीतिरन्यत्रापि यथासम्भवमनुसर-णीया ॥ ० ॥ १७ ॥ ० ॥

उल्कापातभूमिचलनज्योतिषोरुपसर्गेषु ॥ १८ ॥

उल्का,—

"बृहच्छिखा च सूक्ष्माग्रा रक्तनीलशिखोज्ज्वला ।
पौरुषी च प्रमाणेन उल्का नानाविधा मता" ।

इत्युक्तलक्षणा । तासां पाते इतस्ततोऽनेकमहोल्कानां सम्पाते । कुतः ? "महोल्कानाञ्च संप्लवे"—इति वचनात् । एतेनोल्कापातेऽहोरात्रानध्यायविधायिकाः स्मृतयोऽपि व्याख्याताः । भूमिचलने पृथिव्यायां चलितायाम् । तत्राहोरात्रानध्यायपरं स्मृत्यन्तरं विद्यानैपुण्यकामविषयं वर्णनीयम् । ज्योतिषोश्च सूर्याचन्द्रमसोरुपसर्गे ग्रहणे । एतेषु निमित्तेषु आकालं छन्दसोऽनाध्यायः—इति वर्त्तत एव । समासकरणमत्र लाघवार्थम् । एकैकशः खल्वमीषामनध्यायनिमित्तत्वम् । तच्च ऋतावप्यविशिष्टम् । तथाच मनुः ।

"निर्घाते भूमिचलने ज्योतिषाञ्चोपसर्ज्जने ।
एतानाकालिकान् विद्यादनध्यायानृतावपि" ।

इति । अत्र खल्वसमासकरणात् बहुवचननिर्देशाच्च प्रत्येकमेषामनध्यायनिमित्तत्वमवगम्यते । यत्तु,—

"त्र्यहं न कीर्त्तयेद्ब्रह्म राज्ञो राहोश्च सूतके" ।

इति मनुवचनम् । तद्धर्म्मनैपुण्यकामविषयम् । यदपि,—

"समाप्य वेदं द्युनिशमारण्यकमधीत्य च ।
पञ्चदश्यां चतुर्दश्यामष्टम्यां राहुसूतके" ।

इति याज्ञवल्क्यवचनम् । तद्विद्यानैपुण्यकामपरमित्यविरोधः । अपरे त्वाहुः । द्युनिशमिति प्रकृतेऽपि "कृतेऽन्तरे त्वहोरात्रम्"

--इति तस्यैव परतोऽपि अहोरात्रग्रहणं राहुसूतकादीनामाकालिकत्वज्ञापनार्थम्--इति। यच्च, त्रिरात्रानध्ययनं ग्रस्तास्तोदयमात्रविषयम्--इति तत्त्वकारादिभिर्वर्णितम्। तदप्रमाणम्। अनिष्टाधिक्यमिति चेन्नाविशेषात्। इति चेत् पश्यसि,--ग्रस्तास्तोदयपक्षे अनिष्टाधिक्यादनध्यायाधिक्यम्--इति। तन्न। कस्मात्? अविशेषात्। न खल्वनिष्टाधिक्यस्यानध्यायाधिक्यहेतुत्वे वचनमस्ति,--इति तत्राप्यविशिष्टः प्रमाणाभावः। तदभावेऽप्युपदेशाच्चायुक्तम्। वसन्तादिषु खल्वृतुषु निर्घातादयः किल न दोषमावहन्ति। परमेषामनिष्टजनकत्वाभावेऽप्यनध्ययनमुपदिश्यते। तथा चोक्तम्। "अनध्यायानृतावपि"--इति। अनिष्टाधिक्यस्यानध्यायाधिक्यहेतुत्वे त्वनिष्टाभावेऽनध्याय एव न स्यात्। तस्मादनिष्टजनकत्वाभावेऽप्यनध्यायोपदेशात् अनिष्टाधिक्यादनध्यायाधिक्यमित्येतदयुक्तम्।

यच्चापरमुक्तम्,--चैत्रश्रावणमार्गशीर्षाणामादिप्रतिपदां नित्यानध्यायत्वात् राहुसूतके,--इत्यपि नित्यत्वार्थम्। अन्यथा तदहोरात्रस्य पञ्चदशीप्रतिपद्घटितत्वादनध्यायप्राप्तौ राहुसूतक- इत्यनेन पुनरनध्यायाभिधानेऽनुवादापत्तेः,--इति। तदप्यसङ्गतम्। कस्मात्? प्रमाणविशेषस्याभावात्। अपि च।

"इमान् नित्याननध्यायानधीयानो विवर्ज्जयेत्"।

इत्युपक्रम्य मनुना पञ्चदश्यादीनामप्युपदेशात् पञ्चदश्यादीनामपि नित्यानध्यायत्वमेवेति तत्रापि पञ्चदश्यंशे अनुवादोऽवर्ज्जनीयः स्यात्। तदहं राहुसूतके--इत्याकालिकाभिप्रायमित्येव मत-

माद्रियताम्। पञ्चदशीप्रतिपदोः सन्धावुपरागस्य सम्भवेन चैत्रा-
व्यतिरिक्तप्रतिपदां काम्यानध्यायत्वाभ्युपगमेन च पुनरुक्तेरनवकाशा-
दिति धीमद्भिरवधेयम्। ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायेन समाधानन्तु
पक्षान्तरेऽपि समानम्। एवमपरापराण्यपि वचनानि व्याख्ये-
यानि। प्रकृतमनुसराम:॥ ०॥ १८॥ ०॥

निर्घाते च॥ १९॥

आकालं छन्दसोऽनाध्याय:—इत्यनुवर्त्तते। निर्घातश्च,—

"यदाऽन्तरीक्षे बलवान्मारुतो मरुताऽऽहत:।
पतत्यध: स निर्घातो जायते वायुसम्भव:"।

इत्युक्तलक्षण:। यत्त,—निर्घात: सशब्द उल्कापात:,—इति वर्णि-
तम्। तदुक्तवचनानवलोकनेन॥ ०॥ १९॥ ०॥

अष्टकामावस्यासु नाधीयीरन्॥ २०॥

अष्टकाश्च अमावस्याश्च अष्टकामावस्या:, तासु नाधीयीरन्।
बहुवचनं व्यक्तिभेदाभिप्रायम्। अमावस्यासाहचर्य्यादष्टकापदमष्ट-
मीमात्रपरम्। न पुनरपूपाष्टकादीनामष्टकापदेन ग्रहणम्।

"चतुर्दश्यां पञ्चदश्यामष्टम्यां राहुसूतके"।

इति।

"पक्षद्वये चतुर्दश्योरष्टमीद्वितये तथा।
पक्षादावपि पक्षान्ते ब्रह्म नाधीयते नरै:"।

इति चैवमादिवचनान्तरेषु अष्टम्या एव बहुलमुपलम्भाच्च। अपूपाष्टकादिषु किल त्रिरात्रमनध्यायमिच्छन्ति। कस्मात् ? "त्रिस्रोऽष्टकास्त्रिरात्रम्"—इति गौतमसूत्रात्। अत्र खल्वेकरात्रमनध्ययनं वक्ष्यामः।

आह। अनाध्यायः,—इत्यनुवर्त्तत एव, किमर्थं पुनरिह 'नाधीयीरन्'—इति सूत्रितम् ? उच्यते। अनाध्यायः—इति प्रकृते यत् पुनर्व्वचनं तदित आरभ्याहोरात्रिकाअनध्यायाः अधस्तादाकालिकाः,—इति प्रज्ञापनार्थम्। अपिच। अनाध्यायः—इत्यनुवर्त्तते छन्दसः—इत्यप्यनुवर्त्तेत। अतस्तन्निरासार्थं नाधीयीरन्—इति वचनम्। एवञ्च, इह छन्दसः,—इति विशेषाभावादङ्गादीनामप्येवमादयोऽनध्याया भवन्ति। तथा च गृह्यान्तरम्। "वातेऽमावस्यायामिति सर्व्वानध्यायाः"—इति। सर्व्वशब्दादङ्गानामपि न च्छन्दसामेव,—इति कर्कभाष्यम्। सर्व्वग्रहणेन शिल्पाद्यपि गृह्यते, शिल्पिनामपि ह्यनध्यायप्रसिद्धिरस्ति,—इति चाहुः। तथा च पुराणस्मरणम्।

"अनध्यायस्तु नाङ्गेषु नेतिहासपुराणयोः।
न धर्म्मशास्त्रेष्वन्येषु पर्व्वस्वेतानि वर्ज्जयेत्"।

इति। यत् पुनर्व्वचनान्तरम्,—"उल्कायामग्न्युत्पाते सर्व्वासां विद्यानामाकालिकम्"—इति सर्व्वग्रहणादङ्गादीनामप्यनध्यायमुपदिशति। तद्धर्म्मनैपुण्यकामविषयम्। अष्टम्यादिष्वपि विशेषः स्मृत्यन्तरेऽभिहितः। तथा चापस्तम्बः।

"उदयेऽस्तमये वापि मुहूर्त्तत्रयगामि यत्।
तद्दिनं तदहोरात्रमनध्यायविधौ विदुः।

केचिदाहुः क्वचिद्देशे यावन्त्यहिननाड़िकाः।
तावदेव त्वनध्यायो न तस्मिन्ने दिनान्तरे"।

इति। 'तत्र पूर्व्ववचनमुत्तरमीमांसाध्यायिभिः परिगृहीतं पर वचनन्त्वन्यग्रन्थपरम्। यत्तु निर्णयामृतधृतम्,—

"प्रतिपत्नेशमात्रेण कलामात्रेण चाष्टमी।
दिनं दूषयते सर्व्वं सुरा गव्यघटं यथा"।

इति। तद्दूषयते,—इत्यभिधानात् पूर्व्ववर्त्तितामात्रेण सर्व्वदिन-दूषणाय'—इति तत्त्वकारः॥ ०॥ २०॥ ०॥

पौर्णमासीषु च॥ २१॥

नाधीयीरन्—इत्यनुवर्त्तते। चशब्दाच्चतुर्दशीषु च। तथाच मनुः।

"अमावस्या गुरुं हन्ति शिष्यं हन्ति चतुर्दशी।
ब्रह्माष्टकापौर्णमास्यौ तस्मात्ताः परिवर्ज्जयेत्"।

इति। अमावस्यापौर्णमासीग्रहणात् प्रतिपदोऽपि ग्रहणमिच्छन्ति। कस्मात्? "द्वे ह वै पौर्णमास्यौ द्वे अमावस्ये"—इति श्रुतेः। गौतमोऽपि। "अमावस्यायाञ्च द्व्यहं वा'—इति सूत्रयन्नेतदेव दर्शयति। यत् पुनर्हारीतस्मरणम्। "चैत्रश्रावणमार्गशीर्षाणामादिप्रतिपदो नित्याः"—इति। तत्तासां नित्यत्वमात्रार्थं न पुनरन्यासामध्यायत्वप्रज्ञापनार्थम्। विद्यानैपुण्यकामविषयं वा॥ ॥ ०॥ २१॥ ०॥

तिसृषु कार्त्तिक्यां फाल्गुन्यामाषाढ्याञ्च॥ २२॥

तिसृषु च पौर्णमासीषु कार्त्तिक्यादिषु नाधीयीरन्। स खल्वयं

विद्यानैपुण्यकामं प्रत्युपदेशो बोद्धव्यः। एवञ्च तस्यान्यासु पौर्ण-मासीष्वध्ययनमनिषिद्धम्।

एवं वा—

सर्व्वासामेव पौर्णमासीनामनध्यायत्वस्य पूर्व्वमुक्तत्वादेतासु कश्चि-द्विशेषो वाच्यः। कः पुनरसौ? आसामुत्तरासु द्वितीयास्वप्य-नध्यायः। सोऽयम्। कस्मात् पुनरिदमवगम्यते,—यदासामुत्त-रासु द्वितीयास्वप्यनध्यायः?—इति। यस्मात् पौर्णमासीग्रहणेनैव तदुत्तराः प्रतिपदोऽपि गृह्यन्ते। तदिदं विशेषोपादानमतो-ऽप्युत्तरस्यास्तिथेर्ग्रहणार्थमित्यवगच्छामः।—गौतमोऽपि। "का-र्त्तिकीफाल्गुन्याषाढ़ीपौर्णमासी तिस्रोऽष्टकास्त्रिरात्रम्"—इति सूत्रयन्नेतदेवाह।

"कृष्णपक्षे द्वितीयायां फाल्गुनाषाढ़कार्त्तिके।
शुक्लाश्वयुक्द्वितीयायां नैवाध्ययनमाचरेत्"।

इति च वचनान्तरम्। अन्ये त्वाहुः। कार्त्तिक्यादीनामनध्यायत्वस्य सिद्धत्वात् तासु गतासु अनध्ययनमिहोपदिश्यते। तत्र च कार्त्ति-क्यादीनां शुक्लपक्षीयत्वात् तदुत्तरा शुक्लपक्षीयैव काचित्तिथि-रिहाभिप्रेतेत्यवगम्यते। उपस्थितस्य शुक्लपक्षस्य परित्यक्तुमनु-चितत्वात्। तेन, मार्गशीर्षचैत्रश्रावणशुक्लप्रतिपदामनध्यायत्व-मनेनोच्यते। तदिदं सूत्रम्,—"चैत्रश्रावणमार्गशीर्षाणामादि-प्रतिपदो नित्याः"—इति हारीतसमानार्थम्,—इति ॥ ० ॥ ॥ २२ ॥ ० ॥

कियन्तं कालं पुनरष्टम्यादिष्वनध्ययनम्? उच्यते।

अहोरात्रम् ॥ २३ ॥

ऋज्वर्थं सूत्रम् ॥ ० ॥ २३ ॥ ० ॥

सब्रह्मचारिणि च प्रेते ॥ २४ ॥

सब्रह्मचारिणि, चकारादसब्रह्मचारिण्यपि समानग्रामीये श्रोत्रिये प्रेते मृते सत्यहोरात्रं नाधीयीरन्। तथाच गृह्यान्तरम्। "एकाहं सब्रह्मचारिणि समानग्रामीये च श्रोत्रिये"—इति ॥ ० ॥ ॥ २४ ॥ ० ॥

स्वे च भूमिपतौ ॥ २५ ॥

स्वे स्वकीये भूमिपतौ राज्ञि प्रेते अहोरात्रं नाधीयीरन्। यस्य विषये निवसति, सोऽयं स्वो भूमिपतिः। चकारादस्वकीये च पृथिवीश्वरे प्रेतेऽहोरात्रम् ॥ ० ॥ २५ ॥ ० ॥

त्रिरात्रमाचार्य्ये ॥ २६ ॥

आचार्य्ये,—

"उपनीय स्वयं शिष्यं वेदमध्यापयेत्तु यः।
सकल्पं सरहस्यञ्च तमाचार्य्यं प्रचक्षते"।

इत्युक्तलक्षणे, प्रेते, त्रिरात्रं नाधीयीरन् ॥ ० ॥ २६ ॥ ० ॥

उपसन्ने त्वहोरात्रम् ॥ २७ ॥

उपसन्नः शिष्यो भण्यते। तस्मिन् प्रेतेऽहोरात्रं नाधीयीरन्। तु-शब्दाद्विधेये शिष्ये न तु प्रतिकूले गुरुत्यागिनि वा ॥०॥ २७ ॥ ० ॥

गीतवादित * रुदितातिवातेषु तत्कालम् ॥ २८ ॥

नाधीयीरन्। यावन्तं कालमेतानि तिष्ठन्ति तावन्तं कालमित्यर्थः। गीतादीनि प्रसिद्धानि। अतिवातस्तु स्मृत्यन्तरादुन्नेयः। तथाच मनुः।

"कर्णश्रावेऽनिले रात्रौ दिवापांशुसमूहने।
एतौ वर्षास्वनध्यायावध्यायज्ञाः प्रचक्षते"।

इति। "वायौ दिवा पांशुहरे कर्णश्राविणि नक्तम्"—इति च गौतमसूत्रम् ॥ ० ॥ २८ ॥ ० ॥

शिष्टाचारोऽतोऽन्यत्र ॥ २९ ॥

अतोऽन्यत्र उक्तादतिरिक्तेषु शिष्टाचारः,—उक्तादतिरिक्तेष्वपि येषु शिष्टा अनध्यायमाचरन्ति, तेष्वप्यनध्यायं कुर्य्युरित्यर्थः। शिष्टाश्च,—

"धर्म्मेणाधिगतो यैस्तु वेदः सपरिबृंहणः।
ते शिष्टाब्राह्मणा ज्ञेयाः श्रुतिप्रत्यक्षहेतवः"।

इत्युक्तलक्षणाः। तेन वीणास्वनादावपि तत्कालमनध्यायो बोद्धव्यः। तानि च "वेणुवीणाभेरीमृदङ्गगन्त्रार्त्तशब्देषु"—इत्येवमादीनि स्मृत्यन्तरेभ्यो बहुलमुपलभ्यानि।

---

* 'वादित्र'—इति पाठान्तरम्।

एवं वा—

अतः उक्तात् अन्यत्र शिष्टाचारः। तेनानुक्तेष्वपि यत्र शिष्टा अनध्यायमाचरन्ति, तत्राप्यध्ययनं न कुर्युः। यथा, आरण्यकादीनां भोजनादूर्द्धमनध्यायः ॥ ० ॥ २९ ॥ ० ॥

अथेदानीं प्रकरणान्तरमारभते,—

अद्भुते कुलपत्योः प्रायश्चित्तम् ॥ ३० ॥

अद्भुतं प्रकृतेर्व्विपर्य्यासः उत्पातः,—इत्यनर्थान्तरम्। तथा चाथर्व्वणाद्भुते। "प्रकृतिविरुद्धमद्भुतमापदः प्राक् प्रबोधाय देवाः सृजन्ति"—इति। तदिदमद्भुतं पूर्व्वकृतासत्कर्म्मजन्यं सञ्चितपापस्य सूचकमेव, न पापजनकम्। अतएव प्रायश्चित्तविधानमुपपद्यते। पापजनकत्वे तु तन्न स्यात्। उक्तञ्च।

"अतिलोभादसत्याद्वा नास्तिक्याद्वाप्यधर्म्मतः।
नरापचारान्नियतमुपसर्गः प्रवर्त्तते।
ततोऽपचारान्नियतमपवर्ज्जन्ति देवताः।
ताः सृजन्त्यद्भुतांस्तांस्तु दिव्यनाभसभूमिजान्।
त एव त्रिविधा लोके उत्पाता देवनिर्म्मिताः।
विचरन्ति विनाशाय रूपैः संबोधयन्ति च"।

इति। तथाऽन्यत्र।

"अपचारेण नराणामुपसर्गः पापसञ्चयाद्भवति।
संसूचयन्ति दिव्यान्तरिक्षभौमास्तमुत्पाताः"।

इति। तत्र, दिव्यं ग्रहर्क्षवैकृतम्, आन्तरिक्षमुल्कापातादि, भौमं

चरस्थिरभवमित्यन्यत्रानुसन्धेयम्। तदेतस्मिन्नद्भुते जाते सति, तत्सूचितपापक्षयार्थं कुलपत्योः प्रायश्चित्तं भवति। प्रायश्चित्तन्तु, —"अथातो रजस्वलाऽभिगमने"—इत्यादिना परिशिष्टकारेणोक्तमादरणीयम्। कुतः? आचार्य्येण विशेषानुपदेशात्। तच्च तत एवोपलब्धव्यम्। यच्चात्र, 'प्रायश्चित्तं व्याहृत्याहुतिचतुष्टयम्, अन्यदपि वहिःस्नानतीर्थाभिषेकपुण्यसूक्तजपदेवगुरुदर्शनहिरण्यतिलदानभारतकीर्त्तनादि यथासम्भवम्'—इति वर्णितम्। तदस्मत्परिशिष्टानवलोकनेन ॥ ० ॥ ३० ॥ ० ॥

वंशमध्यमयोर्मणिके वा भिन्ने व्याहृतिभिर्जुहुयात् ॥ ३१ ॥

वंशो वेश्मनि भवः—यः स्थूणायाउपर्य्यधीयते। मध्यमश्च स्तम्भोऽभिप्रेतः। तयोरकस्मादनिमित्ततो भिन्नयोः। मणिको व्याख्यातः। वाशब्दः चशब्दार्थः। मणिके चानिमित्तत एव भिन्ने। व्याहृतिभिः प्रायश्चित्तरूपत्वाच्चतसृभिः, जुहुयात् आज्यम्। इह व्याहृतिभिर्जुहुयात्—इति कुर्व्वन् पूर्व्वत्र प्रायश्चित्तान्तरं दर्शयति। अतएव, भौमत्वेऽप्यमीषां पृथक् सूत्रणं दोषाल्पत्वेन अल्पप्रायश्चित्तोपदेशार्थम्। पूर्व्वेषु पुनः परिशिष्टोक्तं गुरुप्रायश्चित्तमेव दोषगुरुत्वादित्यभिप्रायः ॥ ० ॥ ३१ ॥ ० ॥

दुःस्वप्नेष्वद्य नो देव सवितरित्येतामृचं जपेत् ॥ ३२ ॥

दुःस्वप्नेषु स्वप्नेष्वनिष्टदर्शनेषु, अद्य नो देव—इति ऋचं जपेत्। ऋचम्—इति सामप्रतिषेधार्थम्। एताम्—इति स्वरवर्णसम्पादनार्थम्। इदमपि पूर्व्वकृतपापसूचकमेव। तथाच शारीरक-

सूत्रम्। "सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः"—इति ॥ ० ॥ ॥ ० ॥ ३२ ॥ ० ॥

अथापरम् ॥ ३३ ॥

अथेति पूर्व्वप्रकृतार्थम्। कथं नाम ? अद्भुतप्रायश्चित्तवदत्रापि कल्पदृष्टेन विधिना अग्नेरुपसमाधानम्—इति। तथा चाद्भुतप्रायश्चित्ते परिशिष्टकारेणोक्तम्। "कल्पदृष्टेन विधिनाऽग्निमुपसमाधाय"—इति। अपरं निमित्तं वर्त्तिष्यते,—इति सूत्रशेषः ॥ ० ॥ ३३ ॥ ० ॥

चित्ययूपोपस्पर्शनकर्णक्रोशाक्षिवेपनेषु सूर्य्याभ्युदितः सूर्य्याभिनिम्लुप्त इन्द्रियैश्च पापस्पर्शै पुनर्म्मामैत्विन्द्रियमित्येताभ्यामाज्याहुती जुहुयात् ॥ ३४ ॥

चित्ययूपः श्मशाने यो निखन्यते, स उच्यते। अथवा। चित्यं चषकं सोमे क्रियते। यूपः पशौ क्रियते। तयोरुपस्पर्शनं स्पर्शनम्। तच्च चित्यस्यावदर्शनीयायाः परतः, यूपस्यापि वहिःकर्म्मण ऊर्द्ध्वमिति बोद्धव्यम्। कर्णयोः क्रोशः शब्दः कर्णक्रोशः। अक्ष्णोर्वेपनं स्फुरणम्—अक्षिवेपनम्। वामस्य खल्वक्ष्णो वेपनमत्राभिप्रेतं न तु दक्षिणस्यापि। कथं ज्ञायते ? तस्य शुभसूचकत्वात्। तथाच स्मरन्ति।

"दक्षिणं स्पन्दते नेत्रं बाहुः स्फुरति दक्षिणः।
नराणां धनलाभाय वन्धुसन्दर्शनाय च"।

इति। ततैषामेकैकेषु निमित्तेषु पुनर्म्मामैत्विन्द्रियमित्येताभ्यां ऋग्भ्यां द्वे आज्याहुती जुहुयात्,—इति सम्बन्धः। यस्य शयानस्य सूर्य्योऽभ्युदेति सोऽयं सूर्य्याभ्युदितः। सोऽपि पूर्व्वोक्ताभ्यामृग्भ्यामाज्याहुतिद्वयं जुहुयात्। यस्य शयानस्य सूर्य्योऽभिनिम्लोचति—अस्तमेति, सोऽयं सूर्य्याभिनिम्लुप्तः। सोऽप्याज्याहुतिद्वयं पूर्व्ववज्जुहुयात्। इन्द्रियैश्च चक्षुःश्रवणादिभिः पापस्पर्शे परस्त्रीप्रेक्षणाश्रवणीयश्रवणादौ पूर्व्ववदाज्याहुतिद्वयं जुहुयात् ॥ ० ॥ ३४ ॥ ० ॥

आज्यलिप्ते वा समिधौ ॥ ३५ ॥

आज्येन लिप्ते द्वे समिधौ वा प्रकृताभ्यामृग्भ्यां जुहुयात्,—चित्ययूपोपस्पर्शनादिषु प्रत्येकम्। स खल्वयमाज्याहुतिद्वयस्यासम्भवे विधिर्बोद्धव्यः ॥ ० ॥ ३५ ॥ ० ॥

जपेद्वा लघुषु ॥ ३६ ॥

इतोऽपि लघुषु निमित्तेषु अमेध्यदर्शनादिषु मानसापचारादिषु वा, प्रकृतमृग्द्वयं जपेद्वा। सोऽयं वाशब्दो व्यवस्थार्थः ॥०॥ ३६ ॥ ० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्य्यात्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारस्य कृतौ गोभिलीयगृह्यसूत्रभाष्ये तृतीयप्रपाठकस्य तृतीया खण्डिका ॥ ० ॥

———

गोभिलीयगृह्यसूत्रे

तृतीयप्रपाठके चतुर्थी खण्डिका।

ब्रह्मचारी वेदमधीत्य॥ १॥

ऋजुरक्षरार्थः। उक्तं सत् पुनरुच्यते। किमर्थम्? विशेषव्रताशक्तौ ब्रह्मचर्य्यमात्रेणापि वेदाध्ययनार्थम्। आदरार्थम्। वक्ष्यमाण-विधानार्थं वा।

एवं वा—

देवपर्व्वादीनां तत्तद्व्रताचरणपूर्व्वकमध्ययनमुपदिष्टं स्तोभग्रन्था-दीनां तर्ह्यनियमेनाध्ययनं प्राप्नोति, तन्निरासार्थमिदमुच्यते,— ब्रह्मचारी वेदमधीत्य,—इति। वेदग्रहणात् वेदाध्ययनएव ब्रह्मचर्य्यनियमः। एवञ्च ब्रह्मचर्य्यादूर्द्धमप्यङ्गादीनामध्ययने न दोषः।

अन्ये त्वाहुः। वेदाध्ययनएव तत्तद्व्रतोपदेशादितरग्रन्थानां यथेष्टमध्ययनं माभूदिति कृत्वा खल्वेतत् सूत्रितम्,—इति। अस्याञ्च वर्णनायां वेदशब्दोऽयं साङ्गस्य वेदस्याभिधायको ऽङ्गाना-मेव वा॥ ०॥ १॥ ० ०

उपन्याहृत्य गुरवे॥ २॥

उप नि आहृत्य। निःशब्दात् नीचैः चितितलविलग्नशिराः गुरवे उपाहृत्य निवेद्य दक्षिणामित्यर्थात् लभ्यते ॥ ० ॥ २ ॥ ० ॥

ततश्च गुरुणा गृहाश्रमाय,—

अनुज्ञातो दारान् कुर्व्वीत ॥ ३ ॥

ऋजुरक्षरार्थः। उक्तमपि दारकरणं पुनरुच्यते अनुज्ञातत्वादि-गुणविधानार्थम्। आदरार्थं वा। अथवा। दारान् कुर्व्वीत;—दारान् कर्त्तुं प्रयतेत इत्यर्थः। तदनेन दारकरणाय प्रयत्नो-विधीयते, न तु दारकरणम्। कस्मात्? स्नानोत्तरभाविला-त्तस्य। तथाच मनुः।

"गुरुणाऽनुमतः स्नात्वा समावृत्तो यथाविधि।
उद्वहेत द्विजो भार्य्यां सवर्णां लक्षणान्विताम्"।

इति। ननु, विप्रतिषिद्धमिदमुच्यते;—दारकरणाय प्रयत्नो वि धीयते, न दारकरणम्—इति। कथम्? यदि नाम दार-करणाय प्रयतेत, नूनमयं दारानपि कुर्व्वीत—दारकरणमस्य निष्पद्येत। अथ तु न निष्पद्यते, नासौ दारकरणाय प्रयतते। नैष दोषः। यतो यथा दारकरणं निष्पद्यते, तथा यतितव्यम्—दार-करणाय काचित् कन्या प्रार्थयितव्या,—इत्ययमर्थोऽत्र विवक्षितः। एतदनेनोक्तं भवति। दारकरणाय गुरुणाऽनुज्ञातो दारान् करिष्यन् खल्वसौ ब्रह्मचारी व्रतस्थ एव तावत् काञ्चित् कन्यां प्रार्थयेत, तस्याञ्च वाग्दत्तायां सत्यां विवाहसन्निधौ यत् पुण्यमहस्तत्र स्नात्वा-ऽथ दारान् कुर्व्वीत,—इति। तथाच कर्म्मप्रदीपः।

"यस्य दत्ता भवेत् कन्या वाचा सत्येन केनचित् ।
सोऽन्त्यां समिधमाधास्यन्नादद्दीतैव नान्यथा" ।

इति । अन्यथा खल्वनुपलभ्यैव कन्यां स्नानं कुर्व्वन् परस्तात् कञ्चित् कालं कन्याया अलाभे अनाश्रमी स्यात् । तच्चानिष्टम् । कुतः ?

"अनाश्रमी न तिष्ठेत क्षणमेकमपि द्विजः" ।

इति स्मरणात् । तस्माद् व्रतस्थस्यैव कन्याप्रार्थनं दारकरणार्थमिहोपदिश्यते,—इत्यादरणीयम् ॥ ० ॥ ३ ॥ ० ॥

कीदृशान् दारान् कुर्व्वीत ? उच्यते ,—

असगोत्रान् ॥ ४ ॥

गोत्रं प्रसिद्धम् । समानं गोत्रं येषां ते सगोत्राः, न सगोत्राः असगोत्राः , तान् दारान् कुर्व्वीत ॥ ० ॥ ४ ॥ ० ॥

मातुरसपिण्डान् ॥ ५ ॥

मातुः सपिण्डा ये न भवन्ति, तान् दारान् कुर्व्वीत । सापिण्ड्यमन्यत्रानुसन्धेयम् । सोऽयं सङ्क्षेपतः सूत्रार्थः । विस्तरस्त्वस्माभिर्ग्रन्थगौरवभयादिहोपेक्षितः ॥ ० ॥ ५ ॥ ० ॥

नग्निका तु श्रेष्ठा ॥ ६ ॥

नग्निकेत्यनागतार्त्तवोच्यते । सा तु श्रेष्ठा । अतस्तामुद्वहेत् । नैतत् सुन्दरम् । कस्मात् ? यस्मात् दारान् कुर्व्वीत—इत्यस्य विशे-

उप नि आहृत्य। निशब्दात् नीचैः क्षितितलविलग्नशिराः गुरवे उपाहृत्य निवेद्य दक्षिणामित्यर्थात् लभ्यते॥०॥२॥०॥

ततश्च गुरुणा गृहाश्रमाय,—

अनुज्ञातो दारान् कुर्वीत॥३॥

ऋजुरक्षरार्थः। उक्तमपि दारकरणं पुनरुच्यते अनुज्ञातत्वादि-गुणविधानार्थम्। आदरार्थं वा। अथवा। दारान् कुर्वीत;—दारान् कर्तुं प्रयतेत इत्यर्थः। तदनेन दारकरणाय प्रयत्नो-विधीयते, न तु दारकरणम्। कस्मात्? स्नानोत्तरभाविलात्तस्य। तथाच मनुः।

"गुरुणाऽनुमतः स्नात्वा समावृत्तो यथाविधि।
उद्वहेत द्विजो भार्य्यां सवर्णां लक्षणान्विताम्"।

इति। ननु, विप्रतिषिद्धमिदमुच्यते;—दारकरणाय प्रयत्नो विधीयते, न दारकरणम्—इति। कथम्? यदि नाम दारकरणाय प्रयतेत, नूनमयं दारानपि कुर्वीत—दारकरणमस्य निष्पद्येत। अथ तु न निष्पद्यते, नासौ दारकरणाय प्रयतते। नैष दोषः। यतो यथा दारकरणं निष्पद्यते, तथा यतितव्यम्—दारकरणाय काचित् कन्या प्रार्थयितव्या,—इत्ययमर्थोऽत्र विवक्षितः। एतदनेनोक्तं भवति। दारकरणाय गुरुणाऽनुज्ञातो दारान् करिष्यन् खल्वसौ ब्रह्मचारी व्रतस्थ एव तावत् काञ्चित् कन्यां प्रार्थयेत, तस्याञ्च वाग्दत्तायां सत्यां विवाहसन्निधौ यत् पुण्यमहस्तत्र स्नात्वाऽथ दारान् कुर्वीत,—इति। तथाच कर्म्मप्रदीपः।

"यस्य दत्ता भवेत् कन्या वाचा सत्येन केनचित्।
सोऽन्यां समिधमाधास्यन्नाददीतैव नान्यथा"।

इति। अन्यथा खल्वनुपलभ्यैव कन्यां स्नानं कुर्व्वन् परस्तात् कञ्चित् कालं कन्याया अलाभे अनाश्रमी स्यात्। तच्चानिष्टम्। कुतः?

"अनाश्रमी न तिष्ठेत क्षणमेकमपि द्विजः"।

इति स्मरणात्। तस्माद् व्रतस्थस्यैव कन्याप्रार्थनं दारकरणार्थमिहोपदिश्यते,—इत्यादरणीयम् ॥ ० ॥ ३ ॥ ० ॥
कीदृशान् दारान् कुर्व्वीत? उच्यते,—

असगोत्रान् ॥ ४ ॥

गोत्रं प्रसिद्धम्। समानं गोत्रं येषां ते सगोत्राः, न सगोत्राः असगोत्राः, तान् दारान् कुर्व्वीत ॥ ० ॥ ४ ॥ ० ॥

मातुरसपिण्डान् ॥ ५ ॥

मातुः सपिण्डा ये न भवन्ति, तान् दारान् कुर्व्वीत। सापिण्ड्यमन्यत्रानुसन्धेयम्। सोऽयं सङ्क्षेपतः सूत्रार्थः। विस्तरस्त्वस्माभिर्ग्रन्थगौरवभयादिहोपेक्षितः ॥ ० ॥ ५ ॥ ० ॥

नग्निका तु श्रेष्ठा ॥ ६ ॥

नग्निकेत्यनागतार्त्तवोच्यते। सा तु श्रेष्ठा। अतस्तामुद्वहेत्। नैतत् सुन्दरम्। कस्मात्? यस्मात् दारान् कुर्व्वीत—इत्यस्य विशि-

षणत्वविवक्षया, असगोत्रान्—इति, असपिण्डान्—इति च सूत्रयित्वा, नग्निका तु श्रेष्ठा—इति विभक्तिवचनातिक्रमः क्रियते। तस्मादवगच्छामः,—दारकरणेन सममस्य सम्बन्धो नास्ति—इति। एवन्तर्हि अन्यथा व्याख्यास्यामः।

"एष्टव्या बहवः पुत्रा यद्यप्येको गयां व्रजेत्।
गौरीं वाप्युद्वहेद्भार्य्यां नीलं वा वृषमुत्सृजेत्"।

इति वचनात् दारान् करिष्यता तावद्गौरीप्राप्तावेव यतनीयम्। दातुस्तु, नग्निका श्रेष्ठा,—इति। तथाच वशिष्ठः। "तस्मान्नग्निका दातव्या"—इति। नग्निका त्वत,—

"यावन्न लज्जयाऽङ्गानि कन्या पुरुषसन्निधौ।
योन्यादीन्यवगूहेत तावद्भवति नग्निका"।

इत्युक्तलक्षणा वा ग्राह्या। यच्च वचनान्तरम्,—

"सप्तसंवत्सरादूर्द्ध्वं विवाहः सार्व्ववर्णिकः।
कन्यायाः शस्यते राजन्नन्यथा धर्म्मगर्हितः"।

इति। तद्विवाहयितुः कन्यायाः सप्तसंवत्सरादूर्द्ध्वं विवाहः शस्यते—इत्येतत्परं न पुनर्दातृभिप्रायम्। "अष्टवर्षा भवेद्गौरी"—इति वचनात्। मनुरप्याह।

"त्रिंशद्वर्षो वहेद्भार्य्यां हृद्यां द्वादशवार्षिकीम्।
त्र्यष्टवर्षोऽष्टवर्षां वा धर्म्मे सीदति सत्वरः"।

इति। यत् पुनः स्मरणम्,—

"सर्व्वेषामेव दानानामेकजन्मानुगं फलम्।
हाटकगृहगौरीणां सप्तजन्मानुगं फलम्"।

इति । नैतेन गौरीदानं विधीयते । किन्तर्हि ? यदृच्छया कृतं गौरीप्रदानमनेन स्तूयते । तस्माददोषः । विधीयतां वा गौरीप्रदानं, तथापि नानुपपत्तिः । कथम् ? गौरीप्रदाने तावत् सप्तजन्मानुगं फलं भवति, नग्निका पुनरतोऽपि विशिष्टफलदात्री,—इति वचनव्यक्तेः सम्भवात् । स खल्वयमर्थः सूत्रे तुशब्दं प्रयुञ्जता आचार्य्येण सूचितः । सेयं पूर्व्वेषां भाष्यकाराणां मतानुसारिणी वर्णना । अस्मच्छास्त्रे पुनरन्यविधैव नग्निका पठ्यते । तथाच स्मृत्यासंग्रहः ।

"नग्निकान्तु वदेत् कन्यां यावन्नर्त्तुमती भवेत् ।
ऋतुमती त्वनग्निका तां प्रयच्छेत्तु नग्निकाम् ।
अप्राप्ता रजसो गौरी प्राप्ते रजसि रोहिणी ।
अव्यञ्जिता भवेत् कन्या कुचहीना च नग्निका ।
व्यञ्जनैस्तु समुत्पन्नैः सोमो भुञ्जीत कन्यकाम् ।
पयोधरैस्तु गन्धर्व्वा रजसाऽग्निः प्रकीर्त्तितः ।
तस्माद्व्यञ्जनोपेतामरजामपयोधराम् ।
अभुक्ताञ्चैव सोमाद्यैः कन्यकां तु प्रशस्यते" ।

इति । तदनेन, अव्यञ्जना अरजस्कपयोधरा सोमाद्यैरभुक्ता कन्या आचार्य्येण प्रशस्यते,—इति सुव्यक्तमुक्तवता आचार्य्यपुत्रेणेदमेव सूत्रं व्याख्यातमित्यवगच्छामः । तस्मात् नात्र स्मृत्यन्तरविरोधः शङ्कनीयः, गौर्य्या अपि निरुक्तनग्निकात्वानपायात्,—इत्ययमस्मदीयः पन्थाः ।

अथापि स्यात् ;—दारकरणेनैव सममस्य सम्बन्धः, तथापि नानु-

पपत्तिः। कस्मात्? अनियतत्वाद्विभक्तिवचनातिक्रमोपपत्तेः। नियता खल्वसगोत्रा मातुरसपिण्डा च दारकरणे, नग्निका पुनरनियता, श्रेष्ठत्वात्। एतस्मात् कारणादत्र विभक्तिवचनातिक्रमः क्रियते,—इति न किञ्चिदनुचितम्। अस्याञ्च वर्णनायां आपातविरुद्धानि स्मृत्यन्तरवचनानि बुद्धिमद्भिर्व्याख्येयानि। ग्रन्थगौरवभयादुपारम्यतेऽस्माभिः॥०॥६॥०॥

अथाप्लवनम्॥७॥

अथेत्यानन्तर्य्यार्थम्। कथन्नाम? कन्याप्रार्थनानन्तरं कन्यायां वाचा दत्तायां सत्यामथानन्तरमाप्लवनं स्नानं कुर्य्याद्ब्रह्मचारी। अथ व्रतान्तविहितेन्द्रस्थालीपाकादिकर्म्मानन्तरम्—इति केचित्॥ ॥०॥७॥०॥

तद्विधिविवक्षया इदमाह,—

उत्तरतः पुरस्ताद्वाऽऽचार्य्यकुलस्य परिवृतं भवति॥ ॥८॥

आचार्य्यकुलस्याचार्य्यगृहस्य, उत्तरतः उत्तरस्यां पुरस्तात् पूर्व्वस्यां वा दिशि, परिवृतं परि सर्व्वतोभावेन मण्डपादिना वृतमाच्छादितं भवति किञ्चित् स्थानम्॥०॥८॥०॥

तत्र प्रागग्रेषु दर्भेषूदङ्ङाचार्य्य उपविशति॥९॥

तत्र परिवृते स्थाने पूर्व्वाग्रेषु कुशेषु उदङ्मुख आचार्य्य उपविशति ॥ ० ॥ ९ ॥ ० ॥

तस्मिन्नेव परिवृते स्थाने, आचार्य्यसन्निधौ,—

प्रागब्रह्मचार्य्युदगग्रेषु दर्भेषु ॥ १० ॥

उपविशति । प्राक् प्राङ्मुखः ॥ ० ॥ १० ॥ ० ॥

सर्व्वौषधिविफाण्टाभिरद्भिर्गन्धवतीभिः शीतोष्णाभिराचार्य्योऽभिषिञ्चेत् ॥ ११ ॥

सर्व्वौषधयो व्याख्याताः । ताभिः सह विफाण्टाभिर्विपक्वाभिः,

"क्षुसे द्रव्यपले सम्यक् जलमुष्णं विनिःक्षिपेत् ।
मृत्पात्रे कुड़वोन्मानं ततस्तु स्रावयेत् पटात् ।
स स्याच्चूर्णद्रवः फाण्टः————————" ।

इत्युक्तलक्षणाभिर्वा, गन्धवतीभिः प्रशस्तगन्धयुक्ताभिः, शीतोष्णाभिः शीतोदकमिश्राभिरुष्णाभिः । अथवा । शीताश्च ता उष्णाश्च,—इति शीतोष्णाभिः, नातिशीताभिर्नाप्यत्युष्णाभिरद्भिराचार्य्यो ब्रह्मचारिणमभिषिञ्चेत् । सोऽयं परमतोपन्यासः ॥ ० ॥ ११ ॥ ० ॥

स्वमतमिदानीमभिधीयते ,—

स्वयमिव तु ॥ १२ ॥

तुशब्दात् पक्षो विपरिवर्त्तते । इवशब्द एवकारार्थः । स्वयमेव

ब्रह्मचार्य्यात्मानमभिषिञ्चेत् न पुनराचार्य्योऽभिषिञ्चेत्। अतएव वक्ष्यति। 'आत्मानमभिषिञ्चति'—इति। तस्मात्, आचार्य्योऽभिषिञ्चेदित्येतत् परमतम्—इति तत्त्वकारोक्तमादरणीयम् ॥ ० ॥ ॥ १२ ॥ ० ॥

कस्मात् पुनः कारणात् स्वयमेव ब्रह्मचार्य्यात्मानमभिषिञ्चेत्, न पुनराचार्य्यः? उच्यते,—

मन्त्रवर्णो भवति ॥ १३ ॥

यस्मात् स्वयमेवाभिषिक्ते मन्त्रवर्णो भवति, तस्मात् स्वयमेवाभिषिञ्चेदित्यर्थः। कः पुनरसौ मन्त्रवर्णः? 'तेनासौ मामभिषिञ्चामि'—इति, 'तेन मामभिषिञ्चतम्'—इति च। तस्मात् स्वयमेवाभिषिञ्चेत् नाचार्य्यः—इति सिद्धम्। अपरे तु, आचार्य्योऽभिषिञ्चेदित्यस्य परमतत्वमसहमानाः आचार्य्यः—इति प्रथमां विभक्तिं तृतीयारूपेण विपरिणमयन्तोऽध्याहारञ्च कुर्व्वन्तो वर्णयन्ति,—आचार्य्येणानुज्ञातो ब्रह्मचारी अभिषिञ्चेत्—इति।

अपरे त्वाहुः। 'आचार्य्योऽभिषिञ्चति' 'स्वयमिव तु' इत्युभयथा वचनदर्शनात् विकल्पोऽयम्। आचार्य्यो वा ब्रह्मचारिणमभिषिञ्चति ब्रह्मचारी स्वयमेव वाऽऽत्मानमभिषिञ्चति,—इति। पठन्ति च,—

"ब्रह्मचारी अनुज्ञातोगुरुणा गुरुरेव वा।
सर्व्वौषधिविमिश्राभिः शीतोष्णाभिः सुगन्धिभिः"।

इति ॥ ० ॥ १३ ॥ ० ॥

अभिषेकप्रकार इदानीमभिधीयते,—

ये अप्स्वन्तरग्नयः प्रविष्टाः इत्यपामञ्जलिमवसिञ्चति ॥ १४ ॥

ये अप्सु—इति मन्त्रेण, अपां प्रकृतानाम्, अञ्जलिम् अवसिञ्चति अवाचीनं सिञ्चति त्यजति ब्रह्मचारी। भूमावित्यर्थः। एवञ्च सति, 'अभि तान् सृजामि'—इति मन्त्रलिङ्गमप्यनुगृह्यते। एवमुत्तरत्रापि ॥ ० ॥ १४ ॥ ० ॥

यदपां घोरं यदपां क्रूरं यदपामशान्तमिति च ॥ ॥ १५ ॥

अपामञ्जलिमवसिञ्चति। तस्मादत्रापि पूर्व्ववत् भूमावेवाञ्जलिपरित्यागः ॥ ० ॥ १५ ॥ ० ॥

यो रोचनस्तमिह गृह्णामीत्यात्मानमभिषिञ्चति ॥ ॥ १६ ॥

यो रोचनः—इति मन्त्रेणात्मानमभिषिञ्चति अभि सर्व्वतोभावेन सिञ्चति, प्रकृतानामेवापामञ्जलिना। स खल्वयमभिषेकः शिरसि कर्त्तव्यः। कथं ज्ञायते? 'अभिषिञ्चति'—इति वचनात्। 'अथाप्लवनम्'—इति चोपक्रमात्। एवं खल्वाप्लाव्यते। 'शिरः प्रधानमङ्गानाम्'—इति वचनाच्च। सन्देहे हि प्रधानानुसरणं कर्त्तुमुचितम्। एवमग्रेऽपि ॥ ० ॥ १६ ॥ ० ॥

यशसे तेजसे इति च ॥ १७ ॥

यशसे—इत्यादिना मन्त्रेण च पूर्व्ववदात्मानमभिषिञ्चति ब्रह्मचारी, प्रकृतानामपामञ्जलिना ॥ ० ॥ १७ ॥ ० ॥

येन स्त्रियमकृणुतमिति च ॥ १८ ॥

येन स्त्रियमिति मन्त्रेण च पूर्व्ववदात्मानमभिषिञ्चति ॥०॥ १८ ॥०॥

तूष्णीं चतुर्थम् ॥ १९ ॥

पूर्व्ववदात्मानमभिषिञ्चति ॥ ० ॥ १९ ॥ ० ॥

उपोत्थायादित्यमुपतिष्ठेतोद्यन्भ्राजभृष्टिभिरित्येतत्प्रभृतिना मन्त्रेण ॥ २० ॥

उपेति सामीप्ये। आचार्य्यस्य समीपादुत्थाय, (आदित्याभिमुखः सन्) आदित्यमुपतिष्ठेत आराधयेत्। केन ? उद्यन् भ्राजभृष्टिभिरित्येवमादिना मन्त्रेण, मा मा हिꣳसीरित्यन्तेन मन्त्रचतुष्टयेनेत्यर्थः ॥ ० ॥ २० ॥ ० ॥

यथालिङ्गं वा विहरन् ॥ २१ ॥

तस्मिन्नेव स्नानदिने यथालिङ्गं वा मन्त्रं विहरन् विहृतं कुर्व्वन् आदित्यमुपतिष्ठेत। कथन्नाम ? प्रातर्लिङ्गेन प्रातरुपतिष्ठेत, सान्तपनलिङ्गेन मध्यन्दिने, सायंलिङ्गेन सायमुपतिष्ठेत,—इति। विहारो विकर्षणं पृथक्करणमित्येतत् ॥ ० ॥ २१ ॥ ० ॥

विहारपक्षे तावत् त्रयाणां मन्त्राणामेकैकस्य मन्त्रस्य खल्वेवमेकैकस्मिन्नुपस्थाने विनियोगः सम्पन्नः, चतुर्थस्य तु मन्त्रस्य सन्ध्यात्रयेऽपि विनियोगमाह,—

चक्षुरसीत्यनुबध्नीयात् ॥ २२ ॥

चक्षुरसीति चरमं मन्त्रम्, अनु प्रातरादिलिङ्गानां मन्त्राणां पश्चात्, बध्नीयात् ग्रथयेदित्यर्थः । तथाच, यथालिङ्गं मन्त्रमुच्चार्य्य चक्षुरसीति च पश्चादुक्त्वा सर्व्वत्रोपलिप्सेत ॥ ० ॥ २२ ॥ ० ॥

मेखलामवमुञ्चत उदुत्तमं वरुणपाशमिति ॥ २३ ॥

मेखलामवमुञ्चते अवाचीनं मुञ्चति उदुत्तममिति मन्त्रेण । मुञ्चते--इति च्छेदप्रतिषेधार्थम् । अव--इत्यधस्तान्मोचनार्थम् ॥ ॥ ० ॥ २३ ॥ ० ॥

ब्राह्मणान् भोजयित्वा स्वयं भुक्त्वा केशश्मश्रुरोमनखानि वापयीत शिखावर्जम् ॥ २४ ॥

ब्राह्मणान् भोजयित्वा--इत्यनेनान्वाहार्य्यश्राद्धमुक्तम् । एवमेके । कर्म्मापवर्गविहितं ब्राह्मणभोजनमनेनोच्यते । एवमपरे । न च परस्तादपि कर्म्मोपदेशादेतदयुक्तमिति केनचिदुक्तं युक्तमिति वाच्यम् । पुरस्तादपि कर्म्मोपदेशादन्वाहार्य्यश्राद्धस्याप्येतर्हि विधानस्यानुचितत्वात् । तत् खल्वादितः कर्म्मणो विहितम् । तस्माद्वचनबलाददोषः,—इत्युभयत्रापि समानः परिहारः ।

तथापि, कतरः पुनरत्र पक्षो युक्तः ? अन्वाहार्य्यश्राद्धमनेनोच्यते, --इत्ययम्—इत्याह । कस्मात् ? यस्मात् समानेऽपि क्रमभेदे प्रधानकर्म्मणः स्नानस्यादितः वरमन्वाहार्य्यश्राद्धमभ्युपगन्तुं युक्तम्,

न पुनः कर्म्मापवर्गविहितं ब्राह्मणभोजनं जातुचिदपि प्रधानकर्म्मणः पूर्व्वं वर्णयितुमुचितम्। स्नानं खल्वत्र प्रधानं कर्म्म। कुतः? 'अथाप्लवनम्'—इत्युपक्रमात्। 'स्नानं सहधर्म्मचारिणीसंयोगः'—इति च गौतमेन पुरुषसंस्कारमध्ये तस्य गणनात्। तस्मादन्वाहार्य्यश्राद्धमिदानीमुच्यते,—इत्यादरणीयम्। उभयस्मादपि ब्राह्मणभोजनादन्यदेव वा ब्राह्मणभोजनमनेन वाच्यम्। इदानीमेव कर्म्मापवर्गं मन्यमानो भवदेवभट्टस्त्वनादेयवचन एव।

इदन्त्विह विवेचनीयम्। 'अथाप्लवनम्'—इत्युपक्रमात् स्नानं तावदिह प्रधानं कर्म्मेति नात्र विप्रतिपद्यामहे। परन्तु 'स्वयमिव तु' 'मन्त्रवर्णौ भवति'—इति वचनात् मन्त्रेण योऽयमद्भिरभिषेकः तदेवाप्लवनापरपर्य्यायं स्नानं प्रधानं कर्म्मेति प्रतिपद्यामहे। अभिषेकः स्नानमिति खल्वनर्थान्तरम्। अग्रिमसूत्रे 'स्नात्वा'—इति तु वापनोत्थाप्रायत्यापनयनार्थं स्नानमुच्यते, न त्वेतत् प्रधानं कर्म्म। किं कारणम्? न हि भुक्त्वा प्रधानं कर्म्म क्रियते। न वा प्रधानं स्नानममन्त्रकं तदङ्गन्त्वभिषेकोमन्त्रवानिति साध्वी कल्पना भवति। तस्मात् प्रधानस्य कर्म्मणः परस्तादन्वाहार्य्यश्राद्धमिति न साम्प्रतं वर्णयितुम्। तत् खलु पुरस्तादेव कर्म्मणो यथाप्राप्तं कर्त्तुमुचितम्। तदिदं प्रधानस्य कर्म्मणोवृत्तत्वादपवर्गविहितं ब्राह्मणभोजनमस्मिन् क्रमे कर्त्तव्यमिति स्थाने वक्तुम्। आश्वयुजीकर्म्मण्यपि 'ब्राह्मणान् भोजयित्वा स्वयञ्च भुक्त्वा'—इति सूत्रयिष्यति। तत्राप्येवमेव वर्णयिष्यामः। अन्यदेव वैतद्ब्राह्मणभोजनमित्यस्याञ्च वर्णनायामनुष्ठानबाहुल्यमात्रमिति। तदत्र भगवन्तो भूमिदेवाः प्रमाणम्।

तदेवं ब्राह्मणान् भोजयित्वा स्वयञ्च भुक्त्वा शिखावर्ज्जं केशादीनि वापयीत । अत्र शिखावर्ज्जमिति करणात् पुरस्तात् सशिखमेव वपनं कार्य्यमित्यवगम्यते । अभिहितञ्चैतदस्माभिरधस्तात् ॥ ० ॥ २४ ॥ ० ॥

स्नात्वाऽलङ्कृत्याहते वाससी परिधाय स्रजमाबध्नीत, —श्रीरसिमयि रमस्वेति ॥ २५ ॥

स्नात्वा कुण्डलादिभिरात्मानमलङ्कृत्य, अहते वाससी परिधाय, स्रजं पुष्पमालाम्, शिरःप्रधानत्वादङ्गानां शिरस्याबध्नीत, श्रीरसीतिमन्त्रेण ॥ ० ॥ २५ ॥ ० ॥

नेत्र्यौ स्थो नयतं मामित्युपानहौ ॥ २६ ॥

नेत्र्यौ—इति मन्त्रेणोपानहौ आबध्नीत । योग्यत्वात् प्रसिद्धेश्च पादयोः ॥ ० ॥ २६ ॥ ० ॥

गन्धर्व्वोऽसीति वैणवं दण्डं गृह्णाति ॥ २७ ॥

वेणुर्वंशः । तत्प्रभवं वैणवं दण्डं गृह्णाति गन्धर्व्वोऽसीति मन्त्रेण ॥ ॥ ० ॥ २७ ॥ ० ॥

आचार्य्यं सपरिषत्कमभ्येत्याचार्य्यपरिषदमीक्षते,—यक्षमिव चक्षुषः प्रियो वो भूयासमिति ॥ २८ ॥

परिषत् सभा—इत्यनर्थान्तरम् । सपरिषत्कं शिष्यादिसभासहितमाचार्य्यम्, अभ्येत्य आभिमुख्येनागत्य, आचार्य्यपरिषदमीक्षते

यक्षभिवेति मन्त्रेण। पुनराचार्य्यग्रहणमाचार्य्यसहितायाः परिषद ईक्षणार्थम्। इतरथा पविषद एवेक्षणं स्यान्नाचार्य्यस्य॥ ॥ ० ॥ २८ ॥ ० ॥

उपोपविश्य मुख्यान् प्राणान् संमृशन्नोष्ठापिधाना नकुलीति ॥ २९ ॥

उप आचार्य्यस्य समीपे उपविश्य, मुख्यान् मुखभवान् प्राणान् वायून्—तेषाममूर्त्तत्वात् तदायतनानि—मुखनासिकाऽक्षिकर्णच्छिद्राणीत्यर्थः। संमृशन् स्पृशन् ओष्ठापिधानेति मन्त्रं जपेत् ॥ ० ॥ २९ ॥ ० ॥

अत्रैनमाचार्य्योऽर्हयेत् ॥ ३० ॥

अत्रैतस्मिन्नवसरे एनं स्नातकमाचार्य्योऽर्हयेत् वक्ष्यमाणेन विधिना। तत्र 'स्नातकः'—इति यो वक्ष्यते, सोऽयम् ॥ ० ॥ ३० ॥ ० ॥

गोयुक्तꣳ रथमुपसंक्रम्य पक्षसी कूबरबाहू वाऽभिमृशेत् वनस्पते विड्वङ्गो हि भूया इति ॥ ३१ ॥

गोभिर्युक्तं अथमुपसङ्क्रम्य,—उप समीपे सम्यक् गत्वा। पक्षसी चक्रे। कूबरबाहू वा। कूबरो युगन्धरः—इत्यनर्थान्तरम्। तस्य बाहू इव बाहू, कूबरबाहू कूबरपार्श्वे—इत्येतत्। तौ वा। कूबरो रथिकस्थानं तस्य बाहू कूबरबाहू रथस्येषे इति केचित्। अभिमृशेत् स्पृशेत् वनस्पते—इति मन्त्रेण ॥ ० ॥ ३१ ॥ ० ॥

ततो रथमारुह्य,—

आस्थाता ते जयतु जेत्वानीत्यातिष्ठति ॥ ३२ ॥

वनस्पते इति मन्त्रस्य चतुर्थपादेन आस्थाता--इत्यनेन, आतिष्ठति तस्मिन् रथे सम्यक् तिष्ठति ॥ ० ॥ ३२ ॥ ० ॥

ततश्च तेनैव रथेन,—

प्राङ् वोदङ् वाऽभिप्रयाय प्रदक्षिणमावृत्त्योपयाति ॥ ३३ ॥

प्राङ्मुखो वा उदङ्मुखो वा, अभिप्रयाय सर्व्वतोभावेन प्रकर्षेण गत्वा, प्रदक्षिणं यथा भवति तथा आवृत्त्य आवर्त्तनं कृत्वा उपयाति आचार्य्यसमीपं गच्छति ॥ ० ॥ ३३ ॥ ० ॥

उपयातायार्घ्यमिति कौहलीयाः ॥ ३४ ॥

रथादवरुह्योपयातायाचार्य्यसमीपं गताय स्नातकाय अर्घ्यमर्हणमाचार्य्येण कर्त्तव्यम्, न तु पूर्व्वमिति कौहलीयाः कौहलीयशाखाविशेषाध्यायिन आचार्य्या मन्यन्ते ॥ ० ॥ ३४ ॥ ० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्य्यात्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारस्य कृतौ गोभिलीयगृह्यसूत्रभाष्ये तृतीयप्रपाठकस्य चतुर्थी खण्डिका ॥ ० ॥

गोभिलीयगृह्यसूत्रे

तृतीयप्रपाठके पञ्चमी खण्डिका ।

स्नानविधिमभिधाय, अथेदानीं स्नातकव्रतविवक्षया इदमाह,—

अत ऊर्द्ध्वं वृद्धशीली स्यादिति समस्तोद्देशः ॥ १ ॥

अतोऽस्मात् स्नानादूर्द्ध्वं परतः, वृद्धशीली स्यात् । वृद्धाः ,—

"न तेन वृद्धो भवति येनास्य पलितं शिरः ।

यो वै युवाऽप्यधीयानस्तं देवाः स्थविरं विदुः" ।

इत्युक्तलक्षणाः । वृद्धानां शीलं वृद्धशीलम् , तदस्य अस्ति,—इति वृद्धशीली , तथाविधो भवेत् । वृद्धाः खल्वधिगतवेदाः साक्षात् कृतधर्म्माणोऽनिष्टफलकं कर्म्मजातं परिहृत्य श्रेयःसाधनान्येव कर्म्माणि यत्नतः परिशीलयन्ति , अतोऽयमपि स्नातको वृद्धशीली भवेत् । अन्ये त्वाहुः ,—'वृद्धाः स्थविराः , ते हि चिरजीवितया विदितबहुधर्म्ममार्गा भवन्ति , अतो युक्तं तच्छीलित्वम्'—इति । 'इति' अयम् , समस्तोद्देशः समस्तानां स्नानकव्रतानाम् उद्देशः संक्षेपेणोपदेशः । शिष्यहितार्थस्तु उत्तरः प्रपञ्चः । श्लोकमपि उदाहरन्ति ।

"विस्तीर्य्य हि महज्ज्ञालमृषिः संक्षिप्य चाब्रवीत् ।
इष्टं हि विदुषां लोके समासव्यासधारणम्" ।

इति ॥ ० ॥ १ ॥ ० ॥

तत्रैतान्याचार्य्याः परिसञ्चक्षते ॥ २ ॥

तत्र तस्मिन् वृद्धशीलविषये स्नातकव्रतविषये वा एतानि वक्ष्यमाणानि व्रतानि आचार्य्याः परिसञ्चक्षते सर्व्वतोभावेन सम्यग्वदन्ति ॥ ० ॥ २ ॥ ० ॥

कानि पुनस्तानि ? उच्यते,—

नाजातलोम्न्योपहासमिच्छेत् ॥ ३ ॥

यस्या यौवनोद्भेदव्यञ्जिका नाभिमण्डलपार्श्ववर्त्तिनी श्यामा रोमराजिरल्पाऽपि न जाता, सेयमजातलोम्नी अजातव्यञ्जना चोच्यते । तया सह उपहासं मनसाऽपि नेच्छेत् । उपहासः संवेशो भोगोमैथुनमित्येकोऽर्थः । तथा चोक्तम् ।

"अजातव्यञ्जनाऽलोम्नी, न तया सह संविशेत्" ।

इति ॥ ० ॥ ३

नायुग्वा ॥ ४ ॥

काकवन्ध्यायां या जायते, सेयमयुगूः । तया सह नोपहासमिच्छेत् । अर्थादुपयमनमेवास्या निषिध्यते । तथा चोक्तम् ।

"अयुगूः काकवन्ध्याया जाता, तां न विवाहयेत्" ।

इति ॥ ० ॥ ४ ॥ ० ॥

न रजस्वलया ॥ ५ ॥

रजस्वलया उदक्यया सह नोपहासमिच्छेत् ॥ ० ॥ ५ ॥ ० ॥

न समानर्ष्या ॥ ६ ॥

समाना ऋषयः प्रवराः यस्याः, सेयं समानर्षी। तया सह नोपहासमिच्छेत्। अयमप्यर्थादुपयमनस्यैव प्रतिषेधः। तथा च स्मरणम्। "असमानप्रवरां विवाहयेत्"—इति। "न सगोत्रां न समानप्रवरां भार्य्यां विन्देत"—इति चैवमादि ॥० ॥ ६ ॥ ० ॥

नापरया द्वारा प्रपन्नमन्नं भुञ्जीत ॥ ७ ॥

द्वार्शब्दो द्वारशब्दपर्य्यायः। अपरया द्वारा गवाक्षादिद्वारेण प्रपन्नमाहृतमन्नं न भुञ्जीत नाश्नीयात्। अन्नमितिकरणात् धान्यादीनामप्रतिषेधः,—इति वदन्ति ॥ ० ॥ ७ ॥ ० ॥

न द्विःपक्वम् ॥ ८ ॥

द्विःकृत्वो यत् पच्यते, तदिदं द्विःपक्वं, द्विःस्विन्नञ्चाख्यायते। तथाविधमन्नं न भुञ्जीत। द्विःस्विन्नञ्च तदेव;—यत् सूपकारशास्त्रापेक्षितपाकनिष्पत्त्यनन्तरं शैत्यादिनिवर्त्तये पुनः पच्यते। न पुनरर्द्धपाकानन्तरं तत्शास्त्रोक्तसम्भारणरूप-पाकान्तरसिद्धं व्यञ्जनादि। अतीतार्थ-निष्ठानिर्देशात्। न खल्वन्तरेण सम्भारणं पाकोनिष्पद्यते। पक्वमितिवचनादुष्णीकरणमात्रे न दोषः,—इति वदन्ति ॥ ० ॥ ८ ॥ ० ॥

न पर्य्युषितम् ॥ ९ ॥

पर्य्युषितमन्नं न भुञ्जीत ॥ ० ॥ ९ ॥ ० ॥

किं सर्व्वमेव पर्य्युषितं न भोक्तव्यम् ? न ।　किन्तर्हि ?—

अन्यत्र शाकमांसयवपिष्टविकारेभ्यः ॥ १० ॥

यवविकाराः सक्तुप्रभृतयः । पिष्टविकाराः पिष्टकादयः । प्रसिद्धमन्यत् । यवग्रहणं गोधूमस्याप्युपलक्षणार्थम् । एभ्योऽन्यत्र पर्य्युषितं न भुञ्जीत । एतानि तु पर्य्युषितान्यपि भुञ्जीत । अत्र द्वन्द्वैकवद्भावादेव सिद्धे बहुवचनमन्यस्यापि संग्रहार्थम् । तथाच मनुः ।

"यत्किञ्चित् स्नेहसंयुक्तं भक्ष्यं भोज्यमगर्हितम् ।
तत्पर्य्युषितमप्याद्यं हविःशेषञ्च यद्भवेत् ।
चिरस्थितमपि त्वाद्यमस्नेहाक्तं द्विजातिभिः ।
यवगोधूमजं सर्व्वं पयसश्चैव विक्रिया" ।

इति । तथा यमः ।

"मसूरमाषसंयुक्तं तथा पर्य्युषितञ्च यत् ।
तत्तु प्रक्षालितं कृत्वा भुञ्जीत ह्यभिघारितम्" ।

इति । तस्मात् पर्य्युषितमप्येवमादि भोक्तव्यम् । विकारान्तरप्राप्तन्तु सर्व्वथैव वर्ज्जनीयम् । कुतः ?

"अपूपाश्च करम्भाश्च धाना वटकसक्तवः ।
शाकं मांसञ्च पूपञ्च सूपं कृषर एवच ।

यवागूं पायसञ्चैव यच्चान्यत् स्नेहसम्भवम् ।
सर्व्वं पर्य्युषितं भक्ष्यं सूक्तञ्च परिवर्ज्जयेत्" ।

इति वचनात् । सूक्तं यन्मधुरं कालवशादम्लतां गतम्—इति शूलपाणिः । तत्रापि विशेषो मनुनोक्तः ।

"दधि भक्ष्यञ्च सूक्तेषु सर्व्वञ्च दधिसम्भवम्" ।

इति । खण्डादिपक्वस्य तु पर्य्युषितत्वमेव नास्ति । तथा च स्मरणम् ।

"खण्डाज्यादिकृतं पक्वं नैव पर्य्युषितं भवेत्" ।

इति । सोऽयं संक्षेपतः शास्त्रार्थः । विस्तरस्तु तन्त्रान्तरादुपलब्धव्यः ॥ ० ॥ १० ॥ ० ॥

न वर्षति धावेत् ॥ ११ ॥

वर्षति पर्ज्जन्ये न धावेत् न त्वरितं गच्छेत् ॥ ० ॥ ११ ॥ ० ॥

नोपानहौ स्वयं हरेत् ॥ १२ ॥

स्वयमुपानहौ न हरेत् ;—पादव्यतिरेकेण हस्तादिना देशान्तरं न प्रापयेत् । स्वयमितिकरणात् आत्मीयावेवोपानहौ न हरेत्, आचार्य्यादीनामुपानहौ हरन्नपि नापराध्यते,—इत्यभिप्रायः ॥ ॥ ० ॥ १२ ॥ ० ॥

नोदपानमवेक्षेत् ॥ १३ ॥

उदकं पीयते अस्मादित्युदपानं कूपः, तं नावेक्षेत् अवाचीनं न पश्येत् ॥ ० ॥ १३ ॥ ० ॥

न फलानि स्वयं प्रचिन्वीत ॥ १४ ॥

स्वयमात्मना फलानि न प्रचिन्वीत, प्रकर्षेण—वृक्षमारुह्य नाहरेत् ॥ ० ॥ १४ ॥ ० ॥

नागन्धाᳬ स्रजं धारयेत् ॥ १५ ॥

गन्धः शोभनोऽभिप्रेतः । स नास्ति यस्याः सेयमगन्धा । तां स्रजं न धारयेत् ० ॥ १५ ॥ ० ॥

किं सर्व्वामिव ? न । कतमां तर्हि ?—

अन्याᳬ हिरण्यस्रजः ॥ १६ ॥

हिरण्यस्रजः सुवर्णमालायाः अन्यामगन्धां स्रजं न धारयेत् । हिरण्यस्रजन्त्वगन्धामपि धारयेदित्यर्थः ॥ ० ॥ १६ ॥ ० ॥

न मालोक्ताम् ॥ १७ ॥

मालाशब्देनोक्तां कामपि स्रजं न धारयेत् ॥ ० ॥ १७ ॥ ० ॥

मालोक्तान्तर्हि स्रजं त्यजेदेव ? न । किन्तर्हि कुर्य्यात् ?—

स्रगिति वाचयेत् ॥ १८ ॥

यां स्रजं मालाशब्देन वक्ति स्म, तां स्रगिति वाचयेत्,—ततो धारयेदित्यर्थः ॥ ० ॥ १८ ॥ ० ॥

भद्रमित्येतां वृथावाचं परिहरेत् ॥ १९ ॥

भद्रं कल्याणमित्यनर्थान्तरम्। भद्रमित्येतामेवम्भूतां वृथावाचम् असत्यां वाणीं परिहरेत्। तां न वदेदित्यर्थः। किमनेनोक्तं भवति ? एतदनेनोक्तं भवति। "नाभद्रमभद्रं ब्रूयात् पुण्यं प्रशस्तमिति ब्रूयात्"—इति, "अभद्रं भद्रमिति"—इति चैवमादिवचनादभद्रे भद्रवदनं केषाञ्चिदाचार्य्याणामनुमतम्। तदेतन्मनागपि मिथ्यावचनाद्बिभ्यता आचार्य्येण प्रतिषिध्यते,—'भद्रमित्येतां वृथावाचं परिहरेत्'—इति। भद्रे खलु भद्रशब्दो यथार्थवचनः स्यात्। अभद्रे तु भद्रशब्दो वृथैव भवत्ययथार्थोऽनृतं मिथ्येत्येकोऽर्थः। तस्मादेतत् परिहरेत्,—इत्याचार्य्यस्य मतम्। कस्मात् कारणात् ? अनृतवदनदोषप्रसङ्गात्। यथार्थे वाङ्मनसे हि सत्यमाचक्षते। तदेव वक्तव्यम्। अभद्रं भद्रमिति वदतस्त्वन्यद्वाचि मनसि चान्यत् स्यात्। प्रसंशानिन्दावचनपक्षनिक्षिप्तत्वाच्चैवमादेः। तथाच स्मरणम्।

"सत्यं ब्रूयात् प्रियं ब्रूयान्न ब्रूयात् सत्यमप्रियम्।
प्रियञ्च नानृतं ब्रूयादेष धर्म्मः सनातनः"।

इति।

"चक्षुष्मानिति लुप्ताक्षं चण्डालं ब्राह्मणेति च।
प्रशंसानिन्दनं द्वेषात् परुषान्न विशिष्यते"।

इति चैवमादि ॥ ० ॥ १९ ॥ ० ॥

अतो यद्भद्रं तदेव,—

भद्रमिति ब्रूयात् ॥ २० ॥

भद्रमित्येवमादिना पर्य्यायशब्देन ब्रूयात्, भद्रमित्येव वा ब्रूयात्। तदाह मनुः।

"भद्रं भद्रमिति ब्रूयाद्भद्रमित्येव वा वदेत्"।

इति। भद्रे भद्रवदनस्यार्थत एव सिद्धत्वात् यत् पुनर्भद्रमिति करोति, तद्बोधयति;—भद्रमेव भद्रमिति ब्रूयान्नाभद्रम्—इति। तस्मात् समीचीनमुक्तमाचार्य्येण,—'भद्रमित्येतां वृथावाचं परिहरेत्'—इति। अन्ये त्वेवं वर्णयन्ति। 'भद्रं कल्याणम्। भद्रमिति ब्रूयात्, न तु परुषवचनेन। अनेनैतद्दर्शयति। सत्यमप्यप्रियं न वक्तव्यमिति'॥ ०॥ २०॥ ०॥

इदानीं स्नातकान् विभजते,—

तत्रैते त्रयः स्नातका भवन्ति॥ २१॥

तत्र तस्मिन् प्रकृतव्रते एते वक्ष्यमाणाः त्रयः स्नातका भवन्त्यधिकारिणः॥ ०॥ २१॥ ०॥

के पुनस्ते? उच्यते,—

विद्यास्नातको व्रतस्नातको विद्याव्रतस्नातक इति॥ ॥ २२॥

इत्येते त्रयः स्नातका नामतो निर्दिष्टाः। यः खल्वापत्कल्पत्वात् यथोक्तकालानां व्रतानां सम्यगनुष्ठानमकृत्वा, 'ग्रहणान्तिकमेव वा'—इति वचनाद्ग्रहणान्तिकेनैव ब्रह्मचर्य्येण वेदमधीत्य स्नाति, सोऽयं विद्यास्नातकः। यश्च, यथोक्तकालिकानि व्रतान्यनुष्ठाय

वेदन्तु समग्रमनधीत्यैव स्नाति, स खल्वयं व्रतस्नातकः। यः पुनर्यथोक्तकालिकानि व्रतान्यनुष्ठाय वेदमपि समग्रमधीत्य स्नाति, असौ विद्याव्रतस्नातकः। तथाच हारीतः। "यः समाप्य वेदमसमाप्य व्रतानि समावर्त्तते स विद्यास्नातकः। यः समाप्य व्रतान्यसमाप्य वेदं समावर्त्तते स व्रतस्नातकः। उभयं समाप्य समावर्त्तते यः स विद्याव्रतस्नातकः"—इति। याज्ञवल्क्योऽप्याह।

"वेदं व्रतानि वा पारं नीत्वा ह्युभयमेव वा"।

इति। अन्ये तु,—'नियमेनाधीतं वीर्य्यवत्तरं भवति,—इति ब्राह्मणवाक्यम्—

"आ हैव स नखाग्रेभ्यः परमं तप्यते तपः।

यः स्रग्व्यपि द्विजोऽधीते स्वाध्यायं शक्तितोऽन्वहम्"।

इति मनुवचनञ्च,—आलोचयन्तः, विनाऽपि ब्रह्मचर्य्यमधीत्य वेदं यः स्नाति, सोऽपि विद्यास्नातको भवति'—इति मन्यन्ते ॥ ० ॥ ॥ २२ ॥ ० ॥

तेषामुत्तमः श्रेष्ठस्तुल्यौ पूर्व्वौ ॥ २३ ॥

तेषां त्रयाणां स्नातकानां मध्यात् उत्तमः प्रथममध्यमभिन्नः विद्याव्रतस्नातकः—इत्येतत्। उत्तरः—इति पाठेऽपि तथैवार्थः। स श्रेष्ठः प्रशस्यतमः। पूर्व्वौ द्वौ विद्यास्नातकव्रतस्नातकौ तुल्यौ समानौ।

आह। कस्मात् पुनः कारणात् स्नातकविवेकात् पुरस्ताच्चोपरिष्टाच्च व्रतान्युपदिश्यन्ते?;—ननु प्रागेव स्नातकव्रतोपदेशात्

पश्चादेव वा, तेषां विवेकः कर्त्तुमुचितः। उच्यते। स्नातकविवेकात् पुरस्ताच्चोपरिष्टाच्च स्नातकव्रतोपदेशः,—तेषामिव स्नातकप्रकरणात् पुरस्ताच्चोपरिष्टाच्चोपदिष्टानामविरोधिनामन्येषामपि धर्म्माणां प्राप्तिप्रज्ञापनार्थः। किमनेनोक्तं भवति? एतदनेनोक्तं भवति। ये खल्वस्य पूर्व्वाश्रमिणोब्रह्मचारिणः ये चोत्तराश्रमिणो वैखानसभिक्षवः,—तेषामपि ये धर्म्माः सत्यवचनक्रोधपरिहारेन्द्रियसंयमादयः, दयाप्रभृतयः,—

"दृष्टिपूतं न्यसेत् पादं वस्त्रपूतं जलं पिबेत्"।

इत्येवमादयश्च स्नातकस्य न विरुध्यन्ते, तेष्वप्ययमधिकरोति—इति। ये तु विरुध्यन्ते योषिद्गमनप्रतिषेधादयः, तेषु पुनर्नाधिकरोत्येव। तथा गौतमेनापि ब्रह्मचारिधर्म्मोपदेशावसाने "उत्तरेषाञ्चैतदविरोधि"—इति सूत्रयता एतदेवोक्तम्। अस्य खल्वयमर्थः। एतदविरोधि ब्रह्मचारिधर्म्मजातम् उत्तरेषां गृहस्थादीनामपि, चशब्दात् अविरोधि यदुत्तरेषां धर्म्मजातं तत् पूर्व्वेषामपि,—इति। अलमतिप्रसङ्गेन ॥ ० ॥ २३ ॥ ० ॥

प्रकृतं स्नातकव्रतमेव पुनरनुवर्त्तामहे,—

नार्द्रं परिदधीत ॥ २४ ॥

आर्द्रं जलक्लिन्नं वासो न परिदधीत ॥ ० ॥ २४ ॥ ० ॥

नैकं परिदधीत ॥ २५ ॥

एकं वासो न परिदधीत। एकवासाः न स्यादित्यर्थः। तदनेनो-

त्तरीयमप्यस्य वासः—इत्यवगम्यते। एवमेके। अन्ये तु,—अन्तर्वाससोविधानम्—इच्छन्ति। कस्मात्? परिदधीत—इति पुनर्वचनात्। परिदधीत—इति खल्वनुवर्त्तत एव, यदत्र पुनः करोति तदधःपरिधानमेवैकस्य वाससोनिषिध्यते,—इति द्योतयति। प्रायेण हि परिदधातिरधःपरिधानमेव बोधयति। तस्मात् वासोद्वयमेव अधः परिदधीत। उत्तरीयन्तु अतोऽपि पृथक्। तथाच स्मृत्यन्तरम्।

"जलतीरं समासाद्य तत्र शुक्ले च वाससी।
परिधायोत्तरीयञ्च कुर्य्यात् केशान्न धूनयेत्"।

इति।

"स्नातकानान्तु नित्यं स्यादन्तर्वासस्तथोत्तरम्"

इति चैवमादि। न चैवमपि बहुवासस्त्वदोषशङ्का कर्त्तव्या। कुतः?

"नाभिरधःकृते सम्यङ् न दोषो बहुवाससाम्"।

इति स्मरणात्॥०॥२५॥०॥

न मनुष्यस्य स्तुतिं प्रयुञ्जीत॥ २६॥

प्रकर्षेण गद्यपद्यादिना कस्यापि मनुष्यस्य स्तुतिं न कुर्य्यात्॥०॥ २६॥०॥

नादृष्टं दृष्टतोब्रुवीत *॥ २७॥

* ब्रूयात्—इति पाठान्तरम्।

दृष्टतः—इति सार्व्वविभक्तिकस्तसिल्। अदृष्टं यत्, तत् दृष्टमिति न कथयेत् ॥ ० ॥ २७ ॥ ० ॥

नाश्रुतꣳ श्रुततः ॥ २८ ॥

पूर्वसूत्रव्याख्यानेनैव व्याख्यातमेतत् ॥ ० ॥ २८ ॥ ० ॥

स्वाध्यायविरोधिनोऽर्थानुत्सृजेत् ॥ २९ ॥

स्वाध्यायोवेदाभ्यासः। स च स्वीकारविचाराऽभ्यसनजपदानभेदात् पञ्चविधः। स्वाध्यायं विरुन्धन्ति इति स्वाध्यायविरोधिनः। तान् स्वाध्यायविरोधिनः अर्थान् व्यापारान् उत्सृजेत् त्यजेत् ॥ ० ॥ २९ ॥ ० ॥

तैलपात्रमिवात्मानं दिधारयिषेत् ॥ ३० ॥

तैलपूर्णं पात्रं यथा स्फुटनचलनविपर्यासश्वकाकादिदूषणादिभ्यो यत्नातिशयेन रक्ष्यते, तथैवात्मानं स्वशरीरमपि दिधारयिषेत् सर्वापद्भ्योरक्षितुमिच्छेत्। स्वर्गापवर्गसाधनः खल्वयमात्मा,—इति यत्नातिशयेन तद्रक्षणं कर्त्तुमुपदिदिक्षुराचार्यो लौकिकानां सुखावबोधार्थं लौकिकमेव दृष्टान्तमुरीचकार;—तैलपात्रमिव—इति। अतएव, धारयेत्—इति वक्तव्ये दिधारयिषेत्—इत्युक्तम्;—मनसाऽपि शरीरापकारं कर्त्तुं नेच्छेदित्येवमर्थम्। ते

खल्वनेके शरीरापकारहेतवो न शक्याः प्रतिपदं परिकीर्त्तयितु-मिति संक्षेपत एतत् सूत्रितम् ॥ ० ॥ ३० ॥ ० ॥

न वृक्षमारोहेत् ॥ ३१ ॥

ऋज्वर्थं सूत्रम् ॥ ० ॥ ३१ ॥ ० ॥

न प्रतिसायं ग्रामान्तरं व्रजेत् ॥ ३२ ॥

प्रतिसायं सायं प्रति सन्धिवेलायाम्—इत्येतत् । तथाच मनुः ।

"नाश्नीयात् सन्धिवेलायां न गच्छेन्नापि संविशेत्" ।

इति । स्पष्टमन्यत् ॥ ० ॥ ३२ ॥ ० ॥

नैकः ॥ ३३ ॥

ग्रामान्तरं व्रजेत्—इत्यनुवर्त्तते ॥ ० ॥ ३३ ॥ ० ॥

न वृषलैः सह ॥ ३४ ॥

वृषलैः,—

"न शूद्रो वृषलो नाम वेदो हि वृष उच्यते ।
यस्य विप्रस्य तेनालं स वै वृषल उच्यते" ।

इत्युक्तलक्षणैः, शूद्रैर्वा, सह न ग्रामान्तरं व्रजेत् । तैश्च केवलै-रेव सह, न संमिश्रैरपि—इति बोद्धव्यम् । कुतः ? निरपेक्ष-श्रवणात् ॥ ० ॥ ३४ ॥ ० ॥

न कासृत्या ग्रामं प्रविशेत् ॥ ३५ ॥

सृतिः पन्थाः । ईषत् सृतिः कासृतिः, अल्पः पन्था भण्यते । तया-ग्रामं न प्रविशेत् । महति पथि विद्यमानेऽपि स्वल्पेन पथा गच्छन्तं समुपजातशङ्का लोकाः कदाचिदपहन्युरपि—इत्यभिप्रायः । अपरे त्वेवं व्याकुर्व्वते । 'कुत्सिता सृतिः कासृतिः । तया ग्रामं न प्रविशेत् । ग्रामशब्दो गृहस्याप्युपलक्षणार्थः । तथाच मनुः ।

"अपद्वारेण नातीयाद्ग्रामं वा वेश्म वा वृतम्" ।

इति ॥ ० ॥ ३५ ॥ ०॥

न चाननुचरश्चरेत् ॥ ३६ ॥

अनुचरति,—इत्यनुचरः परिचारको भण्यते । नास्त्यनुचरो यस्य सोऽयमननुचरो न चरेत् न गच्छेत् । चशब्दादविनीतानुचरश्च न चरेत् । ननु 'नैकः'—इत्यनेनैव गतार्थत्वादेतदवाच्यम् । मैवम् । पादसंवाहनादिकमप्यनुचरणम्—परिचर्य्यां यो न करोति, तं विना न चरेदित्यस्यात्र विशेषत्वात् । अथवा । तत्र, ग्रामान्तरमेको-न गच्छेदित्युक्तम् । अत्र तु स्वग्रामेऽप्यल्पमपि पन्थानमननुचरो-न चरेदित्ययमर्थः ॥ ० ॥ ३६ ॥ ० ॥

एतानि समावृत्तव्रतानि ॥ ३७ ॥

समावृत्तस्य व्रतानि समावृत्तव्रतानि । समावृत्तः—इति कर्त्तरि

निष्ठा। कः पुनरसौ? विधिवत् स्नात्वा गुरुणा लब्धानुज्ञः तद्-गृहात् स्वगृहं प्रति सम्यगावृत्तः—स्वगृहमागतो यः, सोऽयं-समावृत्तः स्नातकश्चाख्यायते। तस्यैतानि अनन्तरोक्तानि व्रतानि भवन्ति। व्रतशब्दोपादानात्,—अजातलोम्न्या सह अनुपहासः कर्त्तव्यः,—इत्येवमादिको नियमः कर्त्तव्यतया चोद्यते। व्रतं नियमः—इति ह्यनर्थान्तरम्। अनुपहासश्चोपहासाभावः। न च तस्य कर्त्तव्यता अस्ति। तस्मात् यस्तत्र मानसो व्यापारः अजातलोम्न्या सह उपहासो मया न कर्त्तव्यः—इत्येवमादिरूपः, स इह उपदिश्यते। तस्य च परिपालनम्।

सोऽयं नियमः प्रजापतिव्रतवत् कर्त्तव्यतया चोद्यते,—इति कल्याणोदयो भवति। कर्त्तव्यो हि कल्याणोदयः,—इत्याचार्या मन्यन्ते। व्रतस्य खल्वस्याकरणे व्रतफलादेव परं पुरुषो-हीयते, न पुनर्निषेधातिक्रमवत् प्रत्यवायमप्यधिगच्छति। यथा खल्वादित्यव्रते सत्यपि "नोद्यन्तमादित्यमीक्षेत"—इति वचने, "आदित्यं पश्यन्नातिक्रामति विधिम्। न हि तस्य दर्शनं प्रति-षिद्धम्, नियमस्तत्रोपदिष्टः। यस्तं नियमं करोति स फलेन सम्बध्यते"—इति भगवता भाष्यकारेण शवरस्वामिना षष्ठाध्याये सिद्धान्तितम्। तद्वदत्राप्यवगन्तव्यम्।

यः पुनर्नियमं कुर्वाणोऽपि न तं परिपालयति, स तु प्रत्य-वैति। सत्यसङ्कल्पः खल्वेवमसौ न स्यात्। आरब्धकाम्यकर्म्मा इव पुरुषस्तस्य परिसमाप्तिमकुर्वन्। तस्मात् नियमं कुर्वाणेन तस्य परिपालनमप्यवश्यं कर्त्तव्यम्। अपरिपालयन् व्रतमयं

लोपयति,—इति तत्कृतमस्य प्रायश्चित्तं भवति। न पुनः कलञ्ज-भक्षणादिवन्निषेधातिक्रमात्। तथाच मनोः स्मरणम्।

"वेदोदितानां नित्यानां कर्म्मणां समतिक्रमे।
स्नातकव्रतलोपे च प्रायश्चित्तमभोजनम्"॥

इति। स्नातकव्रतलोपे च,—इति पुनः कुर्व्वन् नित्यत्वमीषां नानुजानाति। अनित्यानाञ्चोपक्रान्तानामेव परमतिक्रमे प्रायश्चित्तमिष्यते। अतएव स्नातकव्रतोपक्रमे तेनैवोक्तम्।

"स्वर्ग्यायुष्ययशस्यानि व्रतानीमानि धारयेत्"।

इति। तथोपसंहारेऽपि।

"एषोदिता गृहस्थस्य वृत्तिर्विप्रस्य शाश्वती।
स्नातकव्रतकल्पश्च सत्ववृद्धिकरः शुभः।
अनेन विप्रो वृत्तेन वर्त्तयन् वेदशास्त्रवित्।
व्यपेतकल्मषो नित्यं ब्रह्मलोके महीयते"।

इति। अत्र, वृत्तिः शाश्वती – नित्या, स्नातकव्रतकल्पश्च सत्ववृद्धिकरः—इति व्यक्तममीषामनित्यत्वम्। गौतमोऽपि स्नातकव्रतान्यभिधाय, "एवमाचारी मातापितरौ पूर्व्वापरान् संबन्धान् दुरितेभ्यो मोक्षयिष्यन् स्नातकः शश्वद्ब्रह्मलोकान्न च्यवते"—इत्युपसंहरन्नेतदेवाह। तत्र च, कस्यचित् स्नातकव्रतमध्यपठितस्यापि पृथक्प्रतिषेधसम्भवात् व्रताकरणेऽपि नित्यवत् परिपालनं बोद्धव्यम्। यथा वृथावचनपरिहारो यद्यपि स्नातकव्रतेषु पठ्यते, तथापि मिथ्यावदनस्य पृथक् प्रतिषिद्धत्वात् स्नातकव्रतान्यननुतिष्ठताऽपि नैव मिथ्या वदितव्यम्। एवमन्यत्रापि यथासम्भवमूहनीयम्।

यदि पुनरनित्यत्वेऽप्यमीषामकरणे वाचनिकं प्रायश्चित्तमित्युच्यते। तदा, 'अजातलोम्न्या सह उपहासो मया न कर्त्तव्यः' —इत्येवमादिकस्य सङ्कल्पस्याकरण एव प्रायश्चित्तम्, न पुनरजातलोम्न्या सहोपहास एव,—इति स्यात्। परमकरणेऽपि प्रायश्चित्ताभ्युपगमे कीदृशममीषामनित्यत्वम्?—इत्ययं पर्य्यनुयोगः समाधेयः ॥ ० ॥ ३७ ॥ ० ॥

यानि च शिष्टा विदध्युः ॥ ३८ ॥

यानि शिष्टा विदध्युः—वेदशास्त्राविरोधेन तर्कबलेन कुर्य्युः, तानि च समाहृत्तव्रतानि। चशब्दात् यानि तन्त्रान्तरसिद्धानि तानि च ॥ ० ॥ ३८ ॥ ० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्य्यात्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारस्य कृतौ गोभिलीयगृह्यसूत्रभाष्ये तृतीयप्रपाठकस्य पञ्चमी खण्डिका ॥ ० ॥

गोभिलीयगृह्यसूत्रे

तृतीयप्रपाठके षष्ठी खण्डिका ।

केचित् यज्ञाः पूर्व्वमुक्ताः, केचिच्च वक्ष्यन्ते। ते खल्वाज्यादि-हविःसाध्याः, तानि च गवामायत्तानि, गावश्च परिपुष्टा एव हवींषि दातुं प्रभवन्ति। अतः सर्व्वयज्ञसाधनभूतानां गवांपुष्टि-कर्म्म वक्तव्यम्। तत्र तावद्गवाश्रयं किञ्चित् कर्म्मोपदिशत्युत्त-रार्थम्—

गाः प्रकाल्यमाना अनुमन्त्रयतेमा मे विश्वतो-वीर्य्य इति ॥ १ ॥

प्रकाल्यमानाः तृणचरणाय गृहान्नीयमानाः गाः अनुमन्त्रयेत, इमा मे—इति मन्त्रेण। तदिदमनुमन्त्रणं गवां गृहान्निष्क्रमण-काले कर्त्तव्यम् ॥ ० ॥ १ ॥ ० ॥

प्रत्यागता इमा मधुमतीर्मह्यमिति ॥ २ ॥

प्रत्यागताः सायं गृहमागताः गाः, इमा मधुमतीरिति मन्त्रेणानु-मन्त्रयेत ॥ ० ॥ २ ॥ ० ॥

अथेदानीं गवां पुष्टिकर्म्माह,—

पुष्टिकामः प्रथमजातस्य वत्सस्य प्राङ्मातुः प्रलेह-नाज्जिह्वया ललाटमुल्लिह्य निगिरेद्गवाᳪ श्लेष्मासीति ॥ ३ ॥

पुष्टिः पोषः उपचयः,—इत्यनर्थान्तरम्। तां कामयते इति पुष्टिकामः। अधिकाराद्गवामेव। सा खल्वियं पुष्टिरविशेषात् शरीरस्य संख्यायाश्च बोद्धव्या। वर्षासु प्रायेण गावः प्रसूयन्ते, तदानीं जातानां वत्सानां मध्ये यः प्रथमं पूर्व्वं,—प्रथमः पूर्व्वो वा जायतेस्म, सोऽयं प्रथमजातः, तस्य वत्सस्य, प्राक् पूर्व्वं मातुः प्रलेहनात्,—(प्रलेहनमास्वादनम्) यावन्न माता वत्सं प्रलेढ़ि, तावत्तस्य ललाटं जिह्वया रसनया तूष्णीमुल्लिह्य आस्वाद्य गवां श्लेष्मासीतिमन्त्रेण निगिरेत्। सामर्थ्यान्मनसैव मन्त्रः पठनीयः। केचित् पुनरेतदादीनां त्रयाणामपि पुष्टिकर्म्मणां वसन्तादारभ्य मासत्रयं करणमिच्छन्ति। तदसङ्गतम्। कुतः? वर्षास्वेव बाहुल्येन गवां प्रसवोपलम्भात् तत्रैव कर्त्तुमुचितत्वात्। तथा चोक्तम्।

"ललाटलेहनादीनि गवां कर्म्माणि पुष्टये।
वर्षासु त्रीणि कार्य्याणि भूयस्तत्प्रसवा हि ताः"।

इति ॥ ० ॥ ३ ॥ ० ॥

पुष्टिकाम एव संप्रजातासु निशायां गोष्ठेऽग्निमुपसमाधाय विलयनं जुहुयात् संग्रहणसंग्रहाणेति ॥४॥

पुष्टिकाम एव गवामित्यर्थः। सम्प्रजातासु,—सर्व्वासु गोषु प्रसूतासु, निशायां रात्रौ, गोष्ठे गवां स्थाने, अग्निमुपसमाधाय संग्रहणेतिमन्त्रेण जुहुयात्। ननु, अग्निमुपसमाधाय,—इत्येतदवाच्यम्? जुहोतिचोदनाबलादेव खल्वग्निरवगम्यते। नैष दोषः।

कस्मात् ? यस्मात् एतदवचने जलहोमादिवत् गोष्ठएवायं होमः स्यात् न पुनरग्नौ । तथाप्युपसमाधाय—इत्यनर्थकम् ? न । अग्निमुपसमाधायैव जुहुयात् नान्यामाहुतं कुर्य्यादित्येव-मर्थत्वात्तस्य । तेन चिप्रहोमः स्यात् ! किं जुहुयात् ? विल-यनम् । विलयनशब्देन घृतनिस्यन्दनमर्द्धमथितं दधि चोच्यते । तथाचोक्तम् ।

"दध्यर्द्धमथितं सर्व्वं तद्वै विलयनं स्मृतम् ।
घृतनिस्यन्दनञ्चात्र चिप्रमेका तथाऽऽहुतिः" ।

इति । द्रवद्रव्यकत्वात् स्रुवेणायं होमः स्यात् । एका चाहुतिः ॥
॥ ० ॥ ४ ॥ ० ॥

पुष्टिकाम एव संप्रजातास्वौदुम्बरेणासिना वत्स-मिथुनयोर्लक्षणं करोति पुꣳसएवाग्रेऽथ स्त्रिया भुव-नमसि साहस्रमिति ॥ ५ ॥

पुष्टिकाम एव सम्प्रजातास्वित्युक्तार्थम् । औदुम्बरेण ताम्रमयेन, न काष्ठमयेन । कस्मात् ? 'लोहितेन स्वधितिना'—इति मन्त्र-लिङ्गात् । न हि काष्ठमयोऽसिर्लोहितो भवति । सामर्थ्याच्च । ताम्रमयः खल्वसिर्लक्षणकरणे समर्थो न काष्ठमयः । असिना क्षुरेण । कुतः ? 'लोहितेन स्वधितिना'—इति मन्त्रलिङ्गा-देव । चूड़ाकरणे किल स्वधितिशब्दः क्षुरे प्रयुक्तः । 'स्वधिते मैनꣳहिꣳसीः'—इति । एवमेके । असिना खड्गेन—इत्य-

परे। कस्मात्? असिशब्दस्य तदर्थत्वात्। न च मन्त्रलिङ्गात् क्षुरः—इति युक्तं वक्तुम्। किं कारणम्? लिङ्गमपेक्ष्य श्रुतेर्बलवत्त्वम्। न खलु लिङ्गानुरोधात् श्रुतिरुत्स्रष्टुं युज्यते। अतएव, "धान्यमसीति तण्डुलानावपति",—इत्यत्र मन्त्रस्थ एव धान्यपदे तण्डुललक्षणा, न तु तण्डुलपदस्य धान्यपरत्वम्—इति सिद्धान्तः। तद्वदत्रापि स्वधितिपदस्यैव वरं खड्गपरता स्यात्, न पुनरुत्पत्तिशिष्टस्यासिपदस्य स्वधितिपरता।

वत्समिथुनयोः। मिथुनं स्त्रीपुंसौ। वत्सयोर्मिथुनं वत्समिथुनं तयोः वत्समिथुनयोः। यावन्ति वत्समिथुनानि सन्ति तावतामेव। द्विवचनकरणात् द्वयोर्द्वयोर्लक्षणं कर्त्तव्यम्। कथं नाम? एकस्य वत्समिथुनस्य लक्षणं कृत्वा पुनरन्यस्य करणीयम्। एवमपरापरस्यापि। लक्षणं करोति। लक्ष्यतेऽनेनेति लक्षणं चिह्नं करोति। कुत्र प्रदेशे करोति? कर्णयोः। कस्मात्? 'मिथुनं कर्णयोः कृतम्'—इति मन्त्रलिङ्गात्।

केन क्रमेण करोति? उच्यते। पुंस एवाग्रेऽथ स्त्रियाः। अग्रे आदितः पुंस एव वत्सस्य लक्षणं करोति, अथानन्तरं स्त्रियावत्साया लक्षणं करोति। एतदनेनोक्तं भवति। एकस्य वत्सस्य द्वयोरपि कर्णयोर्लक्षणं कृत्वा, अथ एकस्या वत्साया द्वयोरपि कर्णयोः कर्त्तव्यम्। ततोऽपरस्य वत्सस्य अपरस्याश्च वत्सायाः। एवमन्येषामपि। कस्मात् पुनः कारणादेवमवगम्यते, सर्व्वेषामेव वत्सानां लक्षणमादितः कृत्वा परतः सर्व्वासां वत्सिकानामेव कुतो न क्रियते? उच्यते। वत्समिथुनयोरिति द्विवचनोपन्यासस्यार्थवत्त्वार्थमेवमवगच्छामः। द्विवचनकरणात् खल्वेकस्य वत्सस्यैकस्याश्च

वत्साया लक्षणकरणमवगम्यते। अन्यथा वत्समिथुनानाम्—इत्येव कुर्य्यात्। तदिदं द्विवचनं मिथुनस्यैकत्वात् मिथुनावयवी स्त्रीपुंसावपेक्ष्य द्रष्टव्यम्। एवकाराथशब्दयोश्चोपादानात्। अग्रे पुंस एवेति करणात् खलु स्त्रियमेवापेक्ष्य पुंसोऽग्रत्वमवगम्यते। तत्र यदि सर्व्वेषां वत्सानामादितो लक्षणं क्रियते, तदा पुंसोऽप्यग्रे पुंसोलक्षणं स्यात् न स्त्रिया एव। एवमथ स्त्रियाः—इति करणात् पुंस एव लक्षणकरणात् परतः स्त्रियालक्षणकरणं प्रतीयते। सर्व्वासां वत्सिकानां परतो लक्षणकरणे च स्त्रिया अपि परतः स्त्रियालक्षणकरणं स्यात् न पुंस एव परतः। तदिदमेकैकमिथुनाभिप्रायं वचनम्। अपि च। पुंस एवाग्रेऽथ स्त्रियाः—इति वचनात् एकवचनसंयोगाच्च एकस्य पुंसो लक्षणकरणानन्तरमेवैकस्याः स्त्रियाः लक्षणकरणमवगम्यते। अवगम्यते चेत्, न युज्यते विना कारणमुत्स्रष्टुम्। तस्मात् यथोक्त एवार्थः। अन्ये तु, पुंसएवाग्रेऽधः स्त्रियाः'—इति पठन्ति। कर्णस्याग्रप्रदेशे पुंसोऽधः प्रदेशे च स्त्रिया लक्षणं करोति—इति व्याचक्षते च। केन मन्त्रेण लक्षणं करोति? भुवनमसि—इति मन्त्रेण। प्रतिकर्णं मन्त्रावृत्तिर्बोद्धव्या। कस्मात्? "भेदे मन्त्रावृत्तिः"—इति सूत्रान्तरात्॥ ०॥ ५॥ ०॥

कृत्वा चानुमन्त्रयेत लोहितेन स्वधितिनेति ॥ ६ ॥

लक्षणं कृत्वा लोहितेनेति मन्त्रेण अनुमन्त्रयेत। कृत्वा—इति करणात् सर्व्वेषां लक्षणकरणात् परतोऽनुमन्त्रणम्। चशब्दः क्रम-

विशेषस्मारणार्थः। कथं नाम ? येनैव क्रमेण लक्षणकरणं तेनैव क्रमेणानुमन्त्रणम्—इति। प्राजापत्यपशूनां येनैव क्रमेणाञ्जनं तेनैव क्रमेणाभ्यञ्जनमितिवत्। तस्मात् प्रतिकर्णमेवानुमन्त्रणं स्यात्। मन्त्रावृत्तिरुक्ता ॥ ० ॥ ६ ॥ ० ॥

तन्तीं प्रसार्य्यमाणां बद्धवत्साञ्चानुमन्त्रयेतेयं तन्ती गवां मातेति ॥ ७ ॥

तन्ती वत्सबन्धनदाम। तन्त्रीं—इति केचित् पठन्ति। तामपराह्णे वत्सबन्धनाय प्रसार्य्यमाणामनुमन्त्रयेत—इयं तन्तीति मन्त्रेण। बद्धवत्साञ्च। बद्धो वत्सो यया, तां बद्धवत्सामपि तन्तीमनुमन्त्रयेत तेनैव मन्त्रेण। तदिदमनुमन्त्रणद्वयं बोद्धव्यम् ॥ ० ॥ ७ ॥ ० ॥

तत्रैतान्यहरहः कृत्यानि भवन्ति ॥ ८ ॥

तत्र तस्मिन् काम्ये कर्म्मणि एतानि वक्ष्यमाणसूत्रोद्दिष्टानि अहरहः कृत्यानि प्रतिदिनं कर्त्तव्यानि भवन्ति ॥ ० ॥ ८ ॥ ० ॥

कानि पुनस्तानि ? उच्यते,—

निष्कालनप्रवेशने तन्तीविहरणमिति ॥ ९ ॥

निष्कालनं पूर्व्वोक्तं गाः प्रकाल्यमाना इति, प्रवेशनमपि पूर्व्वोक्तं प्रत्यागता इति, तन्तीविहरणमनन्तरोक्तमित्येतानि ॥ ० ॥ ९ ॥ ० ॥

गोयज्ञे पायसश्चरुः ॥ १० ॥

गवां पुष्टिकामस्याग्न्यादीनां यजनं गोयज्ञः। तस्मिन् गोयज्ञे

पायसः पयसि भवः चरुः स्थालीपाकः कर्त्तव्यः इति सूत्रशेषः॥
॥ ० ॥ १० ॥ ० ॥

तेन च चरुणा ,—

अग्निं यजेत पूषणमिन्द्रमीश्वरम् ॥ ११ ॥

यजेत इत्यस्य प्रत्येकमन्वयः। असमासकरणं निर्व्वापहोमयोः पृथक्त्वप्रज्ञापनार्थम् । पूष्णोऽप्यत्र तण्डुलचरुरेव भवति। कस्मात् ? अग्नीन्द्रेश्वरसामान्यात् । तथाचोक्तम्—

"यद्यप्यदन्तकः पूषा पिष्टमत्ति सदा चरुम् ।
अग्नीन्द्रेश्वरसामान्यात् तण्डुलोऽत्र विधीयते" ।

इति ॥ ० ॥ ११ ॥ ० ॥

ऋषभपूजा ॥ १२ ॥

ऋषभोऽनड्वान् । तस्य पूजा—गलशृङ्गादावाभरणप्रदानेन यवसदानादिना च सत्कारो गोयज्ञे कर्त्तव्यः ॥ ० ॥ १२ ॥ ० ॥

प्रसङ्गात् भूयसा साधर्म्म्याच्च गोयज्ञविध्यतिदेशेनैवाश्वयज्ञमप्युपदिशति,—

गोयज्ञेनैवाश्वयज्ञो व्याख्यातः ॥ १३ ॥

ऋजुरक्षरार्थः। स खल्वयमश्वयज्ञो विद्यमानाश्वेनाश्वपुष्टिकामेन कर्त्तव्यः, न येन केनचित्, नाप्यश्वमुत्पाद्य,—इति बोद्धव्यम्। पायसचरुणा पूर्व्ववदत्राग्न्यादयो यष्टव्याः ॥०॥ १३ ॥०॥

अयं पुनरत्र विशेषः ,—

यमवरुणौ देवतानामन्वाधिकौ ॥ १४ ॥

देवतानामिति सम्बन्धलक्षणा षष्ठी। अत्राश्वयज्ञे गोयज्ञनिर्दिष्टानां देवतानां यमवरुणौ अधिकौ। यमः पञ्चमो वरुणः षष्ठः। अत्रापि पूर्व्ववत् पृथगेव निर्व्वापो होमश्च। ऋषभपूजास्थाने चाश्वपूजा बोद्धव्या ॥ ० ॥ १४ ॥ ० ॥

प्रासङ्गिकमभिधायेदानीं पुनर्गोयज्ञशेषमेवाह,—

गन्धैरभ्युक्षणं गवां गन्धैरभ्युक्षणं गवाम् ॥ १५ ॥

सायमागतानां गवां गन्धोदकैरभ्युक्षणमाभिमुख्येनोक्षणं सेचनं कर्त्तव्यम्। द्विर्व्वचनमादरार्थम्। अथवा। द्विर्व्वचनाद्गोयज्ञएव गवामभ्युक्षणम्—इत्यवगम्यते। तस्मादश्वयज्ञेऽयं विशेषो नास्ति। अपि च। गोयज्ञस्य कियतीमावृतं सूत्रयित्वा, अश्वयज्ञमभिधाय, पश्चादपि गोयज्ञस्यावृतं सूत्रयन्नाचार्य्यः,—पूर्व्वसूत्रितामेव गोयज्ञस्यावृतमश्वयज्ञेऽतिदिशति न सूत्रयिष्यमाणामपि—इत्यवधार्य्यते। अन्यथा सर्व्वामेव गोयज्ञस्यावृतं सूत्रयित्वा परस्तादेवाश्वयज्ञे तामतिदिशेत्। तस्मात् क्रमभेदकरणादवगच्छामः,—अश्वयज्ञेऽश्वानामभ्युक्षणं नास्ति - इति। अन्ये तु,—अश्वयज्ञेऽप्यश्वानां गन्धैरभ्युक्षणमिच्छन्ति।

ननु प्रकरणशेषेऽप्यत्र गोयज्ञाश्वयज्ञयोः कालो न श्रूयते, अतस्तयोः कः कालः?—इति वक्तव्यम्। उच्यते। कालान्तरानुपदेशात् परिभाषासिद्ध एवोदगयनादिः कालोऽनयोर्भविष्यति। अथवा। तन्त्रान्तरविधानानुसारात् मार्गपालीदिने गोयज्ञो नीराजनदिने चाश्वयज्ञः स्यात्। तथाच कर्म्मप्रदीपः।

"पारिभाषिक एव स्यात् कालो गोवाजियज्ञयोः।
अन्यस्यानुपदेशात्तु स्वस्तरारोहणस्य च।
अथवा मार्गपाल्यह्नि कालो गोयज्ञकर्म्मणः।
नीराजनेऽह्नि चाश्वानामिति तन्त्रान्तरे विधिः"।

इति। मार्गपालीदिनञ्च सुखरात्र्यनन्तरा प्रतिपत्। कुतः? तदधिकारे,—

"ततोऽपराह्णसमये पूर्व्वस्यां दिशि भारत!
मार्गपालीं प्रबध्नीयात् तुङ्गे स्तम्भेऽथ पादपे"।

इति पुराणवचनात्। नीराजने च कालविकल्पाः श्रूयन्ते। तथा च वराहमिहिरः।

"द्वादश्यामष्टम्यां
कार्त्तिकशुक्लपक्षस्य पञ्चदश्यां वा।
आश्वयुजे वा कुर्य्या—
न्नीराजनसंज्ञितां शान्तिम्"।

इति ॥ ० ॥ १५ ॥ ० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्य्यात्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारस्य कृतौ गोभिलीयगृह्यसूत्रभाष्ये तृतीयप्रपाठकस्य षष्ठी खण्डिका ॥ ० ॥

———

गोभिलीयगृह्यसूत्रे

तृतीयप्रपाठके सप्तमी खण्डिका ।

अथातः श्रवणाकर्म्म ॥ १ ॥

अथशब्दः प्रकरणान्तरोपन्यासार्थः । श्रवणाकर्म्म,—इति कर्म्मणो-नामधेयम् । वर्त्तिष्यते,—इति सूत्रशेषः । अतःशब्दो हेत्वर्थः । यस्मादाहिताग्निरेभिः श्रवणाकर्म्मादिभिर्देवादीनयजमानः अमरादीन् निराकुरुते निराकृतिरिति चाख्यायते, अतः—एतस्मात् कारणात् श्रवणाकर्म्मादिकमिदानीं वक्तव्यमित्यभिप्रायः । तथा चोक्तम् ।

"यस्त्वाधायाग्निमालस्याद्देवादीन्नैभिरिष्टवान् ।
निराकर्त्ताऽमरादीनां स विज्ञेयो निराकृतिः" ।

इति ॥ ० ॥ १ ॥ ० ॥

तदिदं श्रवणाकर्म्म,—

पौर्णमास्यां कृत्यम् ॥ २ ॥

पौर्णमास्यां श्रावण्यां, कृत्यं करणीयम् । श्रावण्याम्—इति कुतो-लभ्यते । समाख्यासामर्थ्यादित्याह । श्रवणाकर्म्म—इति समाख्याने श्रूयमाणे श्रावणो मासः खल्वागच्छति हृदयम् । आगच्छति चेत्, न युज्यते विना कारणमुत्स्रष्टुम् । एतस्मात् कारणात्

श्रावण्यां पौर्णमास्यामेतत् करणीयम्। गृह्यान्तरवचनाच्च। तथाच गृह्यान्तरम्। "अथातः श्रवणाकर्म्म" "श्रावण्यां पौर्णमास्याम्"—इति ॥ ० ॥ २ ॥ ० ॥
कथं कर्त्तव्यम् ? तदभिधीयते,—

पुरस्ताच्छालाया उपलिप्य शालाग्नेरग्निं प्रणयन्ति ॥ ॥ ३ ॥

पुरस्तादग्रतो न पूर्व्वस्यां दिशि। शालाया अग्न्यागारस्य, (गोमयादिना) उपलिप्य, तत्र शालाग्नेरग्निं प्रणयन्ति लक्षणादिभिः स्थापयन्ति। बहुवचनादनियतः कर्त्ता। शालाग्नेरित्यवयवलक्षणा षष्ठी। तेन, शालाग्नेरेकदेशं प्रणयन्ति न सर्व्वम् ॥ ॥ ० ॥ ३ ॥ ० ॥

अभितश्चत्वार्य्युपलिम्पन्ति ॥ ४ ॥

प्रकृतत्वात् प्रणीतस्याग्नेरभितः—इतश्चेतश्च चत्वारि स्थानानि उपलिम्पन्ति। कर्त्तुरनियमः ॥ ० ॥ ४ ॥ ० ॥
किं विदिक्षु ? न। किन्तर्हि ? उच्यते,—

प्रतिदिशम् ॥ ५ ॥

दिशं दिशं प्रति उपलिम्पन्ति ॥ ० ॥ ५ ॥ ० ॥
कियन्तं देशमुपलिम्पन्ति ? तदभिधीयते,—

साधिके प्रक्रमे ॥ ६ ॥

अधिकेन सह वर्त्तमाने साधिके—स्तोकाधिके इत्येतत् । प्रक्रमे—

"संसक्तपदविन्यासस्त्रिपदः प्रक्रमः स्मृतः ।
स्मार्त्ते कर्म्मणि सर्व्वत्र श्रौते त्वध्वर्य्यचोदितः" ।

इत्युक्तलक्षणे, उपलिम्पन्ति । उपलेपनक्रियाऽऽधारत्वविवक्षया सप्तमीनिर्देशः ॥ ० ॥ ६ ॥ ० ॥

अग्नौ कपालमाधाय सकृत्संगृहीतं यवमुष्टिं भृज्जत्यनुपदहन् ॥ ७ ॥

प्रकृतेऽग्नौ कपालमाधाय । अथ, अग्नाविति शक्यमवक्तुम् ? प्रकृतः खल्वग्निरित्यसौ गम्येत । नैष दोषः । यतोऽभित उपलिप्तस्थानानां सन्निहिततरत्वात् तत्रैव कपालाधानमप्याशङ्कीत कश्चिदिति तन्निरासार्थमग्नावित्याह । कपालम् —

"कपालं मृन्मयं पात्रं चक्राघटितमुच्यते ।
आसुरं चक्रघटितं दैवे पैत्रे च वर्ज्जयेत्" ।

इत्युक्तलक्षणम्, अग्नौ आधाय अग्नेरुपरि कृत्वा, सकृत्संगृहीतं यवानां मुष्टिं भृज्जति । किं कुर्व्वन् ? अनुपदहन् । अदहन्नित्यर्थः । उपेत्ययमुपसर्गः ॥ ० ॥ ७ ॥ ० ॥

पश्चादग्नेरुलूखलं दृꣳहयित्वाऽवहन्त्युद्देचम् ॥ ८ ॥

प्रकृतस्याग्नेः पश्चादुलूखलं दृंहयित्वा दृढीकृत्य—निश्चलीकृत्येत्येतत् । प्रकृतान् भृष्टान् यवान् तत्र स्थापयित्वा मुसलेन पूर्व्ववदवघ्नन्ति,- सक्तुनिष्पत्त्यर्थम् । कर्त्तुरनियमः । किं कृत्वा ?

उद्वेचम् । कृत्वा—इति शेषः । क्रियाविशेषणं वा । उद्वेचः पृथग्भावः । "विचिर पृथग्भावे"—इति स्मरणात् । तथाच, भृष्टानां यवानां स्थूलान् सूक्ष्मांश्च पृथक् कृत्वा अवहन्ति ॥ ० ॥ ८ ॥ ० ॥

सुकृतान् सक्तून् कृत्वा चमस ओप्य सूर्पेणापिधाय निदधाति ॥ ९ ॥

सुकृतान् शुभान् सुविहितान् वा, सक्तून् कृत्वा, चमसे वानस्पत्यपात्रविशेषे, ओप्य—आ उप्य सम्यक् स्थापयित्वा, सूर्पेण यथोक्तलक्षणेन अपिधाय आच्छाद्य, निदधाति स्थापयति। कस्मिन् ? अन्तर्गृहे । कस्मात् ? "अस्तमिते चमसदर्व्यावादाय"—इत्यादिवक्ष्यमाणसूत्रार्थपर्य्यालोचनात् ॥ ० ॥ ९ ॥ ० ॥

दक्षिणपश्चिमे अन्तरेण सञ्चरः ॥ १० ॥

अन्तरेण-शब्दो मध्यवचनः । तद्योगात् दक्षिणपश्चिमे—इति द्वितीया । दक्षिणपश्चिमे ये द्वे स्थाने उपलिप्ते, ते अन्तरेण तयोर्मध्यप्रदेशः,—इत्येतत् । सोऽयं सञ्चरः ;—सञ्चरत्यनेनेति सञ्चरो-गमनागमनमार्ग इत्यर्थः । स खल्वयं वक्ष्यमाणोपयोगी विधिरिहैव प्रसङ्गादुक्तः । एतावदह्नि कर्त्तव्यम् ॥ ० ॥ १० ॥ ० ॥

अस्तमिते चमसदर्व्यावादाय सूर्पञ्चातिप्रणीतस्यार्द्धं व्रजति ॥ ११ ॥

अस्तमिते सवितरि, चमसदर्व्यौ सूर्पञ्च आदाय गृहीत्वा, अति-

प्रणीतस्य,—अतिरुपसर्गः स खल्वयं प्रणीत एवाग्निरतिप्रणीतो-भण्यते । तन्त्रान्तरप्रसिद्धो वा । एवं हि तन्त्रान्तरकाराः स्मरन्ति । "अग्निमुपसमाधाय तस्यैकमुल्मुकं प्राक् दक्षिणा प्रणयेत्,—ये रूपाणि प्रतिमुञ्चमाना असुराः सन्तः स्वधया चरन्ति पुरापुरो-निपुरो ये भवन्त्यग्निष्टाल्लोकात् प्रणुदात्वस्मादिति, सोऽग्निरति-प्रणीतो भवति"—इति । तदस्य अतिप्रणीतस्य अग्नेः, अर्द्धं समीपं व्रजति सञ्चरेण गच्छति । अर्द्धशब्दः समीपवचनः ॥ ० ॥ ११ ॥०॥

गत्वा च,—

सूर्पे सक्तूनावपति चमसे चोदकमादत्ते ॥ १२ ॥

पूर्व्वं चमसे स्थापितान् सक्तून् इदानीं सूर्पे आवपति निःक्षिपति, चमसे च उदकं आदत्ते गृह्णाति ॥ ० ॥ १२ ॥ ० ॥

ततश्च,—

सकृत् संगृहीतान् दर्व्या सक्तून् कृत्वा पूर्व्वे उप-लिप्त उदकं निनीय बलिं निवपति; यः प्राच्यां दिशि सर्पराज एष ते बलिरिति ॥ १३ ॥

कतिपयान् सक्तून् दर्व्या बलिहरण्या सकृदेकवारं संगृहीतान् कृत्वा, सञ्चरेण प्रदक्षिणं गत्वा उपविश्य पूर्व्वे उपलिप्ते,—पूर्व्वस्यां यत् स्थानमुपलिप्तं तस्मिन्, उदकं चमसस्थं निनीय निषिच्य, बलिं निवपति हरति,—यः प्राच्यां दिशि,—इति मन्त्रेण ॥ ० ॥ १३ ॥ ० ॥

उपनिनयत्यपाꣳ शेषं यथा बलिं न प्रवक्ष्यतीति ॥१४॥

उपशब्दः समीपवचनः । उप समीपे बलेः, निनयति निषिञ्चति निक्षिपति,—इत्येतत् । किं निनयति ? अपां चमसस्थानां शेषमवशिष्टम् । कथं निनयति ? यथा बलिं न प्रवक्ष्यतीति । यथा येन प्रकारेण निक्षिप्तमुदकं बलिं न प्रवक्ष्यति न स्थानान्तरं प्रापयिष्यति, इति तथा निनयतीत्यर्थः ॥ ० ॥ १४ ॥ ० ॥

सव्यं बाहुमन्वावृत्य चमसदर्व्याविभ्युक्ष्य प्रताप्यैवं दक्षिणैवं प्रतीच्येवमुदीची यथालिङ्गमव्यावर्त्तमानः ॥ ॥ १५ ॥

'सव्यं बाहुमनु' लक्ष्मीकृत्य—वामपार्श्वेनेत्यर्थः । 'आवृत्य',—तत्रैव स्थितः परिवृत्य । यत्र खल्वावर्त्तनमुपदिश्यते, तत्र प्रायेण तत्-स्थानस्थितस्यैव परिवर्त्तनमभिप्रेयते ;—"अथैनं प्रदक्षिणमावर्त्त-यति"—इत्येवमादौ । अन्ये तु वर्णयन्ति,—'सव्यं बाहुमन्वावृत्य, —अप्रादक्षिण्येनाग्निं गत्वा'—इति । 'चमसदर्व्यौ अभ्युक्ष्य',— समासकरणात् तन्त्रेणैवोदकेनाभिषिच्य, तन्त्रेणैव प्रकृतेऽग्नौ 'प्रताप्य 'एवम्' उक्तेन प्रकारेण,—सकृत् संगृहीतान्—इत्यादिप्रकारे-णेत्येतत् । 'दक्षिणा' दक्षिणस्यां दिशि बलिं निवपति । एवं प्रतीच्यामेवमुदीच्याम् । 'दक्षिणा'—इत्यादौ सर्व्वत्र पूर्व्वसवर्णः । 'यथा लिङ्गम्' यो मन्त्रो यल्लिङ्गः, तेनैव मन्त्रेण तस्यां दिशि बलिं निवपति । 'यो दक्षिणस्यां दिशि सर्पराज एष ते बलिः', 'यः प्रतीच्यां दिशि', 'य उदीच्यां दिशि',—इति मन्त्रविशेषः

इत्यर्थः। यस्याञ्च दिशि बलिं निवपति तदभिमुख एव स्यात्। तथा चोक्तम्।

"यस्यां दिशि बलिं दद्यात् तामेवाभिमुखो दिशम्।
श्रवणाकर्म्मणि भवेत् न्यञ्चकर्म्म न सर्व्वदा"।

इति। 'अव्यावर्त्तमानः'। विशेषेणावर्त्तनमकुर्व्वन्,—सव्यं बाहुमन्वावृत्य—इति यदुक्तं, तद्विशेषेणाकुर्व्वन्—इत्यर्थः। कियन्मात्रमप्यावर्त्तनं न शक्यते प्रतिषेद्धुम्। किं कारणम्? तासु तासु बलिनिवपने तत्तन्मुखत्वविधानम्। अतो विशेषेणावर्त्तनं प्रतिषिषेधयिषुराचार्य्यः 'अव्यावर्त्तमानः'—इत्याह। तस्मात् प्रतीच्युदीचीबल्योर्व्यावर्त्तनं न कर्त्तव्यम् तथैव खल्ववस्थितस्तत्तद्दिङ्मुखो भूत्वा बलिनिवपनं कुर्य्यात्। व्यावर्त्तनप्रतिषेधादेव तदुत्तरभाविनोरभ्युक्षणप्रतापनयोरपि प्रतिषेधोऽवगम्यते। अतएव, 'एवं दक्षिणा'—इति सूत्रितम्। दक्षिणाबलौ खल्वावर्त्तनाभ्युक्षणप्रतापनानि सूत्रितत्वादेव प्राप्नुवन्ति, तदर्थं पुनः 'एवं दक्षिणा'—इत्येवंशब्दोऽनतिप्रयोजन एव स्यात्। तस्मात्, 'एवं दक्षिणा'—इत्यत्र आवर्त्तनाभ्युक्षणप्रतापनातिरिक्तं पूर्व्वोक्तम् 'एवं' शब्दस्यार्थः,—इत्यकामेनापि वाच्यम्। तत्सामान्यात् 'एवं प्रतीची एवमुदीची'—इत्यनयोरप्येवंशब्दयोः स एवार्थो वर्णनीयः।

तस्मात्, आवर्त्तनाभ्युक्षणप्रतापनातिरिक्तस्यैव 'एवं' शब्देनातिदेशात् प्रतीच्युदीचीबल्योरावर्त्तनाभ्युक्षणप्रतापनानि न कर्त्तव्यानि भवन्ति। अथैवं 'अव्यावर्त्तमानः'—इत्यनर्थकं, तदतिरिक्तस्यैव 'एवं' शब्देनातिदेशाद्व्यावर्त्तनस्याप्रसक्तेः। उच्यते। अव्या-

वर्त्तमानः,—इति विशेषेणावर्त्तनं प्रतिषेधन्नाचार्य्यस्तत्तद्दिङ्मुखत्वानुगुणं कियन्मात्रमावर्त्तनमनयोरपि बल्योरनुजानाति। सोऽयम् 'अव्यावर्त्तमानः'--इत्यस्यार्थः पूर्व्वमुपपादितोऽस्माभिः। अन्ये तु, 'अव्यावर्त्तमानः',--इति करणाद् व्यावर्त्तनस्यैव प्रतिषेधादभ्युक्षणप्रतापनयोः सर्व्वत्रैव करणम् इच्छन्ति॥०॥१५॥०॥

सूर्पेण शेषमग्नावोप्यानतिप्रणीतस्यार्द्धं व्रजति ॥ १६ ॥

शेषं बलिशेषं सूर्पेण अग्नौ ओप्य,—आ उप्य प्रक्षिप्य। मन्त्रानुपदेशात् व्याहृतित्रयप्रयोगेन,--इत्यर्थः। कुत एतत्?

"यत्र मन्त्रा न विद्यन्ते व्याहृतीस्तत्र योजयेत्।
मन्त्राणामिवचादेशे मन्त्रात् कर्म्म समाचरेत्"।

इति गृह्यासंग्रहवचनात्। एवमेके। अपरे तु मन्यन्ते,--"मन्त्रानुपदेशादमन्त्रकम्"--इति। बलिशेषस्य प्रतिपत्तिः खल्वसौ। प्रतिपत्तौ च मन्त्रान्वयो न प्रयोजनवान्--इति तेषामाशयः। दृश्यते तु वैश्वदेवादिशेषस्य प्रतिपादने बलिहरणादौ मन्त्रान्वयः। अर्थकर्म्मणि तत्र शेषः प्रतिपाद्यते इति चेत्। कएवमाह नेदमर्थकर्म्मेति। निःसन्देहायामपि प्रतिपत्तौ स्विष्टकृदादौ तत्रभवन्तो-मन्त्रं प्रयुञ्जते। सन्देहे च व्याहृतिप्रयोगे न किञ्चिद्धीयते।

तदेवं कृत्वा, अनतिप्रणीतस्यार्द्धं व्रजति। प्रणीतम्--इति भावे निष्ठा। प्रणीतं प्रणयनमतिक्रान्तोऽतिप्रणीतः, तथाविधो न भवतीत्यनतिप्रणीतः प्रकृतोऽग्निर्भण्यते। प्रकृतस्य खल्वग्नेः परिग्रहार्थम् अनतिप्रणीतस्य--इत्याह। अग्न्यागारे खल्वन्योऽप्यग्निरस्ति। अथ वा। अतिप्रणीतस्तन्त्रान्तरप्रसिद्धो व्याख्यातः, स

न भवतीत्यनतिप्रणीतः। तदस्याग्नेरद्धं समीपं व्रजति सञ्चरमार्गेणेत्यर्थः ॥ ० ॥ १६ ॥ ० ॥

गत्वा च,—

पश्चादग्नेर्भूमौ न्यञ्चौ पाणी प्रतिष्ठाप्य नमः पृथिव्या इत्येतं मन्त्रं जपति ॥ १७ ॥

प्रकृतस्याग्नेः पश्चात् न्यञ्चौ अधोमुखौ पाणी हस्तौ, भूमौ प्रतिष्ठाप्य,—

"दक्षिणं वामतो वाह्यमात्माभिमुखमेवच।
करं करस्य कुर्व्वीत करणे न्यञ्चकर्म्मणः"।

इति कर्म्मप्रदीपोक्तप्रकारेण संस्थाप्य, नमः पृथिव्यै,—इत्येतं मन्त्रं जपति। 'एतम्'—इति स्वरवर्णसम्पादनार्थम्। 'मन्त्रम्'—इति मन्त्रे दुष्टे यत् प्रायश्चित्तं, तस्य प्राप्त्यर्थम्। अन्याप्रतिषेधार्थं वा एतं मन्त्रमिति वचनम्। कथं नाम? अन्योऽप्येतत्कर्म्म कुर्व्वन्नेतं मन्त्रमेवम्भूतमेव जपति न पुनरूहेत,—इत्यभिप्रायः। कथं पुनरन्यस्य कर्म्मकरणपक्षे ऊहस्याशङ्का? उच्यते। "नमः पृथिव्यै दंष्टाय विश्वभृन्मा ते अन्ते रिषाम"—इत्यस्मद्गता विभक्तिर्मन्त्रे पठ्यते। तस्मात्, अन्यस्य कर्म्मकरणपक्षे ऊहमप्याशङ्कीत कश्चिन्मन्दमतिरिति तन्निरासार्थोऽयं प्रयत्नः ॥ ० ॥ १७ ॥ ० ॥

प्रदोषे पायसश्चरुः ॥ १८ ॥

रात्रेः प्रथमो यामः प्रदोषः। कस्मात्? "प्रदोषपश्चिमौ यामौ"—इति, तत्रापि प्रदोषशब्दप्रयोगात्। तस्मिन् प्रदोषे, पयसि

भव: पायस: , चरु: स्थालीपाक:, कर्त्तव्य:--इति वाक्यशेष: । एवञ्च, सन्ध्योपासनसायंहोमबलिकर्म्माणि कृत्वा चरुरयं कर्त्तव्य: । कुत: ? तत्तत्कालातिपाते प्रायश्चित्तोपदेशात् । एवमर्थ: प्रदोष-शब्द: ॥ ० ॥ १८ ॥ ० ॥

तस्य जुहुयात् ; श्रवणाय विष्णवेऽग्नये प्रजापतये विश्वेभ्यो देवेभ्य: स्वाहेति ॥ १९ ॥

तस्य,—इत्यवयवलक्षणा षष्ठी । तस्य पायसस्य चरोर्जुहुयात् , श्रवणाय स्वाहा,--इत्यादिना मन्त्रेण प्रत्येकम् । सोऽयं स्वाहाशब्द: प्रत्येकमभिसम्बध्यते । तथा चोक्तम् । "मन्त्रान्ते स्वाहाकार:"-- इति । किमर्थं तर्हि पुनरिह स्वाहाकारपाठ: ? उच्यते । मन्त्रब्राह्मणोक्तानां मन्त्राणां विनियोगस्य वक्तुमारब्धत्वात् अस्ति तेषां बुद्ध्यारूढत्वम् । अतस्तेषामेव मन्त्रशब्दार्थत्वात्तएव मन्त्रा: स्वाहाकारान्ता: स्यु:--इत्यपि स्यादाशङ्का कदाचित् कस्यचि-न्मन्दमतेरिति तन्निरासार्थमिह स्वाहाशब्दमपठदाचार्य्य: । मन्त्रा: खल्वेते मन्त्रब्राह्मणे न पठ्यन्ते । अथवा । श्रवणाय, --इत्यादिचतुर्थीविभक्तीनामुद्देश्यतामात्रपरत्वमभ्युपेत्य तन्त्रेणापि होमं कश्चिदाशङ्कीत । अत: स्वाहाशब्दयोगेनैवैताश्चतुर्थीविभ-क्तय:,—इति प्रज्ञापनार्थमिह स्वाहाकार: पठित: । श्रवणो-नक्षत्रविशेष: । विष्ण्वादय: प्रसिद्धा: । असमासकरणमपि निर्व्वाप-होमयो: पृथक्त्वप्रज्ञापनार्थमेव । केचित् पुनर् ,—एकामाहुति-मेकञ्च निर्व्वापमिच्छन्ति । तदसङ्गतम् । पूर्व्वोक्तयुक्ते: । समस्ता-भिधानञ्चैवं स्यात् । कर्म्मप्रदीपोऽपि--

"श्रावण्यां वा प्रदोषे यः अथारम्भे तथैवच ।
कथमेतेषु निर्वापाः ? कथञ्चैव जुहोतयः ?
देवतासञ्ज्ञया गृह्य निर्व्वापांश्च पृथक् पृथक् ।
तूष्णीं हिरेव गृह्णीयाद्धोमश्चापि पृथक् पृथक्" ।

इति श्रावण्यां प्रदोषेऽपि पृथक् पृथक् निर्व्वापं होमञ्चाह ॥
॥ ० ॥ १९ ॥ ० ॥

स्थालीपाकावृताऽन्यत् ॥ २० ॥

अन्यत् सर्व्वं स्थालीपाकावृता स्थालीपाकरीत्या कुर्य्यात् । अथ, "एषोऽत ऊर्द्ध्वं हविराहुतिषु न्यायः"—इति परिभाषाप्राप्तत्वादेतदवाच्यम् ? नैष दोषः । परिसङ्ख्यानार्थत्वात् । कथं नाम ? होमादन्यदेव स्थालीपाकावृता कुर्य्यात्, होमे तु "सकृद्वा त्रिर्व्वा"—इति योऽयं विकल्प उक्तः, सोऽत्र न भवति । तस्मात् सकृदेव जुहुयात् । कर्म्मक्रमप्रज्ञापनार्थं वा वचनं वर्णनीयम् । कथं नाम ? स्थालीपाकावृता अन्यत् कर्म्मशेषं समाप्य वक्ष्यमाणसूत्रोक्तं कर्म्म कृत्वा परस्तात् परिभाषासिद्धं वामदेव्यगानं कुर्य्यात्—इति । एतस्य खल्वसूत्रणे वक्ष्यमाणसूत्रोक्तं कर्म्म प्रधानहोमानन्तरमेव वा स्यात् वामदेव्यगानात् परतो वा स्यात् ।

परमार्थतस्तु, अत्र चरोर्बहुदैवतत्वादवघात एव होमः प्राप्नोति । तत्र चाज्यभागौ अवदानधर्म्मश्च न भवति । अस्माच्च वचनादाज्यभागौ अवदानधर्म्मश्च इह ज्ञाप्यते । कथं ज्ञायते ? आचार्य्यपुत्रस्मरणात् । तथाच गृह्यासंग्रहः ।

"स्थालीपाकावृताऽन्यत्तु यत्र संज्ञा निपात्यते ।
तत्राज्यभागौ हुत्वैव स्रुचमास्तीर्य्यावद्यति" ।

इति । सोऽयमस्यार्थः । एवमुत्तरत्रापि वर्णनीयम् ॥ ० ॥ २० ॥ ० ॥

उत्तरतोऽग्नेर्दर्भस्तम्बꣳसमूलं प्रतिष्ठाप्य सोमोराजेत्येतं मन्त्रं जपति याꣳसन्धाꣳसमधत्तेति च ॥ २१ ॥

समूलं मूलसहितं दर्भस्तम्बं कुशगुच्छं प्रकृतस्याग्नेरुत्तरतः प्रतिष्ठाप्य,—"प्राङ्मुखकरणस्थानादेशे"—इत्यस्मत्सूत्रकारवचनात् प्रागग्रं स्थापयित्वा, सोमोराजेति यां सन्धामिति च मन्त्रद्वयं जपति । "एतं मन्त्रम्"—इति व्याख्यातम् । इदानीं वामदेव्यगानम् । केचित् अत्र दर्भस्तम्बे कुशसंख्यामिच्छन्ति । तदसङ्गतम् । कस्मात् ?

"यज्ञवास्तुनि मुष्ट्याञ्च स्तम्बे दर्भवटौ तथा ।
दर्भसङ्ख्या न विहिता विष्टरास्तरणेष्वपि" ।

इति कर्म्मप्रदीपवचनात् ॥ ० ॥ २१ ॥ ० ॥

श्वस्ततोऽक्षतसक्तून् कारयित्वा नवे पात्रेऽपिधाय निदधाति ॥ २२ ॥

श्वः आगामिनि दिने,—तस्यां पौर्णमासीशर्व्वर्य्यां प्रभातायां सत्यामित्येतत् । ततः, प्रातर्होमानन्तरम् । अथवा । ततः,—इति सार्व्वविभक्तिकस्तसिः । तयैवावृता, अक्षतसक्तून् अक्षता यवाः

तेषां सक्तून् कारयित्वा, नवे पात्रे कृत्वा पात्रान्तरेण अपिधाय स्थगयित्वा, निदधाति गृहे स्थापयति। कारयित्वा,—इति वचनात् कर्त्तुरनियमः ॥ ० ॥ २२ ॥ ० ॥

तैश्च सक्तुभिः,—

अहरहस्तूष्णीं बलीन् हरेत् सायं प्राग्घोमादाग्रहायण्याः ॥ २३ ॥

अहरहः प्रत्यहं, पूर्व्वोक्तान् बलीन् हरेत्। तूष्णीमिति वाग्व्यापारप्रतिषेधान्मनसा मन्त्रमुच्चार्य्येत्यर्थः। अथवा। तूष्णीमिति करणादमन्त्रकमेवैतान् बलीन् हरेत्। तूष्णीमिति वाग्यमननियमार्थं न मन्त्रोच्चारणप्रतिषेधार्थम्—इति केचित्। कस्मिन् काले बलीन् हरेत्? सायम्,—अस्तमयादूर्द्धम्। प्राक् पूर्व्वं होमात्। ननु होमात् पूर्व्वमेव बलिहरणं पुरस्तात् सूचितं तत् किमिति प्राग्घोमादिति क्रियते? उच्यते। अनया भङ्ग्या होममप्यहरहर्दर्शयति। इतरथा, बलीन् हरेदिति करणात् होमो न स्यात्—इति कश्चिदाशङ्कीत। कियन्तं कालं बलीन् हरेत्? आग्रहायण्याः,—आ आग्रहायण्याः, आग्रहायणीपौर्णमासीपर्य्यन्तम्।

अत्र बलिहरणहोमयोरभिधानात् अहरहः प्रयोगे बलिशेषस्य हवनं लक्षणपूर्व्वकमग्निस्थापनञ्च न स्यात्, चमसदर्व्योः प्रतापनार्थमुल्मुकन्तु प्रत्यहमप्यासादयेत्। नमः पृथिव्यै—इत्येतदपि मध्यकरणं प्रत्यहं नैव भवति। तथा चोक्तम्।

"बलिशेषस्य हवनमग्निप्रणयनन्तथा।
प्रत्यहं न भवेयातामुल्मुकञ्च भवेत् सदा"।

इति। "न्यञ्चकर्म्म न सर्व्वदा"—इति च ॥ ० ॥ २३ ॥ ० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्य्यात्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारस्य कृतौ गोभिलीयगृह्यसूत्रभाष्ये तृतीयप्रपाठकस्य सप्तमी खण्डिका ॥ ० ॥

गोभिलीय-गृह्यसूत्रे

तृतीयप्रपाठके अष्टमी खण्डिका।

उक्तं श्रवणाकर्म्म। अथेदानीमाश्वयुजीकर्म्म प्रस्तूयते,—

आश्वयुज्यां पौर्णमास्यां पृषातके पायसश्चरूरौद्रः॥१॥

अश्वयुक् अश्विनीनक्षत्रं, तद्युक्ता पौर्णमासी आश्वयुजी। तस्यां पौर्णमास्याम्। आश्वयुजीग्रहणम् अश्विनीनक्षत्रसम्बन्धद्वारेण आश्विनपौर्णमासीप्रज्ञापनार्थम्। पौर्णमासीग्रहणं पौर्णमास्याः प्राधान्यख्यापनार्थम्। तेन, नक्षत्रालाभेऽपि आश्विनपौर्णमास्यामेव कर्त्तव्यम्। आज्यसंयुक्तं पयो दधि वा पृषातकमित्युच्यते। तस्मिन् पृषातके,—सप्तमीनिर्देशात् वक्ष्यमाणावेक्षणाद्यर्थं समासादिते सतीत्यर्थो बोद्धव्यः। रुद्रो देवताऽस्येति रौद्रः, पायसः—पयसि भवश्चरुः कर्त्तव्यः। तच्चैतत् पयः पृषातकादन्यदेव स्यात्। तथाच कर्म्मप्रदीपः।

"पयो यदाज्यसंयुक्तं तत् पृषातकमुच्यते।
दध्येके, तदुपासाद्य कर्त्तव्यः पायसश्चरुः"।

इति। रुद्राय त्वा,—इति निर्व्वापः। समासादितञ्च पृषातकं होमकाले अग्नेरुत्तरपूर्व्वतः स्थापनीयम्। तथाच गृह्यासंग्रहः।

"दधि सर्पिश्च संयुक्तं प्रोक्तोह्येष पृषातकः।
होमकाले तु तस्याग्नेः स्थानमुत्तरपूर्व्वतः"।

इति॥०॥१॥०॥

तस्य जुहुयादा नो मित्रावरुणेति * प्रथमां मानस्तोक इति द्वितीयाम् ॥ २ ॥

तस्येत्यवयवलक्षणा षष्ठी। तस्य पायसस्य चरोरेकदेशं जुहुयात्। आ नो मित्रावरुणेति मैत्रावारुण्यर्चा प्रथमामाहुतिं जुहुयात्। मा न स्तोके इति रौद्रयर्चा द्वितीयामाहुतिं जुहुयात्। ननु मैत्रावारुण्यर्चा कथं होमः सूत्र्यते? पायसश्चरुः खल्वयं रौद्रः सूत्रितः। न चैकस्मै हविर्निरूप्य अन्यस्मै हूयते,—इति युक्तम्। उक्तञ्च,—

"निरूप्य हविरन्यस्मा अन्यस्मै न हि हूयते"।

इति। आद्यस्य किल मन्त्रस्य मित्रावरुणयोर्देवतात्वं लिङ्गादवगम्यते। नैष दोषः। श्रुतेर्बलवत्त्वात्। रौद्रः—इति श्रुत्या तावत् रुद्रस्य देवतात्वमवगम्यते, लिङ्गाच्च मित्रावरुणयोः, दुर्ब्बलञ्च श्रुतेर्लिङ्गम्। तस्मात् "ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठेत"—इति वदिहापि श्रुत्या लिङ्गं बाधितव्यं भवति। श्लोकमपि उदाहरन्ति।

"तद्धितेन चतुर्थ्या वा मन्त्रलिङ्गेन चेष्यते।
देवतासङ्गतिस्तत्र दुर्ब्बलन्तु परं परम्"।

इति। पाठक्रमादेवाहुत्योः प्रथमद्वितीयत्वसिद्धेः पुनः प्रथमादिग्रहणम्,—अनयोरेवाहुत्योश्चरोरभिसम्बन्धप्रज्ञापनार्थम्। तेन, प्रथमद्वितीये एव चर्व्वाहुती। याश्चान्या आहुतयो वक्ष्यन्ते, ताः सर्व्वा एवाज्याहुतयः। तथा च कर्म्मप्रदीपः।

---

* आ नो मित्रेति प्रथमां—इति पाठान्तरम्।

"आश्वयुज्यां तथा कृष्यां वास्तुकर्म्मणि याज्ञिकाः ।
यज्ञार्थतत्त्ववेत्तारो होममेवं प्रचक्षते ।
द्वे पञ्च द्वे क्रमेणैता हविराहुतयः स्मृताः ।
शेषा आज्येन होतव्या इति कात्यायनोऽब्रवीत्" ।

इति ॥ ० ॥ २ ॥ ० ॥

गोनामभिश्च पृथक् काम्यासीत्येतत्प्रभृतिभिः ॥ ३ ॥

गवां नामानि गोनामानि । तैर्गोनामभिश्च काम्यासि,—इत्येतत्प्रभृतिभिरष्टाभिः, पृथक् नाना, अष्टावाज्याहुतीर्जुहुयात् । गोनामानि च,—

"काम्या प्रिया च हव्या च इड़ा रन्ता सरस्वती ।
मही विश्रुता चाघ्न्या च गोनामानि विदुर्ब्बुधाः" ।

इति गृह्यासंग्रहोक्तानि । "चकारा असिशब्दस्याध्याहारार्थाः"—इति गृह्यासंग्रहभाष्ये दीक्षितः । यद्यपि नवैव गोनामानि पठ्यन्ते, तथापि अघ्न्यानाम्ना होमो नास्तीत्यष्टावेवाहुतयो भवन्ति । एतदिति करणाच्चैवम्भूतैरेव होमः, न चतुर्थी प्रयोक्तव्या । तथाच कर्म्मप्रदीपः ।

"धृतिहोमे न प्रयुञ्ज्याद्गोनामसु तथाऽष्टसु ।
चतुर्थीमघ्न्या इत्येतद्गोनाम्नि न हि हूयते" ।

इति । एवञ्च, काम्यासि स्वाहा,—इत्येवमादिकः प्रयोगः सिद्धो-भवति । अत्र किञ्चिद्वक्तव्यमस्ति । काम्या प्रिया हव्या इति नामत्रयान्ते असिशब्दोऽध्याहार्य्यः । अन्यानि च नामानि संबोधनान्तानि प्रयोक्तव्यानि । कथमर्द्धजरतीयं वर्ण्यते, कचित् असि-शब्दस्याध्याहारः कचिच्च संबोधनविभक्त्यन्तता,—इति । ननु

सर्व्वत्रैव 'असि' शब्दस्याध्याहारो वा स्यात् संबोधनविभक्त्य-न्तता वेति युक्तं वर्णयितुम्।

नैष दोषः। कस्मात्? ताण्ड्यब्राह्मणे तथैव पठितत्वात्। तथाच तत्र समामनन्ति। "काम्यासि प्रियासि हव्यासीड़े रन्ते सरस्वति महि विश्रुते एतानि तेऽघ्न्ये नामानि"—इति। अत्र विश्रुते इत्यनन्तरं एतानि तव नामानीत्यभिधानादष्टावेव परिभाषिकानि गोनामानि भवन्ति। अघ्न्याशब्दस्तु योगेन तत्र प्रयुक्तः। अहननीया खल्वसौ। अतएव कात्यायनेन गोनामहोमे अघ्न्याशब्देन होमोनास्ति इत्युक्तम्। आचार्य्यपुत्रेण तु अघ्न्या शब्दस्यापि गवि प्रयोगदर्शनात् तस्यापि गोनामत्वमभिहितम्। तस्माद् यथापठितैरेव स्वाहाकारान्तैर्गोनामभिरष्टावाहुतयो होतव्याः। भट्टभाष्येऽपि तथैव लिखितम्॥ ०॥ ३॥ ०॥

स्थालीपाकावृताऽन्यत्॥ ४॥

कृतभाष्यं सूत्रम्॥ ०॥ ४॥ ०॥

पृषातकं प्रदक्षिणमग्निं पर्य्याणीय ब्राह्मणानवेक्ष-यित्वा स्वयमवेक्षेत;—तच्चक्षुर्देवहितं पुरस्ताच्छुक्रमुच्च-रत् पश्येम शरदः शतं जीवेम शरदः शतमिति॥५॥

अग्निप्रादक्षिण्येन पृषातकमानीय ब्राह्मणानवेक्षयित्वा स्वयमवे-क्षेत,—तच्चक्षुरिति मन्त्रेण। सामान्येनाभिधानात् ब्राह्मणाना-

मपि मन्त्रो भवति, न पुनरानन्तर्य्यातिरेकात् यजमानस्यैव ।
तथा चोक्तम् ।

"पृषातकप्रेक्षणयोर्नवस्य हविषस्तथा ।
शिष्टस्य प्राशने मन्त्रस्तत्र सर्व्वेऽधिकारिणः" ।

इति । यदि पुनः कस्माच्चित् कारणात् केऽपि ब्राह्मणास्तदानीं सन्निहिता न स्युः, तदा स्वयमेव पृषातकमवेक्षेत । तथा चोक्तम् ।

"ब्राह्मणानामसान्निध्ये स्वयमेव पृषातकम् ।
अवेक्षेद्धविषः शेषं नवयज्ञेऽपि भक्षयेत्" ।

इति ॥ ० ॥ ५ ॥ ० ॥

ब्राह्मणान् भोजयित्वा स्वयं भुक्त्वा जातुषान्मणीन् सर्व्वौषधिमिश्रानाबध्नीरन् स्वस्त्ययनार्थम् ॥ ६ ॥

ब्राह्मणान्,—बहुवचनात् त्रिप्रभृतीन्, भोजयित्वा, स्वयञ्च भुक्त्वा । अथ, "अपवर्गेऽभिरूपभोजनं यथाशक्ति"—इति सिद्धत्वादेतदवाच्यम् ? उच्यते । अत्यन्ताशक्तावप्यस्मिन् कर्म्मणि त्रयाणामावश्यकत्वार्थमिदमुक्तम् । अशक्तौ खल्वेकस्यापि ब्राह्मणस्य भोजनं प्राप्नोति, यथाशक्त्युपदेशात् । तन्निरासार्थं ब्राह्मणान् भोजयित्वा,—इत्याह । नैतत् युक्तम् । कस्मात् ? अशक्योपदेशात् । यो हि त्रीन् भोजयितुं न शक्नोति, कथं तस्य तदुपदिश्येत ! अशक्योपदेशः खल्वप्रमाणमेव स्यात् । न च प्रमाणं शास्त्रमप्रमाणं कल्पयितुमुचितम् ।

अपर आह। भोजयित्वा,—इति कर्म्माकाङ्क्षायां पृषातकमिति प्रकृतमन्वीयते। अन्यथा, प्रकृतहानाप्रकृतप्रक्रिये प्रसज्येयाताम्,—इति। एतदपि न सुन्दरम्। कस्मात्? यस्मात् ब्राह्मणान् भोजयित्वा,—इत्युक्तौ निर्व्विशेषितमेव भोजनं तावदवगम्यते, न किञ्चिदत्रापेक्षणीयमस्ति। येन तृप्तिः सम्पद्यते, तेन केनापि भोजयति,—इत्यवगम्यत एव। "ब्राह्मणान् भोजय" "कौण्डिन्यान् भोजय" "शयाना भुञ्जते यवनाः"—इत्येवमादिप्रत्ययव्यपदेशानां लोके बहुलमुपलम्भात्। "लोके येष्वर्थेषु प्रसिद्धानि पदानि, तानि (सति सम्भवे) तदर्थान्येव सूत्रेषु"—इति हि नः प्रतिज्ञातम्। पृषातकं भोजयित्वा,—इति खल्वानुमानिकं परिचिकल्पयिषितम्। न चैतत् शब्दस्य श्रवणमात्रात् योऽर्थोऽवगम्यते तं बाधित्वा शक्नोत्यात्मानं लब्धुम्। नापि पृषातकेन तृप्तिः सम्पद्यते। भुजिचोदनायाञ्चैवमेवार्थोऽन्यत्रापि दृश्यते,—"अपवर्गेऽभिरूपभोजनम्"—इत्येवमादौ।

अपि च। उत्तरत्र पृषातकमिति कुर्व्वन्नाचार्य्योऽत्र पृषातकव्यतिक्तस्यैव भोजनं दर्शयति। तस्मात्, अस्मिन् कर्म्मणि अपवर्गविहितव्यतिरिक्तस्यापि ब्राह्मणभोजनस्याभ्यनुज्ञानार्थं ब्राह्मणान् भोजयित्वा,—इति वचनम्। कर्म्मक्रमप्रज्ञापनार्थं वा। कथं नाम? अपवर्गविहितं ब्राह्मणभोजनमिदानीं कारयित्वा स्वयञ्च भुक्त्वा वक्ष्यमाणं कर्म्म कर्त्तव्यम्। अवचने खल्विदानीमेतन्न प्राप्नोति। कस्मात्? इतः परमपि कर्म्मोपदेशात्। तस्मात्, अपवर्गविहितं ब्राह्मणभोजनं सायं माभूदिति तदेव ब्राह्मणभोजनमिदानी मुच्यते,—इत्यादरणीयम्।

तदेवं ब्राह्मणान् भोजयित्वा स्वयञ्च भुक्त्वा, जातुषान् लाचाकृतान् मणीन्, सर्व्वौषधिमिश्रान्, सर्व्वौषधयो व्याख्याताः। तन्मिश्रान्, सर्व्वौषधिगर्भान्—इत्यर्थः। आबध्नीरन्, स्वस्त्ययनार्थम्। स्वस्ति,—मङ्गलं, तस्य अयनं प्राप्तिः, तदर्थम्। बहुवचनोपादानात् न परं गृहपतिरेवाबध्नीत, किन्तु अन्येऽपि स्वस्त्ययनेप्सवो गृह्या आबध्नीरन्। कुत्र आबध्नीरन्? स्ववाहौ, बालानाञ्च ग्रीवासु। कुतः? तथा प्रसिद्धेः। स्वस्त्ययनार्थम्,—इति मणिबन्धनं स्तौति, न फलविधिः। वाक्यभेदापत्तेः। कथं नाम? मणीन् आबध्नीरन्, तच्च स्वस्त्ययनार्थं भवति,—इति यदि द्वावप्यर्थौ विधित्सितौ, भिद्येत वाक्यम्। अन्ये तु वर्णयन्ति,—'स्वस्त्ययनार्थमिति वचनात् मणिबन्धनस्य काम्यत्वं गम्यते। ततश्चैतस्मिन्नक्रियमाणेऽपि न दोषः। यद्यपि, "एतस्यैव बलिहरणस्यान्ते कामं प्रब्रुवीत"—इत्यादौ नित्येऽपि कामसम्बन्धो दृश्यते, तथापि रक्षामणिप्रतिसरादिबन्धनस्य लोके भूयसा काम्यतैव दृश्यते। अतो न दोषः।' इति ॥ ० ॥ ६ ॥ ० ॥

सायं गाः पृषातकं प्राशयित्वा सहवत्सा वासयेत ॥ ॥ ७ ॥

सायं रात्रौ, गाः पृषातकं प्रकृतं, प्राशयित्वा, सहवत्साः वासयेत, —वत्सैः सहावियुक्ताः कृत्वा वासयेत तां रात्रिम्। 'वासयेरन्'—इति केचित् पठन्ति। पृषातकम्,—इति द्वितीयानिर्देशात् सर्व्वमेव पृषातकं प्राशयितव्यं, न किञ्चिदप्यवशेषणीयम्,—इति दर्शयति ॥ ० ॥ ७ ॥ ० ॥

अनेन खलु पृषातकप्राशनादिना,--

स्वस्ति ह्यासां भवति ॥ ८ ॥

स्वस्ति मङ्गलं, ह किल, आसां गवां भवति ॥ ० ॥ ८ ॥ ० ॥

आश्वयुजे किल मासि कालवशान्नवशस्यानि भवन्ति। व्रीहयः खल्वत्र पच्यन्ते। नवयज्ञञ्चाकृत्वा तदश्नन् अग्निमान् प्रत्यवैति, प्रायश्चित्तञ्च प्राप्नोति। तदाह कर्म्मप्रदीपः।

"अनिष्ट्वा नवयज्ञेन नवान्नं योऽत्त्यकामतः।
वैश्वानरश्चरुस्तस्य प्रायश्चित्तं विधीयते"।

इति। अतो नवयज्ञस्तावदिदानीं प्रस्तूयते,—

नवयज्ञे पायसश्चरुरैन्द्राग्नः ॥ ९ ॥

नवेन शस्येन यज्ञो नवयज्ञः। तस्मिन् ऐन्द्राग्नः पायसश्चरुः,—कर्त्तव्यः,--इति सूत्रशेषः। इन्द्रश्च अग्निश्च इन्द्राग्नी, तौ देवता अस्येति ऐन्द्राग्नः। सेयं द्वन्द्वदेवता। इन्द्राग्निभ्यां त्वा,--इति निर्व्वापः। इन्द्राग्निभ्यां स्वाहा,--इति होमः ॥ ० ॥ ९ ॥ ० ॥

तस्य मुख्याꣳहविराहुतिꣳहुत्वा चतसृभिराज्याहुतिभिरभिजुहोति;—शतायुधायेत्येतत्प्रभृतिभिः ॥ ॥ १० ॥

तस्य चरोरेकदेशेन मुख्यां हविराहुतिं हुत्वा चतसृभिः आज्या-

हुतिभिः अभिजुहोति,—अभि सर्व्वतोभावेन ;—समाहितमना-श्छन्दोदैवतार्षादीन्यनुस्मरन् जुहोति, शतायुधाय,--इत्येतत्-प्रभृतिभिश्चतुर्भिर्मन्त्रैः ॥ ० ॥ १० ॥ ० ॥

स्थालीपाकावृताऽन्यत् ॥ ११ ॥

व्याख्यातमेतत् ॥ ० ॥ ११ ॥ ० ॥

हविरुच्छिष्टशेषं प्राशयेद् यावन्त उपेताः स्युः ॥ १२ ॥

यावन्तो ब्राह्मणा उप समीपं इता गता स्युर्भवेयुः, तावतो-ब्राह्मणान् हविरुच्छिष्टशेषं प्राशयेत्,--प्रकर्षेण वक्ष्यमाणविधिना आशयेत् भोजयेत्। ननु, हविरुच्छिष्टं प्राशयेत्,--इति वक्तव्ये शेषग्रहणं किमर्थम्? उच्यते। हविरुच्छिष्टं ब्राह्मणान् प्राश-यित्वा शेषं स्वयं प्राश्नीयात्,--इत्येतत्प्रज्ञापनार्थं शेषग्रहणम्। कथं नाम? शिष्यते अस्मादिति शेषः, हविरुच्छिष्टञ्च तत् शेषञ्चेति हविरुच्छिष्टशेषं प्राशयेत्,--इति वचनव्यक्त्या तावत् ब्राह्मणप्राशनादप्यवशेषोऽवगम्यते, तस्य च यजमानप्राशनं कल्प्यते। कस्मात्? वक्ष्यमाणप्राशनविधौ विशेषानुपदेशात्। तदर्थत्वाच्च नवयज्ञस्य। नवयज्ञमकुर्व्वतो नवान्नप्राशनप्रतिषेधात् नवयज्ञात् परतो यजमानस्य तत्प्राशनावगतेः। अतएव, शिष्टस्य नवहविषः प्राशनमन्त्रे सर्व्वेषामधिकारं स्मरता कात्यायनेन सर्व्वशब्दात् यजमानस्यापि शेषप्राशनमनुशिष्टम्। तच्चोपदर्शितमुपदर्शयिष्यते च। हविरुच्छिष्टशेषम्,--इति द्वितीयाकरणात् सर्व्वस्यैव शेषस्य प्राशनं यजमानः कुर्य्यात्, न तु यत्किञ्चिदेव प्राश्य शेषमन्यस्मै

दद्यात्,—इति बोद्धव्यम्। स खल्वयं कृतकार्य्यो यजमानः स्वभोजनकाले सर्व्वं प्राश्नीयात्। यदि पुनः केऽपि ब्राह्मणा नोपेताः स्युः, तदा स्वयमेव प्राश्नीयात्। कस्मात्?

"ब्राह्मणानामसान्निध्ये स्वयमेव पृषातकम्।
अवेक्ष्येद्वविषः शेषं नवयज्ञेऽपि भक्षयेत्"।

इति वचनात्॥ ०॥ १२॥ ०॥

अथ प्राशनविधिरभिधीयते,--

सकृदपामुपस्तीर्य्य द्विश्चरोरवद्यति॥ १३॥

सकृदेकवारम् अपामुदकस्य उपस्तीर्य्य स्रुवेणोपस्तरणं कृत्वा, द्विः,—द्विःकृत्वः—मध्यात् पूर्व्वार्द्धाच्च, चरोरवद्यति मेक्षणेनावदानं करोति। कुत्र अवद्यति? दक्षिणे पाणौ। कस्मात्? "यक्षोपदिश्यते कर्म्म"--इति परिशिष्टकारवचनात्, इति भट्टनारायणोपाध्यायाः। एवञ्च, उपस्तरणादिकं वामेनैव पाणिना कर्त्तव्यं भवति। कस्मात्? दक्षिणस्यान्यत्र व्याप्टतत्वात्॥ ०॥
॥ १३॥ ०॥

त्रिर्भृगूणाम्॥ १४॥

भृगूणां चरोस्त्रिःकृत्वोऽवद्यति। पश्चार्द्धादिति तेषामधिकम्॥
॥ ०॥ १४॥ ०॥

अपाञ्चैवोपरिष्टात्॥ १५॥

अवदानानामुपरिष्टादपामभिघारयति स्रुवेणैव। चशब्दोऽभि-

घारणव्यापारस्मारणार्थः । एवशब्दो यासामपामुपस्तरणं कृतं, तासामेवापामभिघारणकरणार्थः ॥ ० ॥ १५ ॥ ० ॥

एवं चरुशेषं पाणौ कृत्वा,

असंस्वादं निगिरेद्भद्रान्नः श्रेय इति ॥ १६ ॥

असंस्वादं सम्यगास्वादनं यथा न भवति, तथा निगिरेत् भक्षयेत्, भद्रान्नः श्रेय इति मन्त्रेण। असंस्वादमिति कुर्व्वन् दन्तैरचर्व्वयित्वा निगरणमुपदिशति। कियन्मात्रमप्यास्वादनं न शक्यते प्रतिषेद्धुम् इति खल्वसंस्वादमित्याह। किं कारणम्? निगरणपक्षेऽपि तस्यावर्ज्जनीयत्वम् ॥ ० ॥ १६ ॥ ० ॥

एवं त्रिः ॥ १७ ॥

एवमनन्तरोक्तया रीत्या त्रिर्व्वारत्रयं निगिरेत्। प्रथमेन सहैव त्रित्वं बोद्धव्यम् ॥ ० ॥ १७ ॥ ० ॥

तूष्णीं चतुर्थम् ॥ १८ ॥

चतुर्थं निगरणं तूष्णीं कुर्य्यादमन्त्रकमित्यर्थः। अयमेव विशेषः। उपस्तरणादिकं सर्व्वमत्रापि पूर्व्ववदेव भवति ॥ ० ॥ १८ ॥ ० ॥

भूय एवावदाय ॥ १९ ॥

भूय एव पुनरपि चरोरवदाय निगिरेत्। भूयः पुनरपि चरोरवदायैव—इति वा वर्णनीयम्। तस्मादुपस्तरणमभिघारणञ्चात्र न भवति। इतरथा खल्ववदायेति पुनर्व्वचनमनर्थकमेव स्यात्। सोऽयमेवशब्दोऽस्यार्थस्योपोद्दलको भवति ॥ ० ॥ १९ ॥ ० ॥

कामन्तन्न संखादयेरन् ॥ २० ॥

तत्र तस्मिन्निगरणे काममिच्छया संखादयेरन्। नेयं प्राशनेतिकर्त्तव्यता सर्व्वेषामेव स्यात्। कस्मात्?

"पृषातकप्रेक्षणयोर्नवस्य हविषस्तथा।
शिष्टस्य प्राशने मन्त्रस्तत्र सर्व्वेऽधिकारिणः"।

इति वचनात् ॥ ० ॥ २० ॥ ० ॥

आचान्तोदकाः प्रत्यभिमृशेरन्मुखंशिरोऽङ्गानीत्यनुलोममनोसीति ॥ २१ ॥

आचान्तोदकाः मुखं शिरोऽङ्गानि,—बाहुजठरादीनि च अभिमृशेरन् स्पृशेरन्। बहुवचनात् सर्व्वे। इतिशब्दः चशब्दार्थः समुच्चये। कथमभिमृशेरन्? अनुलोमम्। लोम्नामनुकूलं यथा भवति तथा अभिमृशेरन्। केन मन्त्रेण? अमोऽसि,—इति मन्त्रेण। अत्राह। आचान्तोदकाः–इति किमर्थमुच्यते, ननु निगरणादुच्छिष्टा एव सर्व्वे कथमनाचान्तोदकाः कर्म्म वा करिष्यन्ति, मन्त्रं वा पठिष्यन्ति? उच्यते। अत्राचान्तोदकाः—इति कुर्व्वन् बोधयति; यत्राचमनं न चोद्यते,—तत्रोच्छिष्टत्वमेव न भवति, यथा प्राणाग्निहोत्रसोमभक्षणादौ। तथाचोक्तं गृह्यासंग्रहे।

"मधुपर्के तथा सोमे अप्सु प्राणाहुतीषु च।
अनुच्छिष्टो भवेद्विप्रो यथा वेदविदो विदुः।

प्राणाहुतिषु सोमेषु मधुपर्के तथैव च ।
आस्यहोमेषु सर्व्वेषु नोच्छिष्टो भवति द्विजः" ।

इति । इदमिदानीं सन्दिह्यते । किमभिमर्शनमन्त्रः प्रत्यवयवमावर्त्तते आहोस्वित् सकृदेव भवति ? इति । प्रत्यवयवमावर्त्तते,—इति ब्रूमः । कस्मात् ? अवयवभेदात् । 'भेदे मन्त्रावृत्तिः"—इति च सूत्रकारवचनात् । प्रतिशब्दकरणाच्च । प्रत्यभिमृशेरन्—इति प्रतिशब्दं कुर्व्वन्नाचार्य्यः प्रत्यवयवं समन्त्रकमभिमर्शनं दर्शयति । अन्यथा खल्वनर्थक एव प्रतिशब्दो भवेत् ॥ ० ॥ २१ ॥ ० ॥

आश्वयुजीप्रस्तावात् व्रीहीनधिकृत्य नवयज्ञः सूत्रितः । व्रीहयो हि शरदि पच्यन्ते । तस्मात् व्रीहियज्ञ एवायम् । इदानीमन्यत्राप्येतस्यातिदेशः क्रियते,—

एतयैवावृता श्यामाकयवानाम् ॥ २२ ॥

एतया व्रीहियज्ञोक्तयैवावृता रीत्या श्यामाकयवानामपि हवनप्राशनादिकं कुर्य्यात् । एवशब्दः कृत्स्नकर्म्मणोऽतिदेशार्थः । श्यामाका यवाश्च शस्यभेदाः । एवञ्च शालियज्ञोऽस्माकं नावश्यकः । कस्मात् ? अस्मदाचार्य्येणानुपदेशात् । श्यामाकयज्ञश्च गृहमेधिनो न भवति, किन्तु वैखानसस्यैव । कस्मात् ? तस्य ग्राम्यप्रतिषेधात् । तथा चोक्तम् ।

"शरद्वसन्तयोः केचिन्नवयज्ञं प्रचक्षते ।
धान्यपाकवशादन्ये श्यामाको वनिमः स्मृतः" ।

इति । एतस्माच्च लिङ्गात् शरदि व्रीहियज्ञः, वसन्ते च यवयज्ञः

कर्त्तव्यः । "गृहमेधी व्रीहियवाभ्यां शरद्वसन्तयोर्यजेत, श्यामाकैर्वनी वर्षासु, आपत्कालेऽन्येन पुरातनैर्वा"—इति च ब्राह्मणं भवति । इक्षुप्रभृतयस्तु विनैव नवयज्ञं भक्षणीयाः । तत्र तदनुपदेशात् । तथाच गृह्यासंग्रहः ।

"इक्षवः सर्व्वखल्वाश्च कोद्रवा वरटैः सह ।
अकृताग्रयणा भक्ष्या येषां नोक्ता हविर्गुणाः" ।

इति । गोधूमादिष्वपि नास्त्येव नियमः । कस्मात् ? अनुपदेशादेव । तदप्याह स एव ।

"नवयज्ञेऽधिकारस्थाः श्यामाका व्रीहयो यवाः ।
नाश्नीया न च इत्येवमन्येष्वनियमः स्मृतः" ।

इति । अत एव श्यामाकयवयोरेव भक्षणमन्त्रः सूत्रयिष्यते ॥ ० ॥ ॥ २२ ॥ ० ॥

अयमत्र विशेषः,—

अग्निः प्राश्नातु प्रथम इति श्यामाकानाम् ॥ २३ ॥

अग्निः प्राश्नातु,—इति श्यामाकानां हविरुच्छिष्टशेषप्राशनमन्त्रः । सर्व्वमन्यत् पूर्व्ववदेव बोद्धव्यम् ॥ ० ॥ २३ ॥ ० ॥

एतमुत्यं मधुना संयुतं यवमिति यवानाम् ॥ २४ ॥

एतमुत्यमिति यवानां हविरुच्छिष्टशेषप्राशनमन्त्रः । समानमन्यत् । 'तत्रापि पौर्णमासेनेष्ट्वा दर्शमकृत्वा अन्तरा नवयज्ञो न कर्त्तव्यः । कुतः ?

"नैकस्मिन् कर्म्मणि तत कर्म्मान्यत्तायते यत:" ।

इति वचनात्'—इति शिष्टाः । पौर्णमासाद्यं दर्शान्तं खल्विदमेकं कर्म्म ॥ ० ॥ २४ ॥ ० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्य्यात्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारस्य कृतौ गोभिलीयगृह्यसूत्रभाष्ये तृतीयप्रपाठकस्य अष्टमी खण्डिका ॥ ० ॥

तृतीयप्रपाठके नवमी खण्डिका ।

आग्रहायण्यां बलिहरणम् ॥ १ ॥

अग्रे हायनमस्येत्यग्रहायणो मार्गशीर्षः, तस्येयं पौर्णमासी आग्रहायणी, तस्यां बलिहरणं कर्त्तव्यमिति सूत्रशेषः ॥ ० ॥ १ ॥ ० ॥

तत् श्रावणेनैव व्याख्यातम् ॥ २ ॥

तत् आग्रहायणीबलिहरणं श्रावणेनैव बलिहरणेन व्याख्यातम्—इति कृत्स्नकर्म्मातिदेशः । तस्मादत्रापि, पुरस्ताच्छालाया उपलेपनम्—इत्येवमादि—सक्तुविधानान्तमह्नि कृत्वा, अस्तमिते सवितरि तथैव रीत्या बलिहरणं कर्त्तव्यम् । ननु एतस्योपरितनैः सूत्रैः पूर्व्वाह्णे कर्म्मोपदेशात् इदमपि पूर्व्वाह्ण एव तस्मादादितः क्रियताम् ? न,—इत्युच्यते । उपन्यासमात्रत्वादस्य । कालोऽपि हि तदीय एव चोदकात् प्राप्नोति । आनुमानिकं खल्वस्य पूर्व्वाह्णकालत्वं चिकल्पयिषितम् । तच्च चोदकं बाधित्वा सेद्धुं नार्हतीति । तस्मात् श्रावणीबलिहरणवत् इदमपि बलिहरणमस्तमयात् परत एव करणीयम् । श्रावणेनैव,—इत्ययमेवकारोऽपि अस्यार्थस्योपोद्बलको भवति ॥ ० ॥ २ ॥ ० ॥

अयमत्र विशेषः,—

नमः पृथिव्या इत्येतं मन्त्रं न जपति ॥ ३ ॥

अर्थ्वथं सूत्रम् ॥ ० ॥ ३ ॥ ० ॥

अथ पूर्व्वाह्ण एव प्रातराहुतिंहुत्वा दर्भान् शमीं वीरणां फलवतीमपामार्गंशिरीषमेतान्याहारयित्वा तूष्णीमक्षतसक्तूनामग्नौ कृत्वा ब्राह्मणान् स्वस्तिवाच्यैतैः सम्भारैः प्रदक्षिणमग्न्यागारात् प्रभृति धूमंशातयन् गृहाननुपरीयात् ॥ ४ ॥

प्रातराहुतिं हुत्वा अथानन्तरं पूर्व्वाह्ण एव दर्भाहरणादिकं कुर्य्यादिति व्यत्यासेन योजनीयम्। सिद्धाऽपि प्रातराहुतिः पुनरुच्यते कर्म्मक्रमार्थम्। कथं नाम ? प्रातराहुतिं हुत्वैव दर्भाहरणादि, न पुनरौपवसथिकस्थण्डिलोपलेपनादिकमपि कृत्वा,—इति। कथं पुनरेवं ज्ञायते, ननु प्रातराहुतिं हुत्वा अथ स्थण्डिलोपलेपनादिकमपि कृत्वा,—इत्येवमपि शक्यं वर्णयितुम् ? सत्यं शक्यं, तथापि नैवं वर्ण्यते। कस्मात् कारणात् ? यस्मादस्यां वर्णनायामादौ कृतमपि स्थण्डिलोपलेपनमासादितमप्याज्यादिकं पश्चात् धूमशातनवेलायामुपमृद्येत दुष्येत च। तच्चानिष्टम्। तस्मात् पूर्व्वामेव वर्णनामाद्रियामहे।

दर्भादयः प्रसिद्धाः। वीरणा,—वीरण इति यः कथ्यते। फलवती,—बदर्य्याः फलयुक्ता शाखा। तथा चोक्तम्।

"सफला बदरीशाखा फलवत्यभिधीयते"।

इति । तान्येतानि दर्भादीनि षट् केनचिदाहारयित्वा। अन्यस्याहर्त्तुरभावे च स्वयमप्याहृत्य 'तूष्णीं' प्रजापतिं मनसा ध्यायन्नित्यर्थः। एवमेके। तूष्णीममन्त्रकम्। एवमपरे। तदत्र-भगवन्तो भूमिदेवाः प्रमाणम्। 'अक्षतसक्तूनाम्' अवयवलक्षणेयं षष्ठी। यवसक्तूनामेकदेशं दक्षिणहस्तेनादाय 'अग्नौ' 'कृत्वा' प्रक्षिप्य, 'ब्राह्मणान्' बहुवचनात् त्रिप्रभृतीन् 'स्वस्तिवाच्य' स्वस्ति वाचयित्वा (तेभ्यः स्वस्तिवाचनिकं किञ्चित् दत्वा) 'एतैः' प्रकृतैः, 'सम्भारैः'—सम्भ्रियन्ते इति सम्भारास्तैः,—एकत्री-कृतैर्दर्भादिभिरित्येतत्। 'प्रदक्षिणं' यथा भवति तथा, 'अग्न्या-गारात् प्रभृति' अग्निगृहादारभ्य, गृहपटलादिसंलग्नं 'धूमं' 'शातयन्' सर्व्वान् 'गृहान्' 'अनु' लक्षीकृत्य, 'परि' सर्व्वतो-भावेन, 'इयात्' गच्छेत्।

अक्षतसक्तूनाम्,—इति करणात् दर्भादीनामाहरणानन्तरं अक्षतसक्तव उत्पादयितव्याः, ततस्तेषामेकदेशमग्नौ करोति,—इति बोद्धव्यम्। न खल्वनुत्पादितानामक्षतसक्तूनां शक्योत्यग्नौ कर्त्तुम्। तस्मादुत्पादयितव्या अक्षतसक्तवः। ननु वर्षास्वहरह-र्बलिहरणार्थं ये अक्षतसक्तवः स्थापिताः, तच्छेषाणां प्रतिपत्ति-रियं स्यात्? न स्यात्। कुतः? यतो न खल्वप्रकृतानामसं-शब्दितानां प्रतिपत्तिः शक्या वर्णयितुम्। असन्निधानात्। नि-त्यानित्यसंयोगविरोधाच्च। नित्यं खल्वेतदग्नौ करणम्। अनित्यश्च बलिशेषः। न चानयोः संयोगः सम्भवति। तस्मादुत्पादयितव्या-एवाक्षतसक्तवः। एवमेके।

अपर आह। वर्षास्वहरहर्बलिहरणार्थं ये अक्षतसक्तवः

स्थापिताः, तच्छेषाणां प्रतिपत्तिरेवेयम्,—इति। न च नित्यानित्यसंयोगविरोधः शङ्कनीयः। अस्यापि नित्यत्वे प्रमाणाभावात्। न खलु शेषाणां प्रतिपत्तिरियमित्यस्यां वर्णनायाम् अस्य नित्यत्वं शक्यते वक्तुम्। न चात्रान्यत् किमपि प्रमाणं पश्यामः।

स्यादेतत्। अप्रकृतानामसंशब्दितानामसन्निहितानां कथं प्रतिपत्तिर्व्वर्ण्यते? उच्यते। नात्यन्तमप्रकृता असन्निहिताश्चाक्षतसक्तवः। कथम्? इत्थम्। ये खल्वक्षतसक्तवो वर्षास्वहरहर्व्बलिहरणार्थं स्थापितास्तैरेव आग्रहायणीपर्य्यन्तं बलयो हर्त्तव्याः,—इति स्थितम्। एवञ्चास्त्येव तेषां कियन्मात्रमपि प्रकृतत्वं सन्निहितत्वञ्चाग्रहायण्या। तथाच सत्यकिञ्चित्करमसंशब्दितत्वम्। अपि च। अस्मिन् शास्त्रे "पानव्यापच्च तद्वत्"—इत्यादिवत् व्यवहितस्याप्यभिसम्बन्धः आचार्य्यस्यानुमतः। कथं ज्ञायते? आचार्य्यपुत्रवचनात्। तथा च गृह्यासंग्रहः।

"पुनरुक्तमतिक्रान्तं यच्च सिंहावलोकितम्।
गोभिले ये न गृह्णन्ति न ते ज्ञास्यन्ति गोभिलम्"।

इति। तस्मादसन्निहितानामप्यस्तु सम्बन्धः। तत्र ब्रूमः। नित्यप्रकरणाम्नानात् गौतमेनाग्रहायणी कर्म्मणः पुरुषसंस्कारमध्ये पठितत्वाच्चास्य नित्यत्वावगतेरेतदक्षतसक्तूनामग्नौ करणमनित्यमित्यसमीचीनं वचनम्। तस्मात् पूर्व्वोक्त एवार्थ आदरणीयः॥

॥ ० ॥ ४ ॥ ० ॥

उत्सृजेत् कृतार्थान् सम्भारान् ॥ ५ ॥

अर्थः प्रयोजनम्। तच्च धूमशातनलक्षणम्। कृतोऽर्थो यैः, तान् सम्भारान् दर्भादीन् उत्सृजेत्। अर्थात् प्राप्तस्याप्युत्सर्गस्य वचनमानन्तर्य्यार्थम्। कथं नाम? धूमशातनानन्तरक्षण एवोत्सृजेत् न क्षणमपि गृहे धारयेत्—इति॥०॥५॥०॥

एतस्मिन् क्रमे औपवसथिकं स्थण्डिलोपलेपनादि कृत्वा,—

जातशिलासु मणिकं प्रतिष्ठापयति वास्तोष्पत-इत्येतेन द्विकेन सर्च्चेन॥ ६॥

जातशिलाः,—

"घना विसिकताशङ्काः स्मृता जातशिलास्तु ताः"।

इत्युक्तलक्षणाः। तासु, बहुवचनात् त्रिप्रभृतिषु, मणिकमलिञ्जरं महदुदकभाण्डमित्येतत्। प्रतिष्ठापयति स्थापयति। वास्तोष्पते, —इत्येतस्यां ऋचि गीयमानेन द्विकेन साम्ना—सर्च्चेन प्रकृतयैव ऋचा सह वर्त्तमानेन,—इत्यर्थः। द्विकेन साम्ना ऋचा चेति यावत्। ननु, एतेन—इति शक्यमवक्तुम्, अथोच्यते,—कारणं वक्तव्यम्? क्रमार्थमित्याह। द्विकेन सर्च्चेन—इत्येतावत्युच्यमाने न ज्ञायते,—किं द्विकात् पुरस्तादृक् स्यात्? आहोस्विदुपरिष्टात्? उताहोस्मध्ये? अथ वा प्रतिसाम? यद्वा सूत्रन्यायादुभयतः?—इति। तदेतन्निरासार्थमाचार्य्यः एतेन—इत्याह। एतेन एवम्भूतेन यथाक्रमोपन्यस्तेनेत्यर्थः। तेन, पूर्व्वं द्विकमुच्चार्य्य पश्चादृचमुच्चारयेत्॥०॥६॥०॥

द्वावुदकुम्भौ मणिक आसिञ्चेत् समन्यायन्तीत्येतयर्चा ॥ ७ ॥

द्वौ उदकपूर्णौ कुम्भौ प्रतिष्ठापिते मणिके आसिञ्चेत् समन्यायन्ति,—इत्येतया ऋचा। ऋक्ग्रहणं सामप्रतिषेधार्थम्। अत्र प्रतिकुम्भम् ऋगावृत्तिर्बोद्धव्या। कस्मात्? "भेदे मन्त्रावृत्तिः"—इति सूत्रणात्। तथा चोक्तम्। "प्रतिकुम्भमृचं पठेत्"—इति। सोऽयं मणिकसंस्कारः। एवञ्च, "मणिकाद्वा गृह्णीयात्"—इति यदुक्तं, तदेतस्मात् संस्कृतान्मणिकाद्ग्रहणीयम्। यच्च, उदधानस्य बलिहरणमुक्तं, तदप्येतस्यैवेति बोद्धव्यम्।

अत्रेदं सन्दिह्यते। आग्रहायण्या ऊर्द्ध्वं यदि मणिको नष्टो-विनष्टो वा भवति, तदा किमेतावन्तं कालमपेक्ष्य पुनराग्रहायण्यामागतायामेव मणिकान्तरं संस्करणीयम्, उत यदैव विपद्यते तदैवान्यदाहृत्य?—इति। तदैव,—इति ब्रूमः। कस्मात्? अस्य कर्म्मार्थत्वात्। तावन्तं कालं मणिकाभावे हि कर्म्मणोनाभिनिष्पत्तिः स्यात्, स्याद्वा न सुकरा भवेत्। तथा चोक्तम्।

"नष्टो विनष्टो मणिकः शिलानाशे तथैव च।
तदैवाहृत्य संस्कार्यौ नापेक्षेदाग्रहायणीम्"।

इति। यदि पुनरन्यस्यामाग्रहायण्यामागतायामपि पूर्व्वसंस्कृत एव मणिको दृढ़ो वर्त्तते, तदोदकुम्भासेचनमात्रं कर्त्तव्यम्। कुतः?

"दृढ़श्चेदाग्रहायण्यामावृत्तावपि कर्म्मणः।
कुम्भौ मन्त्रवदासिञ्चेत् प्रतिकुम्भमृचं पठेत्"।

इति वचनात् ॥ ० ॥ ७ ॥ ० ॥

प्रदोषे पायसश्चरुः ॥ ८ ॥

आग्रहायण्यामित्येव। आग्रहायण्यै त्वा जुष्टं निर्व्वपामि,—इति निर्व्वापः। कुतः ? देवतान्तरस्यानुपदेशात् मन्त्रस्य चाव्यक्तलिङ्गत्वात् श्रुताया एवाग्रहायण्यादेवतात्वस्य कल्पयितुमुचितत्वात्। "अनाम्नातेषु तथादेशम्"—इत्यग्रे सूत्रणाच्च ॥ ० ॥ ८ ॥ ० ॥

तस्य जुहुयात् प्रथमा हव्युवाससेति ॥ ९ ॥

व्याख्यातप्रायमेतत् ॥ ० ॥ ९ ॥ ० ॥

स्थालीपाकावृताऽन्यत् ॥ १० ॥

कृतभाष्यं सूत्रम् ॥ ० ॥ १० ॥ ० ॥

पश्चादग्नेर्वर्हिषि न्यञ्चौ पाणी प्रतिष्ठाप्य प्रतिक्षत्र इत्येता व्याहृतीर्जपति ॥ ११ ॥

अग्नेः पश्चिमतः वर्हिषि कुशोपरि न्यञ्चौ अधोमुखौ पाणी पूर्व्वोक्तप्रकारेण प्रतिष्ठाप्य, प्रतिक्षत्र इत्येताः प्रतिशब्दा व्याहृतीर्जपति। व्याहृतिग्रहणं स्तुत्यर्थम्। अत्राग्रहायणीकर्म्मणः परिसमाप्तिः। वामदेव्यमिदानीं गातव्यम्। यदि कैश्चित् कथञ्चित् श्रवणाकर्म्म न कृतं, तदा तैराग्रहायण्यां बलयो न हर्त्तव्याः, सर्व्वमन्यत् पूर्व्ववदेव करणीयम्। तथा चोक्तम्।

"श्रवणाकर्म्म लुप्तञ्चेत् कथञ्चित् सूतकादिना ।
आग्रहायणिकं कुर्य्याद्बलिवर्ज्जमशेषतः" ।

इति ॥ ० ॥ ११ ॥ ० ॥

अथेदानीं स्वस्तरारोहणं प्रस्तूयते,—

पश्चादग्नेः स्वस्तरमास्तारयेत् ॥ १२ ॥

ऋजुरक्षरार्थः । अत्र किञ्चिद्वक्तव्यमस्ति । पश्चादग्नेरिति करण-मग्न्यागारनियमार्थम् । तेन, अग्न्यागार एव स्वस्तरास्तरणं कर्त्तव्यम् । एवञ्च, अग्न्युपदेशस्यान्यार्थत्वादहोमकोऽयम्—इति केचित् । पुंसवनादिवत्तु अयमपि सहोमक एव स्यात्—इति अपरे । प्राग्वसन्तादुदगयने यत् पुण्यमहस्तत्र पूर्व्वमन्वाहार्य्य-श्राद्धं कृत्वा सायं बलिहरणान्ते नित्यकर्म्मणि कृते, स्वस्तरास्तरणं करणीयम् । तथा च गृह्यान्तरम् । "प्राग्वसन्तादुदगयने पुण्येऽह्नि सायं स्वस्तरमुदगग्रमास्तीर्य्य"—इत्यादि । अस्मद्गृह्यकारपरिभाषा-सिद्धमुदगयनादिमात्रं वा स्वस्तरारोहणस्य कालः स्यात् । केचि-त्तु,—"ऊर्द्ध्वं स्वस्तरशायी स्यात्"—इति वचनमालोचनमात्रेण पश्यन्तः, आग्रहायण्यङ्गत्वं स्वस्तरारोहणस्य मन्यमानाः, तत्रैवा-वसरे स्वस्तरास्तरणम्—इच्छन्ति । तदसङ्गतम् । ऊर्द्ध्वमित्येनेना-ग्रहायण्या ऊर्द्ध्वत्वमात्रस्यावगमात् ।

"पारिभाषिक एव स्यात् कालो गोवाजियज्ञयोः ।
अन्यस्यानुपदेशात्तु स्वस्तरारोहणस्य च" ।

इति परिशिष्टवचनविरोधाच्च ॥ ० ॥ १२ ॥ ० ॥

उदगग्रैस्तृणैः ॥ १३ ॥

स्रस्तरमास्तारयेदिति वर्त्तते ॥ ० ॥ १३ ॥ ० ॥

उदक्प्रवणम् ॥ १४ ॥

उत्तरस्यां दिशि क्रमनिम्नं स्रस्तरमास्तारयेत् ॥ ० ॥ १४ ॥ ० ॥

तस्मिन्नहतान्यास्तरणान्यास्तीर्य्य दक्षिणतो गृहपतिरुपविशति ॥ १५ ॥

तस्मिन् स्रस्तरे अहतान्यखण्डितानि आस्तरणानि कम्बलादीनि आस्तीर्य्य, दक्षिणतः—स्रस्तरस्य दक्षिणे भागे, गृहपतिरुपविशति ॥ ० ॥ १५ ॥ ० ॥

तस्य चोत्तरतः,—

अनन्तरा अवरे यथाज्येष्ठम् ॥ १६ ॥

अवरे कनिष्ठाः, अनन्तराः अव्यवहिताः सन्तो यथाज्येष्ठं ज्येष्ठानुक्रमेणोपविशन्ति। यो यो ज्येष्ठः स स गृहपतेरनन्तरो यथा स्यादित्यर्थः।

एवं वा,—

अनन्तरा अव्यवहिताः—एकपाकोपजीविनः तद्गृह्या इत्येतत्। तदेवम्भूता अवरे यथाज्येष्ठमुपविशन्ति ॥ ० ॥ १६ ॥ ० ॥

तेषामप्युत्तरतः,—

अनन्तराश्च भार्य्याः सजाताः ॥ १७ ॥

अनन्तराः,—इत्युक्तार्थम्। भार्य्याः गृहपतिप्रभृतीनां पत्न्यः

सजाताः सापत्या उपविशन्ति । जातमपत्यम् । चशब्दः उपवेशन-क्रमविशेषद्योतनार्थः । कथं नाम ? येन क्रमेण गृहपतिप्रभृतय-उपविष्टाः, तेनैव क्रमेण तेषां भार्य्या अप्युपविशेयुः । अपत्या-न्यपि स्वस्याः स्वस्या मातुरुत्सङ्गे उत्तरतो वा उपविशेयुः,—इति ।

अथैवम् , अत्र यथाज्येष्ठमुपवेशनं न स्यात् ? मा भवतु, का नो-हानिः । अथवा । पत्युरेव वयसा स्त्रीणां वृद्धत्वस्मरणात् पतीनाञ्च यथाज्येष्ठमुपवेशनात् भार्य्याणां स्वस्वपतिक्रमेणोपवेशने यथा-ज्येष्ठत्वमपि कथञ्चिदनुगृह्यत एव । परमार्थतस्तु, सजातानां भार्य्याणामुपवेशनं सूत्रयन्नाचार्य्यो नात्र यथाज्येष्ठमुपवेशनमनु-जानातीत्यवगम्यते । एतदर्थं चशब्दं प्रयुक्तवान् । भार्य्याः पुनः सापत्या उपविशन्ति, न पुनरत्रापि यथाज्येष्ठत्वनियमः,—इत्य-भिप्रायः । न खल्वेवमपत्यानां यथाज्येष्ठमुपवेशनं सम्भवति । अन्ये पुनरत्रापि यथाज्येष्ठमुपवेशनमिच्छन्ति ॥ ० ॥ १७ ॥ ० ॥

समुपविष्टेषु गृहपतिः स्वस्तरे न्यञ्चौ पाणी प्रति-ष्ठाप्य स्योना पृथिवि नो भवेत्येतामृचं जपति ॥ १८ ॥

समुपविष्टेषु,—सम्यक् – प्राङ्मुखेषु उपविष्टेषु सत्स्वित्यर्थः । क-स्मात् ? "प्राङ्मुखकरणञ्चानादेशे"—इति सूत्रकारवचनात् । स्पष्टमन्यत् । एतामिति स्वरवर्णसम्पादनार्थं छन्दोविज्ञानार्थं-मविलोपार्थञ्च । कथं नाम ? एतामेवम्भूतां सेतिकरणामेव जपतीति । अन्यथा खल्वितिकरणविलोपमपि कश्चिदाशङ्कीत ॥ ॥ ० ॥ १८ ॥ ० ॥

समाम्नायाऽ संविशन्ति दक्षिणैः पार्श्वैः ॥ १९ ॥

समाम्नायामेव ऋचि दक्षिणैः पार्श्वैः संविशन्ति स्वपन्ति । तस्मिन्नेव स्वस्तरे ॥ ० ॥ १९ ॥ ० ॥

एवं त्रिरभ्यात्ममावृत्त्य ॥ २० ॥

एवमनेन प्रकारेण—दक्षिणपार्श्वेनेत्यर्थः । अनन्तरोक्तं संवेशनमेव न तु स्वस्तरास्तरणमपीति द्रष्टव्यम् । त्रिरावृत्त्य त्रिःकृत्वोऽभ्यस्य । किमविशेषेणैव ? न । कथन्तर्हि ? अभ्यात्मम् । आत्मनो गृहपतेराभिमुख्येन,—आत्मन आरभ्येत्यर्थः । कथं नाम ? येनैव क्रमेणोपविष्टाः तेनैव क्रमेण संवेशनं त्रिरावर्त्तयेयुः,—इति । प्रथमेन सहैव त्रित्वम् ॥ ० ॥ २० ॥ ० ॥

स्वस्त्ययनानि प्रयुज्य यथाज्ञानम् ॥ २१ ॥

स्वस्त्ययनानि अप्रतिरथादीनि यथाज्ञानं प्रयुज्य—यो यत् जानाति स तदुच्चार्य्य ॥ ० ॥ २१ ॥ ० ॥

अरिष्टऽ सामसंयोगमेके ॥ २२ ॥

अरिष्टं अरिष्टवर्गाख्यं सामसंयोगं—सामसमुदायं "अबोध्यग्निः समिधा जनानाम्"—इत्यादिकं प्रयुज्य इत्येके आचार्य्या मन्यन्ते ॥ ० ॥ २२ ॥ ० ॥

अप उपस्पृश्य यथार्थम् ॥ २३ ॥

अप उदकमुपस्पृश्य दक्षिणेन पाणिना स्पृष्ट्वा, यथार्थमिति कर्म्मणः परिसमाप्तिं दर्शयति । तेन वामदेव्यगानमिदानीं स्यात् । अन्ये

तु,—स्वस्त्ययनात् परत एव वामदेव्यगानमिच्छन्ति। यथार्थमिति,—इदानीं कर्म्मणः परिसमाप्तत्वात् यस्य यदभिप्रेतं स तत् कुर्य्यात्, न तु तत्रैवावस्थाननियमः,—इति व्याकुर्व्वते च। गृहपतेः किल बहवः पक्षाः स्वस्तरशयने ग्रन्थान्तरे पठ्यन्ते। स यदि सद्यःपक्षमाश्रयेत्, तदा स्वस्तरादुत्थाय अभिप्रेते शयनान्तरे शयीत। अथान्यपक्षमाश्रयेत्तर्हि तत्रैव स्वपेत्। तथा चोक्तम्।

"ऊर्द्ध्वं स्वस्तरशायी स्यान्मासमर्द्धमथापि वा।
सप्तरात्रं त्रिरात्रं वा एकां वा सद्य एव वा।
नोर्द्ध्वं मन्त्रप्रयोगः स्यान्नाग्न्यगारं नियम्यते।
नाहतास्तरणञ्चैव न पार्श्वञ्चापि दक्षिणम्"।

इति। प्रथमाया रात्रेरूर्द्ध्वमन्यासु रात्रिषु स्वस्तरशयने खल्वयमुक्तश्लोकोक्तोविशेषोद्रष्टव्यः॥ ० ॥ २३ ॥ ० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्य्यात्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारस्य कृतौ गोभिलीयगृह्यसूत्रभाष्ये तृतीयप्रपाठकस्य नवमी खण्डिका॥ ० ॥

गोभिलीय-गृह्यसूत्रे

तृतीयप्रपाठके दशमी खण्डिका ।

अथेदानीमष्टकाकर्म्म प्रस्तूयते,—

अष्टका रात्रिदेवता ॥ १ ॥

अष्टका,—इत्येकवचनमधिकारार्थम् । उपरिष्टादष्टकाबहुत्वस्योपदेशात् । तथाच, या काचिदष्टका वक्ष्यमाणा सा सर्व्वा रात्रिदेवता प्रत्येतव्या, न पुनरानन्तर्य्यादपूपाष्टकैव । रात्रिर्देवता यस्याः सेयं रात्रिदेवता अष्टका, कर्त्तव्या,—इति सूत्रशेषः ॥ ० ॥ १ ॥ ० ॥

सा खल्वियमष्टका,—

पुष्टिकर्म्मा ॥ २ ॥

पुष्टिः कर्म्म फलमस्या इति पुष्टिकर्म्मा । पुष्टिकर्म्म,—इति पाठे पुष्टये कर्म्म पुष्टिकर्म्म । तदिदमष्टकाकर्म्म पुष्टये भवतीति तत्रैवार्थः । आह । ननु, परस्तादप्यष्टकादेवताः सूत्रयिष्यन्ते, तत् किमिति पुष्टिकर्म्मा,—इति मध्ये सूत्रयित्वा रात्रिदेवतायाः सूत्रयिष्यमाणानाञ्च देवतानां व्यवायः क्रियते ? उच्यते । अष्टका रात्रिदेवता,—इति निर्व्विशेषितमष्टकाकर्म्मोपदिश्य, पुष्टिकर्म्मा, —इति परतः कुर्व्वन् नित्यत्वमस्यादर्शयति । कथं नाम ? रात्रिदेवता तावदष्टका कर्त्तव्या, पुष्टिः फलमप्यस्या एव भवति, न

पुनः पुष्टिकाम एवाष्टकास्वधिक्रियते,—इति। कथं ज्ञायते? कर्त्तव्यचोदनायां फलाश्रवणात्। अधिकारवेलायां तदनुपदेशाच्च। यदि पुनरष्टका पुष्टिकर्म्मा,—इति कुर्य्यात्, तर्हि रात्रिसत्रन्यायेन सन्निहिततरं पुष्टिफलमेव कामयमानस्तामधिकरोति,—इत्यपि कस्यचिदाशङ्का स्यात्। सा माभूदिति खल्वाचार्य्यः अष्टका रात्रिदेवता पुष्टिकर्म्मा,—इति व्यत्यासेन प्रयुङ्क्ते। काम्यतैवाष्टकानां कुतो न स्यात्? व्यत्यासेन फलवादाम्नानान्नित्यत्वावगतेरिति ब्रूमः। नित्यप्रकरणे चोपदेशात्। नित्यानां हि श्रवणाकर्म्मादीनां प्रकरणे अष्टका उपदिश्यते। तस्मात् साऽपि नित्या भवितुमर्हति। तथा गौतमेनापि नित्यानामेव पुरुषसंस्काराणां मध्ये,—"अष्टकापार्व्वणश्राद्धश्रावण्याग्रहायणीचैत्राश्वयुजी"—इत्यष्टका सूचिता। कर्म्मप्रदीपोऽप्याह।

"संस्काराः पुरुषस्यैते स्मर्य्यन्ते गौतमादिभिः।
अतोऽष्टकादयः कार्य्याः सर्व्वे कालक्रमोदिताः"।

इति। उपदेशादेव सर्व्वेषामविशेषेण करणे सिद्धे पुनः करणोपदेशोऽवश्यंकरणमेव बोधयति। अष्टकादिप्रक्रमे तदकरणे दोषश्रवणाच्च। तथा चोक्तम्।

"यस्त्वाधायाग्निमालस्याद्देवादीन्नैभिरिष्टवान्।
निराकर्त्ताऽमरादीनां स विज्ञेयो निराकृतिः"

इति। तस्मादष्टका नित्येति सिद्धम्। अत्राह। यदि नामाष्टका नित्या, तर्हि पुष्टिकर्म्मापि कथं भवति? उच्यते। अस्तु नाम नित्या, काम्याऽपि भविष्यति। कस्मात्? फलोपदेशस्यार्थवत्त्वोपपत्तेः। यद्वा। फलवाद एवायमष्टकां स्तौति, न पुनः फलमप्य-

नेनोपदिश्यते । किं कारणम् ? उभयविधाने वाक्यभेदः । पाठान्तरेऽपि "ऊर्ज्जोऽवरुद्धै"—इत्यादिवत् फलवादत्वं बोद्धव्यम् । अथवा । नित्यत्वेऽप्यानुषङ्गिकमेव पुष्टिफलं भविष्यति ।

"नित्यक्रियां तथा चान्ये ह्यनुषङ्गफलां श्रुतिम्" ।

इति स्मरणात् । अथैवं समस्ता एव देवता उपदिश्य परत एव पुष्टिकर्म्मा,—इति कुतो न सूचितम् ? परत एव वक्ष्यामः । अन्ये त्वाहुः,—"तथात्वे पुष्टिकर्म्म चतुरष्टको हेमन्तः,—इत्युत्तर-सूत्रेणैकसूत्रताशङ्का स्यात्, अतस्तथा न कृतम्"—इति ॥ ० ॥ ॥ २ ॥ ० ॥

आग्नेयी पित्र्या वा प्राजापत्यर्तुदेवता वैश्वदेवीति देवताविचाराः ॥ ३ ॥

अग्नेरियमाग्नेयी । प्रकृतत्वादष्टकेति सम्बध्यते । पितॄणामियं पित्र्या । प्रजापतेरियं प्राजापत्या । ऋतवो वसन्तादयः, ते देवता यस्याः सेयमृतदेवता । विश्वेदेवाः सर्व्वेदेवाः, तेषामियं वैश्वदेवी । वाशब्दः प्रत्येकमभिसम्बध्यते । आग्नेयी वा पित्र्या वा प्राजापत्या वा ऋतुदेवता वा वैश्वदेवी वा । इति एते देवता-विचारा भवन्ति ।

इदमिदानीं सन्दिह्यते । किं पशुप्रोक्षणनिर्व्वापहोमेष्वेत-द्विकल्पोक्तानां देवतानां मध्यादिच्छया अन्यतमस्या अभि-सन्धानं कर्त्तव्यम् ? आहोस्वित् सर्व्वासाम् ? उताहो नैकस्या-अपि ? इति । नैकस्या अपि,—इति ब्रूमः । किंदेवताका तर्ह्यष्टका ? न खल्वदेवताका भवितुमर्हति । उच्यते । न

वयमदेवताकामष्टकामाचक्ष्महे, रात्रिदेवताकान्तु ब्रूमहे। कस्मात् पुनः कारणात् सतीष्वेतद्विकल्पोक्तास्वन्यास्वपि देवतासु रात्रि-देवतैवाष्टकाऽभ्युपगम्यते ? सूत्रप्रमाण्यादित्याह। अष्टका रात्रि-देवता,--इति खल्वाचार्य्येण सूत्रितम्। तत्प्रामाण्यात् रात्रिदेवता अष्टका अभ्युपगम्यते। ननु, आग्नेयी पित्र्या वा,--इत्येतदप्याचा-र्य्यस्यैव सूत्रम् ? सत्यमाचार्य्यस्यैव सूत्रमेतत्, किन्तु नैतत् देवता-विधानार्थं परन्तु परमतोपन्यासार्थम्। कथं पुनरवगम्यते,--परमतोपन्यासार्थमेतदिति। शृणु यथाऽवगम्यते। अष्टका रात्रि-देवता,--इति देवतामष्टकायाः सूत्रयित्वा, पुष्टिकर्म्मा,--इति च फलवादम्, आग्नेयीत्यादिकं सूत्रयन्नाचार्य्यः परमतमेतदिति दर्श-यति। तदिदमर्थं पुष्टिकर्म्मा,--इति मध्ये सूत्रितम्। अन्यथा देवतोपदेशानां मध्ये फलवादोपन्यासोऽनुचित एव स्यात्।

यच्च,--उत्तरेण सूत्रेण सहैकसूत्रताशङ्का-निरासार्थं मध्य एव फलवादोपन्यासः,--इति वर्णितम्। तदपि नातीव समीची-नम्। कस्मात् ? तदाशङ्काया अकिञ्चित्करत्वात्। एकसूत्रताया-मपि क्षतेरभावाच्च। तस्मात्, अष्टका रात्रिदेवता पुष्टिकर्म्मा,--इत्यनेन स्वमतमभिधाय आग्नेयीत्यादिना परमतमादर्शितम्--इत्यादरणीयम्। गृह्यान्तरेऽप्येकैकमतपरतयैवैतासां देवतानामु-पन्यासो दृश्यते। तथाच गृह्यान्तरम्। "तां ह्येके वैश्वदेवीं ब्रुवत-आग्नेयीमेके ** प्राजापत्यामेके रात्रिदेवतामेके ** ऋतुदेवता-मेके पितृदेवतामेके"--इति। तस्मादेता देवता नैकस्याभिमताः अपि त्वेकैका देवता एकैकस्याचार्य्यस्य। तत्र, "रात्रिदेवतामेके" --इत्येतदस्मदाचार्य्यमतस्योपन्यासः,--इति बोद्धव्यम्। अएतत्

आचार्य्येण,—"अष्टका रात्रिदेवता"—इति सूत्रयित्वा, "इति देवताविचाराः"—इति सूत्रितं, न देवताविकल्पाः—इति। एतासां देवतानां स्वाभिमतत्वे तु, "नव षट् त्रय इति विकल्पः" —इतिवत् "देवताविकल्पाः",—इत्येव कुर्य्यात्। तस्मात्,—देवताविचारा एवैते, न पुनरेता देवता भवन्ति। देवता त्वस्माभिरुक्तैव,—अष्टका रात्रिदेवता,—इति। सोऽयमाचार्य्यस्याभिप्रायः। देवताविचारप्रकारश्च बुद्धिमद्भिरूहनीयः। ग्रन्थगौरवभयादुपारम्यतेऽस्माभिः।

यच्च मन्त्रलिङ्गमग्न्यादीनामस्ति, न तद्देवताश्रुतिचोदितां रात्रिं बाधितुमीष्टे। दुर्बलं हि लिङ्गं श्रुतेरिति खल्ववोचाम। यथा च, मन्त्रलिङ्गावगताऽपि देवता तद्धितशिष्टया देवतया बाध्यते, तथैव देवताशब्दशिष्टयाऽपि बाधिष्यते। न्यायस्याविशेषात्। अन्ये तु मन्यन्ते,—"अन्यतरस्या देवताया अभिसन्धानं न घटते। कुतः? मध्यमाष्टकायाम्, अग्नावग्निः,—इति मन्त्रलिङ्गविरोधात्। तस्मात्, सर्व्वासामभिसन्धानं कर्त्तुं युक्तम्। अत्रापि यत्र मन्त्रान्तरेण होमः, तत्र होमकाले मन्त्रदेवतामेवाभिध्यायेत्। तथैव तत्राभिध्यातया भक्तिसाहचर्य्यात् सर्व्वा अप्येकदा देवता अभिध्याता इष्टदाश्च भवन्ति" —इति ॥ ० ॥ २ ॥ ० ॥

कियत्यः पुनरष्टका भवन्ति? उच्यते,—

चतुरष्टको हेमन्तः ताः सर्व्वाः समाꣳसाश्चिकी-

र्षेदिति कौत्सः * ॥ ४ ॥

चतस्रोऽष्टका यस्मिन्, सोऽयं चतुरष्टको हेमन्तः ऋतुविशेषः। तदिदं त्र्यृतुसंवत्सराभिप्रायं सूत्रम्। एतदुक्तं भवति। हेमन्त-मासचतुष्टये चतस्रोऽष्टका भवन्ति,—इति। ताः सर्व्वाश्चतस्रोऽप्यष्टकाः समांसाः मांससहिताश्चिकीर्षेत् कर्त्तुमिच्छेत्। चिकीर्षेत्,—इति गुरुकरणं केनाप्युपायेन मांससम्पत्तिं कर्त्तुमिच्छेदित्युपदेशार्थम्। इति,—अनन्तरोक्तं,—चतस्रोऽष्टकाः—इति, तासु सर्व्वासु मांसम्—इति च, कुत्सस्यापत्यं कौत्स आचार्य्यो मन्यते ॥ ० ॥ ४ ॥ ० ॥

त्र्यष्टक इत्यौद्गाहमानिः ॥ ५ ॥

तिस्रोऽष्टका यस्मिन्, सोऽयं त्र्यष्टको हेमन्तः,—इत्यौद्गाहमानिराचार्य्यो मन्यते। उद्गाहमानस्यापत्यमौद्गाहमानिः ॥ ० ॥ ५ ॥ ०॥

यथौद्गाहमानिराचार्य्यो मन्यते,—

तथा गौतमवार्कखण्डी ॥ ६ ॥

आचार्य्यावपि मन्येते। एवञ्च, औद्गाहमानिगौतमवार्कखण्डीनामाचार्य्याणामनुमतस्त्र्यष्टकपक्ष एवास्मदाचार्य्यस्याप्यभिप्रेतः,—

---

* अत्र भट्टभाष्ये 'चतुरष्टको हेमन्तः'—इति 'ताः सर्व्वाः समांसाश्चिकीर्षेदितिकौत्सः'—इति सूत्रद्वयं कल्पितम्। चतुरष्टकपक्षस्यापि कौत्सीयत्वात् भट्टभाष्यीयमुत्तरसूत्रं 'ताः सर्व्वाः समांसाश्चिकीर्षेत्'—'इति कौत्सः'—इति च द्विधा भङ्क्त्वा सूत्रत्रयं कल्पितमासीन्मया प्रथमसंस्करणे। इदानीन्तु त्रयाणामेकसूत्रत्वमेवोचितं पश्यता तथैव कृतम्।

इत्यवगच्छामः। कस्मात्? तिसृणामेव परतः कर्म्मोपदेशात्। अस्मिंश्च पक्षे मध्यमाष्टकैव समांसा कर्त्तव्या। कस्मात्? प्रथमामतिक्रम्य मध्यमायामेव तदुपदेशात्। इतरयोर्द्रव्यान्तरोपदेशाच्च। एवमेतस्मिन् पक्षे अन्वष्टक्यमपि मध्यमायामेव भवति। कस्मात् कारणात्? तस्याष्टकासंज्ञपितपशुसाध्यत्वात्। मध्यमाष्टकायामेव च पशुसंज्ञपनोपदेशात्। तथाच वक्ष्यति,—"वामं सक्थ्यन्वष्टक्याय निदध्यात्"—इति। तथा चोक्तम्।

"अन्वष्टक्यं मध्यमायामिति गोभिलगौतमौ।
वार्कखण्डिश्च, सर्व्वासु कौत्सो मेनेऽष्टकासु च"।

इति। वचनस्य खल्वेतस्योक्तन्यायमूलतया त्र्यष्टकपक्ष एव गोभिलाचार्य्यस्यानुमतः,—इति, भङ्ग्यन्तरेण कात्यायनः स्पष्टयाञ्चकार। कौत्सस्य पुनराचार्य्यस्य मते सर्व्वासामेवाष्टकानां समांसत्वात् सर्व्वत्रैवान्वष्टक्यं सम्भवति,—इति द्रष्टव्यम्। तस्मादाचार्य्येण चतुर्थ्या अष्टकायाः कर्म्मासूत्रणात् त्र्यष्टकपक्ष एवादरणीयः। चतुरष्टकपक्षस्तु कौत्सानुमतोऽपि बहुभिर्व्विरोधादुपरोद्धव्यः। अथाच वाक्यार्थविद्भिरभिहितम्।

"अल्पानां यो विघातः स्यात् स बाधो बहुभिः स्मृतः।
प्राणसम्मित इत्यादि वाशिष्ठं बाधितं यथा।
विरोधो यत्र वाक्यानां प्रामाण्यं तत्र भूयसाम्।
तुल्यप्रमाणसत्त्वे तु न्याय एव प्रवर्त्तकः"।

इति ॥ ० ॥ ६ ॥ ० ॥

अथेदानीं तिस्रोऽष्टकाः क्रमेणोपदेष्टुमाह,

योऽर्द्धमाग्रहायण्यास्तामिस्राष्टमी तामपूपाष्टके-त्याचक्षते ॥ ७ ॥

आग्रहायण्याः पौर्णमास्याऊर्द्धं परतो या तामिस्रा कृष्णपक्षीया अष्टमी । तमिस्राष्टमी,—इति केचित् पठन्ति, तत्रापि स एवार्थः । तां अपूपाष्टका,—इति आचक्षते कथयन्ति आचार्य्याः । यथेयमपूपविधानादपूपाष्टका भण्यते, तथा मध्यमाऽपि मांसविधानान्मांसाष्टका, अन्तिमाऽपि शाकविधानात् शाकाष्टकोच्यते,—इति द्रष्टव्यम् । अथैवम्,—अपूपविधानादेवाभिधाने सिद्धे 'अपूपाष्टकेत्याचक्षते',—इत्येतदवाच्यम् ? उच्यते । एवन्तर्हि गुणार्थोऽयमनुवादो भविष्यति । कथं नाम ? ब्राह्मणभोजनार्थमप्यपूपाः कर्त्तव्याः,—इति । एवञ्च, अष्टकाविहितमन्यदपि यत् कर्म्म—श्राद्धं, तदप्यपूपैः करणीयमिति सिध्यति । तथाच पुराणेषु स्मर्य्यते ।

"आद्याऽपूपैः सदा कार्य्या मांसैरन्या भवेत् सदा ।
शाकैः कार्य्या तृतीया स्यादेष द्रव्यगतो विधिः" ।

इति ॥ ० ॥ ७ ॥ ० ॥

स्थालीपाकावृता तण्डुलानुपस्कृत्य चरुंश्रपयति ॥ ८ ॥

स्थालीपाकरीत्या पूर्व्वोक्तया, तण्डुलानुपस्कृत्य संस्कृत्य चरुं श्रपयति ॥ ० ॥ ८ ॥ ० ॥

अष्टौ चापूपान् कपालेऽपरिवर्त्तयन् ॥ ९ ॥

अष्टसङ्ख्याकान् मण्डकान्। तथा चोक्तम्।

"त्रैयम्बकं करतलमपूपा मण्डकाः स्मृताः।

पालाशा गोलकाश्चैव लौहचूर्णञ्च चीवरम्"।

इति। कपाले,—

"कपालं मृन्मयं पात्रं चक्राघटितमुच्यते।

आसुरं चक्रघटितं दैवे पैत्रे च वर्ज्जयेत्"।

इत्युक्तलक्षणे, अपरिवर्त्तयन् परिवर्त्तनमकुर्व्वन्। चशब्दात् श्रपयति,—इत्यनुषज्यते ॥ ० ॥ ९ ॥ ० ॥

किमेकस्मिन्नेव कपाले अष्टावपूपान् श्रपयति? न। कथन्तर्हि? उच्यते,—

एककपालान् ॥ १० ॥

एकैककपालान्—इत्यर्थः। तथाच, एकैकस्मिन् कपाले एकैकमपूपं श्रपयति। कथं ज्ञायते? सूत्रारम्भस्यार्थवत्त्वादित्याह। कपाले,—इत्येतावन्मात्रसूत्रणादप्यविशेषादेकस्मिन्नेव कपाले भविष्यति, किं सूत्रान्तरारम्भेण? तस्मात् सूत्रान्तरारम्भादवगच्छामः,—एकैकस्मिन् कपाले एकैकस्यापूपस्य श्रपणम्—इति।

ननु, अविशेषात् द्वे त्रीणि वा कपालान्यपि प्राप्नुयन्ति? प्राप्नुवन्तु नाम, तावताऽप्येकस्मिन् कपाले क्रियत एव। क्रियते चेत्,—तत्रैव क्रियताम्, अलं कपालान्तरकल्पनया? तस्मादेकैककपालान्—इत्यस्मदुक्तैव वर्णना। तथा चोक्तम्।

"पृथक्कपालान् कुर्व्वीत अपूपानष्टकाविधौ"।

इति ॥ ० ॥ १० ॥ ० ॥

कपालप्रसङ्गात् पुरोडाशधर्म्माणामपि प्रसङ्गं कश्चिदाशङ्कीत, अत-स्तन्निषेधार्थमाह,—

अमन्त्रानित्यौद्गाहमानिः ॥ ११ ॥

अमन्त्रान् मन्त्ररहितानष्टावपूपानित्यौद्गाहमानिराचार्य्यो मन्यते ॥

॥ ० ॥ ११ ॥ ० ॥

अपूपानां प्रमाणेनैव कपालानामपि प्रमाणं सेत्स्यति,—इत्यभि-प्रायेणापूपानामेव प्रमाणमुपदिशति,—

त्रैयम्बकप्रमाणान् ॥ १२ ॥

अष्टावपूपान् श्रपयति,—इति सम्बध्यते। त्रैयम्बकप्रमाणान् कर-तलप्रमाणान्—इत्यर्थः। तथा चोक्तम्। "त्रैयम्बकं करतलम्"—इति। एतस्य पुनरसम्भवे गृह्यासंग्रहोक्तं प्रमाणमपि द्रष्टव्यम्। तथाच गृह्यासंग्रहः।

"चतुर्मुष्टिश्चरुः कार्य्यश्चतुर्णामुत्तरोऽपि वा।
कपालस्य प्रमाणेन अपूपानष्टकाविधौ।
चतुर्भागं पाणितलात् कपालं याज्ञिका विदुः।
पृथक्-कपालान् कुर्व्वीत अपूपानष्टकाविधौ"।

इति ॥ ० ॥ १२ ॥ ० ॥

भृतानभिघार्य्योदगुद्वास्य प्रत्यभिघारयेत् ॥ १३ ॥

भृतान् पक्वानपूपान् घृतेनाभिघार्य्य अग्नेरुत्तरतोऽवतार्य्य पुनर्घृतेनाभिघारयेत्। कपालानां स्थालीपाकधर्म्मानतिदेशादेवं सूचितम्। एवञ्च, यावदुक्तत्वात् नात्राभिघारणे पवित्रान्तर्हितत्वमपेक्षितम्। चरौ तु स्थालीपाकधर्म्मातिदेशादेवैतानि प्राप्नुवन्ति। वैकृतत्वात् यावद्दवनमेव माभूदित्याशङ्कया वा वचनम् ॥ ० ॥ ॥ १३ ॥ ॥ ० ॥

स्थालीपाकावृताऽवदाय चरोश्चापूपानाञ्चाष्टकायै स्वाहेति जुहोति ॥ १४ ॥

स्थालीपाकधर्म्मेण चरोश्च अपूपानाञ्च सर्व्वेषां पृथक् पृथगवदाय अष्टकायै स्वाहेति तन्त्रेणैव जुहोति। अत्र सन्दिह्यते। किं चरोरपूपानाञ्च सर्व्वेषां मध्येभ्योऽवदाय ततः पूर्व्वार्द्धेभ्योऽवद्यति ? आहोस्विदेकैकस्य मध्यात् पूर्व्वार्द्धाच्चावदाय पुनरपरापरस्य तथैवावद्यति ? एकैकस्य मध्यात् पूर्व्वार्द्धाच्चावदाय पुनरपरापरस्यापि तथैवावद्यति,—इति प्रतिपद्यामहे। कस्मात् ? चरोश्चापूपानाञ्च,—इति चशब्दद्वयकरणात्। प्रत्येकं चशब्दबलात् प्रत्येकमेव तावत् यथोक्तावदानमवगम्यते। अवगम्यते चेत्, न युज्यते विना कारणमुत्स्रष्टुम्। अन्यथा चरोरपूपानाञ्च,—इति कुर्य्यात् ॥०॥ १४ ॥०॥

स्थालीपाकावृताऽन्यत् ॥ १५ ॥

कृतभाष्यमेतत्। अत्रापूपाष्टकाकर्म्मणः परिसमाप्तिः ॥०॥ १५ ॥०॥

अथेदानीं मांसाष्टकाप्रकरणं प्रस्तूयते,--

तैष्या ऊर्द्ध्वमष्टम्यां गौः ॥ १६ ॥

तैषी पौषी पौर्णमासी। तस्या ऊर्द्ध्वं--तस्याः परस्यामष्टम्यां गौ-रालब्धव्या,—इति सूत्रशेषः ॥ ० ॥ १६ ॥ ० ॥

कथमालब्धव्या ? उच्यते,—

ताᳬसन्धिवेलासमीपं पुरस्तादग्नेरवस्थाप्योपस्थितायां जुहुयात्—यत्पशवः प्रध्यायतेति ॥ १७ ॥

रात्र्यह्नोः सन्धिरेव सन्धिवेला। सा चार्थात् पूर्व्वैव बोद्धव्या, न पश्चिमा। उषैव सन्धिवेलाशब्दार्थः,--इति केचित्। तस्याः सन्धिवेलायाः समीपं "कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे"--इति द्वितीया। सन्निधावित्यर्थः। पुरस्तात् पूर्व्वस्यां दिश्यग्नेः, तां गां अवस्थाप्य प्रत्यङ्मुखीं स्थापयित्वा, उपस्थितायामागतायां सन्धिवेलायां, यत् पशवः,—इत्यनेन मन्त्रेण जुहुयात्। द्रव्यानुपदेशादाज्येन। स्रुवेण चायं होमः स्यात्। एतदुक्तं भवति। सन्धिवेलाया अल्पत्वात् तदानीं होतुं तस्याः समीपमेवाग्नेः पूर्व्वतो गामवस्थापयति, तत आगतायां सन्धिवेलायां जुहोति,—इति।

ननु, उपस्थितायां गवि जुहुयात्,—इत्ययमेव सम्बन्धः कस्मान्न वर्ण्यते ? विरोधादित्याह। कथं नाम ? यदि नामोपस्थितायामेव गवि हूयते, न तर्ह्यग्नेः पुरस्तात्तामवस्थाप्य जुहोति। अथाग्नेः पुरस्तात्तामवस्थाप्य जुहोति, व्यक्तं तर्हि तस्यामुपस्थिता-

यामेव न जुहोति—अपि तु अग्नेः पुरस्तादवस्थापितायामिति।

अथापि स्यात्,—नेयमुपस्थितिरवस्थानाद्भिद्यते। यत् खल्ववस्थापनं "पुरस्तादग्नेरवस्थाप्य"—इत्यनेन सूचितं, तत्र याऽवस्थितिः सैवोपस्थितायामित्यनेन परामृश्यते। न,—इत्युच्यते। कस्मात् न—इत्युच्यते? शृणु, यथा न—इत्युच्यते। यदि नाम सैवावस्थितिः परामृश्येत, नूनमवस्थितायामित्यकरिष्यत्। तदकरणाच्चावगच्छामः,—नात्र सैवावस्थितिः परामृश्यते,—इति। न खल्ववस्थितिमभिप्रयन्नुपस्थितायामिति च कुर्व्वन्नाचार्य्योऽस्माकं प्रतीतिं स्थगयति,—इति युक्तमभ्युपगन्तुम्। आनर्थक्यञ्चैवमापद्येत। पुरस्तादग्नेरवस्थाप्य जुहुयात्,—इति ह्यभिप्रेतम्।

तस्मात्, सन्धिवेलायामुपस्थितायाम्—इत्यस्मदुक्त एवार्थ आदरणीयः। शब्दस्वरणमात्रात् खल्वयमेवार्थोऽवगम्यते। अवगम्यते चेत्, न युज्यते परित्यक्तुम्। अतएव, सन्धिवेलासमीपं गोरवस्थापनं सन्धिवेलायामुपस्थितायां होमार्थम्। सन्धिवेलासमीपम्,—इत्यस्य प्रातराहुत्यनन्तरपरतया वर्णनायाञ्च तदेवानर्थकं स्यात्। परिभाषाबलादेव तत्प्राप्तेः। नापि सन्धिवेलासमीपमित्यनेनाञ्जस्येनैतदवगम्यते। तस्मान्न किञ्चिदेतत्।

कश्चिदिदं सूत्रम्—उपस्थितायां गवि,—इत्यन्यथा व्याख्याय, बहुप्रकारं वर्णयाञ्चकार। "ननु, अवस्थाप्य—इत्युक्त्वा, पुनरुपस्थितायामिति कस्मादुच्यते? अत्राह। अस्य होमस्य पशूपस्थापनेन सहातिसम्बन्धार्थम्। पश्वभावे स्थालीपाकं कुर्व्वीत,—इत्यस्मिन् पक्षे निवृत्तिरेव स्यात्। प्रोक्षणपर्य्यग्निकरणमन्त्रौ तु स्थालीपाकपक्षेऽप्यविरोधात् पठनीयौ। अथवा। आज्यसंस्कार-

प्रतिषेधार्थम् उपस्थितायामिति पुनर्व्वचनम्। कथन्नाम ? उपस्थितायां जुहुयादेव, न तावदाज्यं संस्कुर्य्यात्,—इति। अथवा। आसादनीये आसादिते कर्म्मणः क्वताक्वतप्रत्यवेक्षण-कर्त्तरि ब्रह्मणि चोपविष्टे तत्रापि होमस्य प्राप्तत्वात् तथा मा-भूदित्यानर्थ्यार्थं पुनर्व्वचनम्। तेन किम् ? उपस्थितायामन-न्तरमेव जुहुयादेव, न तावत् किञ्चिदपि कुर्य्यात्"—इति ॥ ० ॥ ॥ १७ ॥ ० ॥

हुत्वा चानुमन्त्रयेतानु त्वा माता मन्यतामिति ॥१८॥

हुत्वा, अनु त्वा माता,—इति मन्त्रेण गामनुमन्त्रयेत,—अना-मिकाग्रेण स्पृशन्। तथाचोक्तम्।

"स्पृशन्ननामिकाग्रेण क्वचिवालोकयन्नपि।
अनुमन्त्रणीयं सर्व्वत्र सर्व्वदैवानुमन्त्रयेत्"।

इति। चतुष्पथप्रतिमन्त्रणादौ अवलोकयन्निति संबन्धनीयम्। यो-ग्यत्वात्। प्रतिमन्त्रणमभिमन्त्रणमनुमन्त्रणमिति खल्वनर्थान्तरम्। हुत्वा,—इति वचनं हुत्वैवानुमन्त्रयेत न तु तन्त्रसमापनमपि कृत्वा,—इत्येवमर्थम्। चशब्दश्च यवमिश्रोदकादीनामासादनार्थः। तेन,—यवमिश्रमुदकं, पवित्रं, क्षुरः, शाखाविशाखे पलाशकाष्ठे, वर्हिः, इध्मः, आज्यं, समिधौ, स्रुवः,—इत्येतानि यथावदासाद्य, अनन्तरमनुमन्त्रयेतेत्यर्थः ॥ ० ॥ १८ ॥ ० ॥

यवमतीभिरद्भिः प्रोक्षेदष्टकायै त्वा जुष्टां प्रोक्षा-मीति ॥ १९ ॥

पूर्व्वमासादिताभिर्यवमतीभिरद्भिर्गां प्रोक्षेत्—प्रकर्षेण सिञ्चेत् अष्टकायै,—इति मन्त्रेण ॥ ० ॥ १९ ॥ ० ॥

उल्मुकेन परिहरेत् परिवाजपतिः कविरिति ॥ २० ॥

उल्मुकमलातमित्यनर्थान्तरम्। तेन गां परिहरेत् प्रदक्षिणीकुर्य्यात् परिवाजपतिरिति मन्त्रेण ॥ ० ॥ २० ॥ ० ॥

अपः पानाय दद्यात् ॥ २१ ॥

तस्यै गवे पानायोदकं दद्यात्—मन्त्रानुपदेशात् व्याहृतित्रितयं जपन्। कथं ज्ञायते ?

"यत्र मन्त्रा न विद्यन्ते व्याहृतित्रितयं जपेत्।
मन्त्राणामेव चादेशे मन्त्रात् कर्म्म समाचरेत्"।

इति गृह्यासंग्रहवचनात्। एवमन्यत्रापि बोद्धव्यम्। मन्त्रानुपदेशादमन्त्रकमिति वर्णनन्तु उक्तवचनानवलोकनेन। इध्मादीनामिव केवलं तूष्णीं करणमाचार्य्यपुत्रेणोपदिष्टम् ॥ ० ॥ ॥ २१ ॥ ० ॥

पीतशेषमधस्तात् पशोरवसिञ्चेदात्तं देवेभ्यो हविरिति ॥ २२ ॥

तस्याः पीतावशिष्टमुदकं, पशोस्तस्या एव गोरधस्तादवसिञ्चेत् अवाचीनं सिञ्चेत् आत्तं देवेभ्यः,—इति मन्त्रेण ॥ ० ॥ २२ ॥ ० ॥

अथैनामुदगुत्सृप्य संज्ञपयन्ति ॥ २३ ॥

अथ,—अनन्तरमेव, एनां गां उदगुत्तरस्यामग्नेरुत्सृप्य नीत्वा सञ्ज्ञपयन्ति। कर्त्तुरनियमः। सञ्ज्ञपनं हननम्॥०॥२३॥०॥ कीदृशीं सञ्ज्ञपयन्ति? उच्यते,—

प्राक्शिरसमुदक्पदीं देवदैवत्ये॥२४॥

प्राक्शिरसं पूर्व्वाभिमुखशिरस्कां, उदक्पदीमुदङ्मुखपदीं सञ्ज्ञपयन्ति। देवदैवत्ये,—देवानुद्दिश्य यत् क्रियते, तस्मिन्॥०॥ ॥२४॥०॥

दक्षिणाशिरसं प्रत्यक्पदीं पितृदैवत्ये॥२५॥

पूर्व्वसूत्रव्याख्यानेनैवेदमपि सूत्रं व्याख्यातम्। सेयमष्टका-प्रसङ्गात् साधारणकर्म्मपरिभाषा क्रियते। ततश्च, देवतान्तरेषु प्रोक्षणमन्त्रमूहेत। तेन,—वास्तुकर्म्मणि, वास्तोष्पतये त्वा जुष्टां प्रोक्षामि,—इति। "श्रोत्रियेऽभ्यागते श्राद्धं महोक्षेण महाजेन पयस्विन्या वा दद्यात्" इत्युक्तलक्षणे पित्र्ये,—पितृभ्यस्त्वा, जुष्टमिति वा जुष्टामिति वा। एवमन्यत्रापि। तथा चोक्तम्।

"ऊहः प्रोक्षणमन्त्रस्य लिङ्गदेवतयोर्वशात्"।

इति॥०॥२५॥०॥

संज्ञप्तायां जुहुयात् यत् पशुर्मायुरकृतेति *॥२६॥

---

* मायुमकृतेति,—इति पाठान्तरम्।

तस्यां संज्ञप्तायां सत्यां जुहुयात्, यत् पशुरितिमन्त्रेण ॥०॥ २६ ॥०॥

पत्नी चोदकमादाय पशोः सर्व्वाणि स्रोताᳬसि प्रक्षालयेत् ॥ २७ ॥

पत्नी उदकमादाय, चशब्दाद्दर्भकूर्चमप्यादाय, पशोर्हताया गोः सर्व्वाणि स्रोतांसि—

"सप्त तावन्मूर्द्धन्यानि तथा स्तनचतुष्टयम् ।
नाभिः श्रोणिरपानश्च गोः स्रोतांसि चतुर्दश" ।

इत्युक्तलक्षणानि । प्रक्षालयेत् ,—दर्भकूर्चेण स्रोतांसि प्रकर्षेणाकृष्य क्षालयेदित्यर्थः । स्रोतसां क्षालनञ्चेदं तूष्णीं करणीयम् । क्रमश्चेच्छाधीन एव भवति । तथा चोक्तम् ।

"क्षालनं दर्भकूर्चेण सर्व्वत्र स्रोतसां पशोः ।
तूष्णीमिच्छाक्रमेण स्यादृपार्थे पार्णदारुणी" ।

इति ॥ ० ॥ २७ ॥ ० ॥

अग्रेण नाभिं पवित्रे अन्तर्धायानुलोममाकृत्य वपामुद्धरन्ति ॥ २८ ॥

अग्रेण नाभिं नाभेरग्रतः—अदूरप्रदेशे इत्यर्थः । पूर्व्वमासादिते पवित्रे अन्तर्धाय । द्विवचनं दलापेक्षम् ,—इति भट्टनारायणः । अनुलोमं लोम्नामनुकूलं यथा भवति, तथा आकृत्य—पूर्वमासादितेन क्षुरेण पाटयित्वा, वपां मांसचर्म्मणोरन्तर्व्वर्त्तिनीं वशां

उद्धरन्ति। कर्त्तुरनियमः। यद्यप्यत्र मन्त्रो नोपदिश्यते, तथापि व्याहृतिजपो न कर्त्तव्यः। कस्मात्?

"वपाहोमे मुखेनैव होमे स्विष्टकृते तथा।
व्याहृतिर्न प्रयोक्तव्या मुखे नाप्सु च लक्षणम्"।

इति गृह्यासंग्रहवचनात्। ननु, वपाहोम एव व्याहृतिप्रयोगः-निषेधः वचनादवगम्यते? सत्यम्। किन्तु वपाहोमे आचार्येण मन्त्रोपदेशात् व्याहृतिप्रयोगप्रसक्तिरेव नास्ति,--इति व्यर्थस्तत्र निषेधः। तस्मादवगच्छामः,—वपाहोमे कर्त्तव्ये यत् किञ्चित् क्रियते तदनुकूलं, तत्रैवासौ निषेधः,—इति ॥ ० ॥ २८ ॥ ० ॥

शाखाविशाखयोः काष्ठयोरवसज्याभ्युक्ष्य श्रपयेत् ॥ २९ ॥

शाखा एकशाखं काष्ठम्। विशाखा नानाशाखं काष्ठम्। शाखा च विशाखाच शाखाविशाखे, तयोः—शाखाविशाखयोः काष्ठयोः। ते च काष्ठे पालाशे बोद्धव्ये। कस्मात्? "वपार्थे पार्णदारुणी" --इति वचनात्। तयोः काष्ठयोः तां वपां अवसज्य आरोप्य, उदकेनाभ्युक्ष्य श्रपयेत् ॥ ० ॥ २९ ॥ ० ॥

प्रश्च्युतितायां विशसथेति ब्रूयात् ॥ ३० ॥

प्रश्च्युतितायां प्रचरितायां। श्च्युतिर चरणे,—इति स्मरणात्। प्रश्च्युतितायां वपायां विशसथ,—इति ब्रूयात्। विशसथ, गां विकृतां कुरुत अपगतचर्म्मदेहां कुरुत,--इत्यर्थः। सोऽयं

सहायानां प्रैषः। सहायान् खल्वेवं प्रेष्य, अन्यदपि तानवबोधयेत् ॥ ० ॥ ३० ॥ ० ॥

किन्तत् ? उच्यते,—

यथा न प्रागग्नेर्भूमिꣳशोणितं गच्छेत् ॥ ३१ ॥

यथा येन प्रकारेण विशस्यमानाया गोः शोणितं, प्रागग्नेर्भूमिं अग्नेः पुरस्ताद्भूमिभागं न गच्छेत् न द्रयात् ,—तथा विशसथ,—इत्यर्थः। एतस्माच्च कारणादगगच्छामः,—अग्नेः समीप एव गौर्व्विशसनीया,—इति ॥ ० ॥ ३१ ॥ ० ॥

शृतामभिघार्य्योदगुद्वास्य प्रत्यभिघारयेत् ॥ ३२ ॥

शृतां वपाम्। कृतभाष्यमन्यत् ॥ ० ॥ ३२ ॥ ० ॥

स्थालीपाकावृता वपामवदाय,—स्विष्टकृदावृता वाऽष्टकायै स्वाहेति जुहोति ॥ ३३ ॥

स्थालीपाकावृता,—"अथ हविष उपस्तीर्य्यावद्यति मध्यात् पूर्व्वार्द्धात्"—इत्याद्युक्तप्रकारेणेत्यर्थः। पूर्व्वमासादितेन क्षुरेण वपामवदाय, स्विष्टकृदावृता वा कृत्स्नां वपामादाय, अष्टकायै स्वाहा,—इत्यनेन मन्त्रेण जुहोति। तथा चोक्तम्।

"क्षुरो मांसावदानार्थः, कृत्स्नां स्विष्टकृदावृता।
वपामादाय जुहुयात् तत्र तन्त्रं समापयेत्"।

इति। स्विष्टदावृता तावत् उत्तरार्द्धपूर्व्वार्द्धादवदानं प्राप्नोति। अयं पुनरत्र विशेषः, यत् कृत्स्नैव वपा स्विष्टकृदावृताऽवदातव्या—इति।

अनन्तरमेवान्यस्य कर्म्मण उपदेशादेककर्म्माशङ्का माभूदिति, "तत्र तन्त्रं समापयेत्"--इत्यनेन कर्म्मणो नानात्वं स्पष्टीकृतम् ॥ ० ॥ ३३ ॥ ० ॥

स्थालीपाकावृताऽन्यत् स्थालीपाकावृताऽन्यत् ॥ ३४ ॥

कृतभाष्यमेतत् । अस्मादपि वचनादिदानीमेकस्य कर्म्मणः परिसमाप्तिरवगम्यते । द्विर्व्वचनं प्रपाठकसमाप्तिप्रज्ञापनार्थम् ॥ ० ॥ ॥ ३४ ॥ ० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्य्यात्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारस्य कृतौ गोभिलीयगृह्यसूत्रभाष्ये तृतीयप्रपाठकस्य दशमी खण्डिका समाप्ता ॥ ० ॥

समाप्तश्चायं तृतीयः प्रपाठकः ॥

गोभिलीय-गृह्यसूत्रे

चतुर्थप्रपाठके प्रथमा खण्डिका।

वपाहोममुक्त्वा वपाश्रपण्योः पलाशशाखयोः प्रतिपत्तिमाह,—

अनुप्रहरति वपाश्रपण्यौ ॥ १ ॥

ययोः शाखाविशाखयोरवसज्य वपा श्रपिता, ते शाखाविशाखे वपाश्रपण्यौ उच्येते। ते वपाश्रवण्यौ अनु पश्चात् प्रहरति। कस्य पश्चात्? द्रव्यासादनतद्वीक्षणप्रोक्षणब्रह्मोपवेशनपर्य्यन्तस्य। कस्मात्? आरम्भसामर्थ्यादित्याह। पूर्व्वप्रपाठकपरिसमाप्तौ पूर्व्वस्य कर्म्मणः तन्त्रसमापनस्याभिधानात् अग्रे च चरुश्रपणस्य सूत्रयिष्यमाणत्वात् इदानीं खल्वनुशब्देन चरुश्रपण-पूर्व्वकर्त्तव्यानामेव कर्म्मणां परतः,—इत्यवगम्यते।

तत्र च, क्षुरः, कंसपात्रत्रयं, प्लक्षशाखावान् प्रस्तरः,—इत्येतेषामेव वैकृतानामासादनमत्राधिकम्। प्राकृतानामपि मध्ये, चरुस्थालीपवित्रमेक्षणानि इन्द्वश्च आसादयितव्यानि, विनियोगसामर्थ्यात्। सर्व्वमन्यत् प्रकृतवदेवासादयितव्यम्। प्रहरतिश्च यजतिवचनः,—इति प्रस्तर-प्रहरण-न्याये निर्णीतम्। "गार्हपत्ये प्रहरामः"—इति च श्रूयते। तथा सूत्रकारोऽप्याह। "अष्टावष्टौ सकलान्याहवनीये प्रहरेयुः"—इति। तस्मात् होमोऽयम्॥ ॥ ० ॥ १ ॥ ० ॥

कथं प्रहरति ? उच्यते,—

प्राचीमेकशूलां प्रतीचीमितराम् ॥ २ ॥

एकं शूलमग्रं यस्याः सेयमेकशूला, तां—शाखां, प्राचीं प्रागग्रां प्रहरति। इतरां विशाखां प्रतीचीं प्रत्यगग्रां प्रहरति ॥०॥ २ ॥०॥

अवद्यन्त्यवदानानि सर्व्वाङ्गेभ्यः ॥ ३ ॥

अवदीयन्ते,—इत्यवदानानि मांसान्यभिधीयन्ते। प्रकृतस्य पशोः अवदानानि मांसानि अवद्यन्ति छुरेणोद्धरन्ति। बहुवचनाद-नियतः कर्त्ता। कुतोऽवद्यन्ति ? सर्व्वाङ्गेभ्यः—

"हृज्जिह्वाक्रोड़सक्थीनि यकृद्वृक्कौ गुदं स्तनाः।
श्रोणिः स्कन्धसटा पार्श्वे पश्वङ्गानि प्रचक्षते।
एकादशानामङ्गानामवदानानि संख्यया।
पार्श्वस्य वृक्कसक्थ्नोश्च द्वित्वादाहुश्चतुर्दश"।

इत्युक्तलक्षणेभ्यः। ननु, सर्व्वग्रहणं किमर्थम् ? उच्यते।

"हृदयं जिह्वा क्रोड़ं सव्यसक्थि पार्श्वनड़कं पार्श्वे च।
यकृदथ वृक्कौ च गुदं दक्षिणश्रोणिरितरा नाभिः"।

इति वचनान्तरोक्तानामङ्गानामेवावदानानामिह ग्रहणं माभूत, किन्तु सर्व्वेषाम्—इत्येतदर्थमिति गृहाण ॥ ० ॥ ३ ॥ ० ॥

सर्व्वाङ्गेभ्यः,—इत्यस्यापवादमाह,—

अन्यत्र वामाच्च सक्थ्नः क्लोम्नश्च ॥ ४ ॥

सक्थि उरुः। क्लोम तिलकम्। वृक्कादूर्ध्वं पिपासास्थानं क्लोम,—

इत्याचक्षते वैद्यकाः। वामात्—सव्यात् सक्थ्नः, क्लोम्नश्चान्यत्र सर्व्वाङ्गेभ्य अवद्यन्ति। चशब्दद्वयं द्वयोस्तुल्यत्वप्रज्ञापनार्थम्। तदत्र चतुर्दशानामवदानानामवदानद्वयस्य पर्य्युदासात् द्वादशैवावदानानि भवन्ति। प्रयोजनञ्चास्य पर्य्युदासस्योत्तरसूत्रे वक्ष्यामः ॥ ४ ॥ ० ॥

वामंꣳसक्थ्यन्वष्टक्याय निदध्यात् ॥ ५ ॥

वामं सक्थि, अपवादसामर्थ्यात्तुल्यत्वप्रज्ञापनाच्च—क्लोम च, अन्वष्टक्याय,—तादर्थ्ये चतुर्थी, वक्ष्यमाणान्वष्टक्यकर्म्मार्थं निदध्यात् स्थापयेत् ॥ ० ॥ ५ ॥ ० ॥

तस्मिन्नेवाग्नौ श्रपयत्योदनचरुञ्च माꣳसचरुञ्च पृथङ्मेक्षणाभ्यां प्रदक्षिणमुदायुवन् ॥ ६ ॥

अग्निद्वये चरुद्वयस्य श्रपणं माशङ्कीत,—इति तस्मिन्नेवाग्नावित्याह। कथंनाम? पशुकर्म्मणि खल्ववदानानामग्न्यन्तरे शामित्रे श्रपणं दृष्टम्। तद्वदत्राप्यग्न्यन्तरस्योपादानं कश्चिदाशङ्कीत। तन्मा प्रशाङ्क्षीदिति तस्मिन्नेवाग्नाविति वचनम्। तत्राग्नौ ओदनचरुञ्च श्रपयति, मांसचरुञ्च श्रपयति—अखण्डितैरेवावदानैः। ओदनचरुश्च व्रीहितण्डुलनिष्पन्नो भवति। पृथक् नाना श्रपयति। किं कुर्व्वन्? मेक्षणाभ्यां प्रदक्षिणमुदायुवन्। प्रदक्षिणं यथा भवति, तथा उदायुवन् ऊर्द्ध्वमीषन्मिश्रयन्। ओदनचरुञ्च मांसचरुञ्च,—इत्यसमासकरणं चरुद्वयश्रपणस्य

पृथक्कालत्वप्रज्ञापनार्थम् । अपणक्रमस्थानयोः पाठक्रमादेव कल्प-नीयः ॥ ० ॥ ६ ॥ ० ॥

शृतावभिघार्य्योदगुद्वास्य प्रत्यभिघारयेत् ॥ ७ ॥

व्याख्यातप्रायमेतत् । ननु, मांसचरोः स्थालीपाकधर्म्मानतिदेशात् तस्मिन्नेव चरावेतद्विधातव्यम् । तथाच, शृतमित्येकवचनं मांस-चरुमिति वा कर्त्तुमुचितम् । कस्मात् द्विवचनं क्रियते ? असं-मोहार्थमित्याह । अन्यथैकवचने कृते मांसचरुमिति वा सूत्रि-ते, तस्यैव चरोरभिघारणं न पुनरन्यस्यापि,—इति शिष्याः संमुह्येयुः । अथवा । यावदुक्तत्वादस्मिन्नोदनचरावपि अभि-घारणे पवित्रान्तर्हितत्वं न करणीयमित्येतदर्थं शृताविति द्विव-चनं कृतम् ॥ ० ॥ ७ ॥ ० ॥

एतस्मिन् क्रमे आज्यभागान्तं कृत्वा,—

कंऽसे रसमवासिच्य ॥ ८ ॥

कंसे,—पूर्व्वमासादितानां कंसपात्राणामेकस्मिन् कंसपात्रे, रसं अवदानमांसयूषं अवासिच्य निनीय ॥ ० ॥ ८ ॥ ० ॥

प्लक्षशाखावति प्रस्तरेऽवदानानि कृत्वा ॥ ९ ॥

प्लक्षोवृक्षविशेषः । प्रस्तरः कुशमुष्टिः । प्लक्षस्य शाखा प्लक्षशाखा । सा यस्यास्ति सोऽयं प्लक्षशाखावान् । तस्मिन् प्लक्षशाखावति प्रस्तरे भूमौ प्रागग्रनिहिते, अवदानानि अपनीतयूषान्यवदानमांसानि, कृत्वा स्थापयित्वा ॥ ० ॥ ९ ॥ ० ॥

स्थालीपाकावृताऽवदानानां कंसेऽवद्यति ॥ १० ॥

स्थालीपाकावृता मध्यात् पूर्व्वार्द्धादित्युक्तया रीत्या, प्रत्येकं सर्व्वेषामवदानानां--अपनीतयूषाणां मांसानां, कंसे अपरस्मिन् कंसपात्रे,--यत्र यूषो नावसिक्तस्तस्मिन्--इत्यर्थः। अवद्यति क्षुरेणावदाय स्थापयति। अवदानानामिति संबन्धलक्षणा षष्ठी ॥ ० ॥ १० ॥ ० ॥

स्विष्टकृतश्च पृथक् ॥ ११ ॥

स्विष्टकृतः स्विष्टकृदर्थं। चशब्दात्,--स्थालीपाकावृताऽवदानानां कंसे अवद्यति। किं तस्मिन्नेव कंसे? न। कुत्र तर्हि? पृथक्,--अन्यस्मिन् कंसे,--इत्यर्थः। अत्र च, स्विष्टकृदर्थत्वादवदानमांसानामुत्तरार्द्धपूर्व्वार्द्धेभ्योऽवदातव्यम् ॥ ० ॥ ११ ॥ ० ॥

चरोरुद्धृत्य विल्वमात्रमवदानैः सह यूषेण सन्नयेत् ॥ १२ ॥

चरोः प्रकृतत्वादोदनचरोः विल्वमात्रं विल्वपरिमाणं (परिमाणे मातच्) उद्धृत्य पूर्व्वोक्तयैव रीत्या मेक्षणेन गृहीत्वा। पात्रे स्थापयेदित्यर्थः। किमेकस्मिन्नेव पात्रे? न। पृथक्। कथं ज्ञायते? अत्रापि पृथगिति सम्बध्यते। कस्मात्? मध्यमणिन्यायात्। तेन, पृथक् पृथगेव मेक्षणेनावदाय पृथक् पृथगेव पात्रे स्थापयेत्। एतदुक्तं भवति। मध्यात् पूर्व्वार्द्धादित्युक्तक्रमेण मेक्षणेन चरोर्विल्वमात्रमवदाय यत्र मांसावदानानि स्थापितानि

तस्मिन् कंसपात्रे स्थापयति। एवमुत्तरार्द्धपूर्व्वार्द्धादित्युक्तरीत्या स्विष्टकृदर्थमपि चरोर्विल्वमात्रं पृथगवदाय स्विष्टकृत्कंसपात्रे पृथगेव स्थापयति,--इति। अतएव, यथा सर्व्वैरप्यवदानै-र्व्विल्वमात्रमेवोद्धृतं भवति नाधिकं, तथोद्धरेदिति बोद्धव्यम्। ततश्च, तदुद्धृतं विल्वमात्रं पूर्व्वगृहीतैर्मांसावदानैः यूषेण च पूर्व्वावसिक्तेन सह सन्नयेत् सम्यगेकीकुर्य्यात् मिश्रयेदित्यर्थः॥०॥ ॥१२॥०॥

एतस्मिन् क्रमे आज्यभागौ हुत्वा,

चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वाऽष्टर्च्चप्रथमया जुहुयाद-ग्नावग्निरिति॥ १३ ॥

चतुर्गृहीतमाज्यं गृहीत्वा,--इत्युक्तार्थम्। अग्नावग्निरिति योऽय-मष्टर्चः,--अष्टानामृचां समाहारः, तस्य प्रथमया ऋचा जुहु-यात्। भृगूणामपि चतुर्गृहीतमेवैतत्। कुतः? विशेषवच-नारम्भस्यार्थवत्त्वात्। पूर्व्ववत्तेषां विशेषस्यानुपदेशाच्च। सेयमा-ज्याहुतिः॥०॥ १३ ॥०॥

अथ चर्व्वाहुतिरभिधीयते,--

सन्नीतात् तृतीयमात्रमवदाय द्वितीयातृतीयाभ्यां जुहोति॥ १४ ॥

यत् प्रथमे पात्रे सन्नीतं मांसावदानं चर्व्वदानं यूषश्च, तस्मात् सन्नीतात् तृतीयमात्रं त्रिभागैकभागमित्येतत्। अवदाय गृहीत्वा

प्रकृतस्याष्टर्चस्य द्वितीयातृतीयाभ्यां ऋग्भ्यां मिलिताभ्यां जुहोति ॥ ० ॥ १४ ॥ ० ॥

मन्त्रान्ते स्वाहाकारः,--इति सूत्रणात् प्रतिमन्त्रमेव स्वाहाकारं कश्चिदाशङ्कीत, अतस्तदपवादार्थमिदमाह,--

उत्तरस्याꣳ स्वाहाकारं दधाति ॥ १५ ॥

उत्तरस्यां ऋचि न पूर्व्वस्यां, स्वाहाकारं दधाति करोति। तत्रैव च जुहोति ॥ ० ॥ १५ ॥ ० ॥

एवमेवावरे चतुर्थीपञ्चमीभ्याꣳ षष्ठीसप्तमीभ्याञ्च ॥ १६ ॥

एवमेव पूर्व्वोक्तेनैव विधिना, अवरे द्वे तृतीयमात्रे अवदाय। अपरे --इति पाठेऽपि तथैवार्थः। प्रकृतस्याष्टर्चस्य चतुर्थीपञ्चमीभ्यां मिलिताभ्याम् एकामाहुतिं जुहोति, षष्ठीसप्तमीभ्याञ्चापराम्। अत्राप्युत्तरस्यामुत्तरस्यां स्वाहाकारं करोति, तत्रैव च जुहोति ॥ ० ॥ १६ ॥ ० ॥

शेषमवदाय सौविष्टकृतमष्टम्या जुहुयात् ॥ १७ ॥

शेषं स्विष्टकृदर्थमुत्तरार्द्धपूर्व्वार्द्धेभ्यो यद्गृहीतं, तदवदाय, प्रकृतस्यैवाष्टर्चस्य अष्टम्या ऋचा स्वाहाकारान्तया अग्नेरुत्तरार्द्धपूर्व्वार्द्धे जुहुयात् ॥ ० ॥ १७ ॥ ० ॥

एवन्तावत् गवा यथोक्तेन विधिना यागः कर्त्तव्यः,—इत्ययं

प्रथमः कल्पः। यदा पुनर्गौर्न सम्पद्यते, तदा कथं कर्त्तव्यम्? तदिदानीमभिधीयते,—

यद्युवा अल्पसम्भारतमः स्यादपि पशुनैव कुर्य्यात् ॥ १८ ॥

सम्भ्रियते,—इति सम्भारो द्रव्यम्। अल्पः सम्भारो यस्य सोऽयमल्पसम्भारः। तस्यैवातिशयस्तमप्प्रत्ययार्थः। उ वै,—इति निपातौ। यद्युवा,—इति निपातसमुदायो यद्यर्थे,—इति केचित्। यदि अत्यल्पद्रव्यवान् स्यात्, अपि तदाऽपि पशुनैव कुर्य्यादष्टकायागम्। पशुरपि छाग एव स्यात्। कस्मात्? "अनादेशे पशुश्छागः"—इति गृह्यान्तरवचनात्। "छागपक्षे चरावपि"—इति च लिङ्गात्। एवकारकरणं पूर्व्वोक्तकृत्स्नविधिनियमार्थम्। तेन, अत्रापि कल्पे सर्व्व एव पूर्व्वोक्तो विधिः स्यात् ॥०॥ १८ ॥०॥ छागस्याप्यसम्भवे कथं कर्त्तव्यम्? तदुच्यते,—

अपि वा स्थालीपाकं कुर्व्वीत ॥ १९ ॥

ऋजुरक्षरार्थः। स खल्वयं स्थालीपाक ओदनचरोः परस्तान्मांसचरुस्थाने सवत्सायास्तरुण्या गोः पयसि श्रपयितव्यः। तथा चोक्तम्।

"स्थालीपाकं पशोः स्थाने कुर्य्याद् यद्यानुकल्पिकम्।
श्रपयेत्तं सवत्सायास्तरुण्या गोः पयस्यनु"।

इति। पशोः स्थाने,--इति करणात् पशुकार्य्यकारित्वमस्यावगम्यते। तेन, अत्राप्यष्टर्च्चेन होमः स्यात्। एवञ्च, पशुपक्षे यावन्ति पशोरवदानानि प्रस्तरे क्रियन्ते, स्थालीपाकपक्षेऽपि तावतः पायसान् पिण्डान् तत्र कुर्व्वीत। तथा चोक्तम्।

"चरितार्था श्रुतिः कार्य्या यस्मादप्यनुकल्पशः।
अतोऽष्टर्च्चेन होमः स्याच्छागपक्षे चरावपि।
अवदानानि यावन्ति क्रियन्ते प्रस्तरे पशोः।
तावतः पायसान् पिण्डान् पश्वभावेऽपि कारयेत्"।

इति। ननु, अपि वा स्थालीपाकेन,--इति वक्तव्ये किमर्थं प्रकृतविभक्त्यतिक्रमः क्रियते? कस्यचित् कर्म्मणोऽतिक्रमसूचनार्थमित्याह। कथं नाम? अष्टर्च्चहोमवत्, पश्वभावेऽप्यविलोपार्थं वपाहोमोऽपि स्थालीपाकेनैव स्यात्। अतो वपाहोमस्य निवृत्तिप्रज्ञापनार्थं प्रकृतविभक्त्यतिक्रमः क्रियते,--इति। अत एव, परिशिष्टकारेणाप्यवदानसङ्ख्ययैव पायसपिण्डकरणमुपदिशता आचार्य्यस्यायमभिप्रायः स्पष्टीकृतः॥ ०॥ १८॥ ०॥

अपि वा गोर्ग्रासमाहरेत्॥ २०॥

अपि वा अथ वा,—स्थालीपाकस्याप्यसम्भवे, गोः,—अविशेषेणोपदेशात् आत्मीयस्य परकीयस्य वा कस्यचिदनडुहः, ग्रासमाहरेद्यात्। तावताऽप्यष्टकाकर्म्म कृतं भवतीत्यभिप्रायः। तथा च गृह्यान्तरम्। "अप्यनडुहो यवसमाहरेत्"—इति। केचिदत्र

प्रकरणात् गोशब्दस्य स्त्रीगवीपरत्वं वर्णयन्ति। ग्रस्यते,—इति ग्रासस्तृणयवसादिः। स च यावता गोर्दिवसाहारः सम्पद्यते, तावान् दातुमुचितः। कस्मात् ?

"यतः कुतश्चित् सम्प्राप्य गोभ्यो वाऽपि गवाह्निकम्।
अभावे प्रीणयन्नस्मान् श्रद्धायुक्तः प्रदास्यति"।

इति श्राद्धकरणाशक्तस्य तथा दर्शनात्। ग्रासोऽपि, एषा मेऽष्टकेति मन्त्रेण देयः। कुतः ? सिंहावलोकितन्यायेन तस्यात्राप्यनुषङ्गात्। तस्य चाचार्य्यानुमतत्वात्। तथा चोक्तम्।

"कच्चोपधानमन्त्रोयः स गोर्ग्रासे विधीयते"।

इति ॥ ० ॥ २० ॥ ० ॥

अपि वाऽरण्ये कक्षमुपधाय ब्रूयादेषा मेऽष्टकेति ॥ २१ ॥

अपि वा, गोर्ग्रासाहरणस्याप्यसम्भवे,—इत्येतत्। अरण्ये, कक्षं बाहुमूलकोटरप्रदेशं, उपधाय,—(उप हीनार्थे) हीनाधानं कृत्वा,—कक्षतिरोधानमपनीय ऊर्द्धबाहुर्भूत्वा,—इति यावत्। एषा मेऽष्टका,—इत्येतं मन्त्रं ब्रूयात् कथयेत्। तथा च, श्राद्धाशक्तौ गवाह्निकप्रदानस्याप्यसम्भवे पुराणस्मरणम्।

"सर्व्वाभावे वनं गत्वा कक्षमूलप्रदर्शकः।
सूर्य्यादिलोकपालानामिदमुच्चैः पठिष्यति।
न मेऽस्ति वित्तं न धनं न चान्यत्
श्राद्धोपयुक्तं, स्वपितृन्नतोऽस्मि।

तृप्यन्तु भक्त्या पितरौ, मयैतौ
भुजौ कृतौ वर्त्मनि मारुतस्य"।

इति। तस्मादत्राप्येतत्परतया वर्णना शक्यते कर्त्तुम्। दृष्टपरिकल्पनाया न्याय्यत्वात्।

एवं वा—

अरण्ये, कक्षं तृणसङ्घमुपधाय,—अग्निना सन्धुक्ष्य, एषा मेऽष्टकेति ब्रूयात्। तथा च गृह्यान्तरम्। "अग्निना वा कक्षमुपोषेत्"—इति। अत्र किञ्चिद्वक्तव्यमस्ति। मुख्यकल्पानुकल्पभावेन तावदत्र पञ्च पक्षाउपदिष्टाः। तत्र योऽयमाद्यो गोपशुपक्षः स तावदिदानीं शिष्टैर्नानुष्ठीयते। अननुष्ठनाच्च साम्प्रतं पुराकल्पीभूतः। तथाच वाक्यार्थविद्भिरुक्तम्।

"विधिर्योऽनुष्ठितः पूर्व्वं क्रियते नेह साम्प्रतम्।
पुराकल्पः स यद्वच्च विधवाया नियोजनम्।
गोवधो मधुपर्कादौ महोक्षोऽतिथिपूजने।
सम्प्रत्यकरणात्तस्य पुराकल्पत्वमागतम्।"

इति ॥ ० ॥ २१ ॥ ० ॥

न त्वेव न कुर्व्वीत न त्वेव न कुर्व्वीत ॥ २२ ॥

नैवाष्टकां न कुर्व्वीतेति नञ्द्वयेनावश्यं करणमुपदिशति। न वक्तव्यं तर्हि? अवश्यं करणस्य पूर्व्वमेव सिद्धत्वात्। उच्यते। मुख्यकल्पानुकल्पभेदात्तावदत्र पञ्च पक्षाः सूत्रिताः। शास्त्रान्तरेऽपि यानि पक्षान्तराण्युक्तानि,—"अपि वा अनूचानेभ्य उदकुम्भमाहरेत्"—

इत्येवमादीनि, तानि वा कुर्य्यात्, न त्वेव न कुर्व्वीत,--इत्येतदर्थ-मिदमुच्यते। तुशब्दः स्थालीपाकपक्षेऽप्यन्वष्टक्यस्यावश्यकरणप्रज्ञापनार्थः। इतरथा, पश्वभावेन मांसाभावादस्य लोपः स्यात्। मध्यमाष्टकासंज्ञपितपशुमांसेनान्वष्टक्यविधानात्। तथा चोक्तम्।

"ओदनव्यञ्जनार्थन्तु पश्वभावेऽपि पायसम्।
सद्रवं श्रपयेदेतदन्वष्टक्येऽपि कर्म्मणि"।

इति। द्विर्व्वचनमादरार्थं, मध्यमाष्टकाकर्म्मणः परिसमाप्त्यर्थं, वीप्सया सर्व्वास्वेवाष्टकासु यथासम्भवमनुकल्पप्राप्त्यर्थञ्च। अन्ये तु वर्णयन्ति। "अभ्यासः प्रकरणपरिसमाप्त्यर्थः। अथवा। अष्टकालोपे दोषगुरुत्वप्रज्ञापनार्थः। अविलोपे च फलभूयस्त्वप्रज्ञापनार्थोऽभ्यासः। तथाच यास्केनोक्तम्। अभ्यासे भूयांसमर्थं मन्यन्ते इति। अथवा। सूत्रद्वयमेतत्। अत्र पूर्व्वस्य यथोक्त एवार्थः। उत्तरं चोत्तरसूत्रेण सह संबध्यते, न त्वेव न कुर्व्वीत श्वस्ततोऽन्वष्टक्यम्--इति। तेन किं? स्थालीपाकपक्षेऽप्यन्वष्टक्यमवश्यं कुर्य्यादिति दर्शयति"--इति।

इदमिदानीं चिन्त्यते। किमेतेऽष्टकादयः पाकयज्ञाः सकृत् कर्त्तव्याः? उत प्रत्यब्दम्?--इति। तत्र, केचित् सकृदमीषां करणम्--इच्छन्ति। कस्मात्? एतेषां पुरुषसंस्कारत्वात्, सकृत् कृतेनैव च कर्म्मणा पुरुषसंस्कारस्य वृत्तत्वात्, पुनः करणे हेतोरभावात्,--इति। अन्ये त्वाहुः;--

"तस्मादुत्सृज्य कौन्तेय! गोवृषान् प्रति वत्सरम्"।

इति पौराणिक-लिङ्गदर्शनात् आवृत्तिरेवामीषाम्। न च पुरुषसंस्कारस्य वृत्तत्वात् किमर्थमावृत्तिरिति वाच्यम्। पुरुष-

संस्कारस्य ह्रस्त्वेऽपि प्रत्यवायपरिहारार्थमावृत्तेर्युक्तत्वात्,— इति। वयन्तु पश्यामः। सकृदवश्यमेव करणं, आवृत्तौ तु नात्यन्तं नियमः। ततश्च, आवृत्तावभ्युदयः, अनावृत्तावपि न प्रत्यवायः। तथा चोक्तम्।

"सकृदप्यष्टकादीनि कुर्य्यात् कर्म्माणि यो द्विजः।
स पंक्तिपावनो भूत्वा लोकान् प्रैति घृतश्चुतः।

इति। अत्र खल्वपिशब्दादावृत्तिरपि अवगम्यते ॥ ० ॥ २२ ॥ ० ॥

इति महामहोपाध्यायराधाकान्तसिद्धान्तवागीशभट्टाचार्य्यात्मजश्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारस्य कृतौ गोभिलीयगृह्यसूत्रभाष्ये चतुर्थप्रपाठकस्य प्रथमा खण्डिका समाप्ता ॥ ० ॥

चतुर्थप्रपाठके द्वितीया खण्डिका।

श्वस्ततोऽन्वष्टक्यम् ॥ १ ॥

ततस्तस्मादनन्तरोपदिष्टान्मांसाष्टकाकर्म्मणः, श्वः अनागतेऽह्नि,—नवम्यामित्यर्थः। एवमेके। अष्टकाकर्म्मण्यष्टम्यामुपस्थितत्वादन्वष्टक्यस्यापि नवम्यां वर्णयितुमुचितत्वात्,—इति तेषामाशयः। अष्टकाकर्म्मदिनात् परदिन एव, न नवम्या नियमः। एवमपरे। अन्वष्टक्यं कर्त्तव्यमिति वाक्यशेषः। अष्टकायाः पश्चाद्भवतीत्यन्वष्टका, तत्र साधु अन्वष्टक्यमिति कर्म्मणो नामधेयम्।

कश्चित् सर्व्वत्रैवान्वष्टक्यं मन्यमानः सूत्रे ततः-शब्दस्य वीप्सां कृत्वा व्याचष्टे,—ततस्ततः अन्वष्टक्यम्,—इति। तदसङ्गतम्। मांसाष्टकाकर्म्मण एवानन्तरत्वात्। वीप्साया अश्रुतत्वाच्च। पठ्यमानमन्त्रकाण्डे मांसाष्टकाविनियुक्ताष्टर्चानन्तरमन्वष्टक्यमन्त्रस्य पठितत्वात्। सर्व्वत्रान्वष्टक्यपक्षस्याचार्य्याननुमतत्वाच्च। तदिदमधस्तादेवास्माभिरभिहितं,—"तथा गौतमवार्कखण्डी"—इत्यत्र।

अथैवं ततः,—इत्यनर्थकम्, अधिकारादेव मांसाष्टकाकर्म्मणो लाभात्। नियमार्थं तर्हि। किं नियम्यते? तस्मान्मांसाष्टकाकर्म्मण एव नान्यस्मादित्येतन्नियम्यते। किमर्थं पुनर्नियम्यते? अधिकाराशङ्कानिरासार्थमित्याह। का पुनरत्राधिकाराशङ्का? उच्यते। सप्तमी

तावदुपाष्टका, अष्टमी अष्टका, नवमी चान्वष्टकेतिभण्यते । तथाच अन्वष्टकायां भवम् अन्वष्टक्यम्,— इति समाख्याबलात् सर्व्वास्वेवाष्टकासु अन्वष्टक्यं कदाचिदापातेन प्रतिभायात् कस्यचित् । सेयमधिकाशङ्का । तन्निरासार्थं ततइत्युक्तम् ॥ ० ॥ १ ॥ ० ॥

अपरश्वो वा ॥ २ ॥

अपरश्वः—एकान्तरिते अहनि वा अन्वष्टक्यं कर्त्तव्यम् । तिथिवृद्धिपक्षेऽयं विकल्पः,—इति नवम्यामन्वष्टक्यवादिनः । दिनवादिनस्त्वाहुः,—अशक्तावयं विकल्पः,—इति ॥ ० ॥ २ ॥ ० ॥

अथेदानीम् अन्वष्टक्यं कर्म्म विवक्षुराह,—

दक्षिणपूर्व्वेऽष्टमदेशे परिवारयन्ति ॥ ३ ॥

वेश्मनो दक्षिणपूर्व्वे अष्टमदेशे उभयदिगष्टमभागे,—आग्नेय्यामित्येतत् । परिवारयन्ति, सर्व्वतोभावेनाच्छादयन्ति कटादिभिः किञ्चित् स्थानम् । बहुवचनादनियतः कर्त्ता ॥ ० ॥ ३ ॥ ० ॥

कथं परिवारयन्ति ? उच्यते,—

तथाऽऽयतम् ॥ ४ ॥

तथेति दक्षिणपूर्व्वाष्टमदेशोभण्यते । दक्षिणपूर्व्वाष्टमदेशायतं यथा भवति, तथा परिवारयन्ति । आयतमायामोदैर्घ्यमित्यनर्थान्तरम् । परिवृतस्योत्तरार्द्धदक्षिणार्द्धयोरुपरिष्टात् कर्म्मोपदेशात् दक्षिणपूर्व्वाष्टमदेशे दक्षिणोत्तरायतमेव स्थानं परिवृतं भवतीत्यशङ्का-

निरासार्थं 'तथाऽऽयतम्'—इति सूत्रयाञ्चकार। तस्मात्, 'प्रक्रान्तत्वाद्दक्षिणपूर्व्वकोणायतं भविष्यति किं सूत्रेण,—इत्यसङ्गतं वचनम्॥ ॥०॥४॥०॥

तथामुखैः कृत्यम्॥ ५॥

यद्वक्ष्यमाणं कर्म्म, तत् तथामुखैः दक्षिणपूर्व्वाष्टमदेशाभिमुखैः कृत्यं करणीयम्। लाघवार्थमचैतत् सूत्रितम्। अन्यत्र सूत्रणे हि दक्षिणपूर्व्वाष्टमदेशमुखैरिति सूत्रयितव्यं भवति॥ ०॥ ५॥०॥

कियत्परिमितं स्थानं परिवारयन्ति? उच्यते,—

चतुरवरार्द्ध्यान् प्रक्रमान्॥ ६॥

चत्वारोऽवरार्द्ध्याः निकृष्टा येषां, तान् चतुरवरार्द्ध्यान् प्रक्रमान् परिवारयन्ति। तदस्यातिक्रान्ततरेण सूत्रेण संबन्धो बोद्धव्यः। प्रक्रमः श्रवणाकर्म्मण्येव व्याख्यातः। एतदुक्तं भवति। सर्व्वनिकृष्टोऽयं पक्षः;—यच्चतुर्णां प्रक्रमाणां परिवारणम्,—इति। इच्छया पुनरधिकमपि परिवारयन्ति॥ ०॥ ६॥ ०॥

तस्य खलु परिवृतस्य,—

पश्चादुपसञ्चारः॥ ७॥

पश्चात् पश्चिमदिशि उपसञ्चारः कर्त्तव्यः। उपसञ्चरत्यनेनेत्युपसञ्चारो द्वारमुच्यते॥ ०॥ ७॥ ०॥

उत्तरार्द्धे परिवृतस्य लक्षणं कृत्वाऽग्निं प्रणयन्ति॥ ८॥

परिवृतस्य स्थानस्योत्तरार्द्धे पूर्व्वोक्तं लक्षणसंज्ञकं कर्म्म कृत्वा अग्निं प्रणयन्ति। बहुवचनात् कर्त्तुरनियमः। एवञ्चात्र यावदुक्त-त्वाद्ब्रह्मासनादीनां निवृत्तिरवगम्यते। तथाच गृह्यासंग्रहः।

"एकाग्नौ पितृयज्ञे च ब्रह्माणं नोपकल्पयेत्।
सायं प्रातश्च होमेषु तथैव बलिकर्म्मसु"।

इति। इदमिदानीं सन्दिह्यते। किमेतदग्निप्रणयनं उपवीतिना प्राङ्मुखेन करणीयम्, उत प्राचीनावीतिना दक्षिणपूर्व्वाष्टमदिङ्मु-खेन?—इति। उपवीतिना प्राङ्मुखेन,—इति ब्रूमः। कस्मात्? "लक्षणावृदेषा सर्व्वत्र"—इति सर्व्वत्र-ग्रहणेन व्याप्त्यवगमात्। इह च, लक्षणं कृत्वा,—इति वचनस्यैवमर्थत्वात्। अन्यथा खल्व-ग्निप्रणयने लक्षणं प्राप्तमेवेति पुनर्व्वचनमनर्थकमेव स्यात्। तस्मात्, लक्षणे रेखानां प्राग्गतत्वानुरोधात् तत्र प्राङ्मुखकरणावधार-णाच्च, अत्रापि प्राङ्मुख एव कुर्य्यादित्यवगच्छामः। एवञ्च, यथा अन्यत्र लक्षणमुपवीतिना क्रियते, तथा अत्राप्यस्मिन् कर्म्म-ण्युपवीतिनैव भवितव्यम्। उपरिष्टात् खल्वाचार्य्यः,—"अत ऊर्द्ध्वं प्राचीनावीतिना"—इति कुर्व्वन्, अधस्तात् किञ्चित् कर्म्म प्राची-नावीतिना, किञ्चिदुपवीतिना, किञ्चिच्चोभयथैव कर्त्तव्यमित्यु-पदिशति। एतच्चोपरिष्टादेव व्याख्यास्यामः। अतएव कर्म्मप्रदीपः।

"दक्षिणं पातयेज्जानु देवान् परिचरन् सदा।
पातयेदितरज्जानु पितॄन् परिचरन्नपि"।

इति स्मरति। तदिदं वचनम्,—पितृकर्म्मान्तःपात्यपि देवपरि-चरणं दक्षिणजानुपातेन, एवं देवकर्म्मान्तर्गतमपि पितृपरिचरणं इतरजानुपातेन करणीयम्,—इत्याह। कथं ज्ञायते? सदा-

शब्दस्यैवमर्थत्वात्। एवञ्च, जानुपातवदुपवीतित्वप्राचीनावीतित्वयोरपि तथैव वर्णयितुमुचितम्। कस्मात्? कारणस्याविशेषात्। अग्निं किल देवमाचक्षते नैरुक्ताः॥०॥८॥०॥

पश्चादग्नेरुलूखलं दृꣳहयित्वा सकृत् संगृहीतं व्रीहिमुष्टिमवहन्ति सव्योत्तराभ्यां पाणिभ्याम्॥९॥

उत्तरशब्द उपरितनवचनः। सव्यः पाणिरुत्तरो दक्षिणश्चाधरो-ययोः पाण्योः, ताविमौ सव्योत्तरौ, ताभ्यां सव्योत्तराभ्यां पाणिभ्यां मुषलेनावहन्ति। उक्तार्थमन्यत्। सकृत् संगृहीतमिति वचनात् अनुनिर्व्वापयोरत्र निवृत्तिमिच्छन्ति। व्रीहिग्रहणं हविरन्तरप्रतिषेधार्थम्। यद्यप्यत्र सकृत्संगृहीतस्य मुष्टिमात्रस्य ग्रहणम् अवगम्यते, तथापि तथा गृह्णीयात् यथा होमस्य पिण्डानाञ्चाभिनिर्वृत्तिः स्यात्। कुतः? ऐदमर्थ्याद्ग्रहणस्य। अतएवाचार्य्यपुत्रेण,—

"चतुर्मुष्टिश्चरुः कार्य्यश्चतुर्णामुत्तरोऽपि वा"।

इति सामान्यत एवोपदिष्टम्। तदिदं हविर्निर्व्वपणानिकं प्राचीनावीती दक्षिणपूर्व्वाष्टमदिङ्मुखः कुर्य्यात्। कुतः? पित्र्यत्वात्। कस्मात् पुनः कारणात् सत्यपि देवतानां साधारण्ये पित्र्यत्वमेव हविषः कथ्यते? प्राधान्यादित्याह। पितॄणां खल्वत्र कर्म्मणि प्राधान्यमवगम्यते। तस्मात् पित्र्यमिदं भवितुमर्हति। प्रधानवशाद्धि नियमो वर्णयितुमुचितः। कुतः पुनरत्र पितॄणामेव प्राधान्यमवगम्यते न देवतानामपि? तथामुखैः कृत्यमिति वचनात्—इति ब्रूमः। अपिच। हविषः सकृद्ग्रहणात्, सव्योत्तराभ्यां पाणिभ्याम-

तनात्, सकृत् फलीकरणात्, यथा मांसाभिघाराः पिण्डा-न्ति तथा मांसच्छेदनात्, प्रसव्यमुदायवनात्, दक्षिणस्यामु-सनात्,—इत्येवमादिभिरुपदेशशतैः पितॄणामेवात्र प्राधान्यम-गम्यते। मनुरपि स्मरति।

"दैवकार्य्यात् द्विजातीनां पितृकार्य्यं विशिष्यते।
दैवं हि पितृकार्य्याणां पूर्व्वमाप्यायनं स्मृतम्"।

ति। तस्मात् पितॄणामेव प्राधान्यम्। एतच्चोपदिष्टात्तत्र तत्र स्फुटीभविष्यति।

इदमिदानीं सन्दिह्यते। किमत्र पितृत्वात् पितृभ्यस्त्वा जुष्टं निर्व्वपामि,—इति मन्त्रेण निर्व्वपणम्, आहोस्वित् यावदुक्तत्वाद-मन्त्रकम्, उताहो आचार्य्यपुत्रपरिभाषाबलात् व्याहृतिवित-? —इति। पितृभ्यस्त्वा जुष्टं निर्व्वपामि,—इति मन्त्रेण,—इति ब्रूमः। कस्मात्? प्रकृतौ तथा दर्शनात्। लिङ्गाच्च। अग्नौ-करणहोम-विचारश्लोके खल्वेतस्यार्थस्य लिङ्गमुपलभ्यते। तथाच कर्म्मप्रदीपः।

"अपसव्येन वा कार्य्यौ दक्षिणाभिमुखेन तु।
निरुप्य हविरन्यस्मा अन्यस्मै न हि हूयते"।

इति। एतस्मात् लिङ्गात् मन्त्रवद्ग्रहणमवगम्यते। पितृर्थं निर्व्वापः खल्वस्य हविषः हेतुतयोपन्यस्यते। तच्चैवं सति आम्ना-यीनोपपद्यते। तथाच पुराणस्मरणम्।

"अग्निमान् निर्व्वपेत् पितृं चरुं वा शस्यमुष्टिभिः।
पितृभ्यो निर्व्वपामीति सव्यं दक्षिणतोन्यसेत्"।

इति ॥ ० ॥ ८ ॥ ० ॥

यदा वितुषाः स्युः ॥ १० ॥

यदा यस्मिन् काले वितुषाः विगततुषाः स्युर्भवेयुः ॥ ० ॥ १० ॥ ० ॥

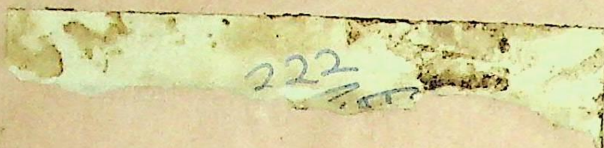
तदा,—

सकृदेव सुफलीकृतान् कुर्व्वीत ॥ ११ ॥

सकृदेकवारं [illegible]ा, सुफलीकृतान्—सुशब्दः शोभनवचनः, शोभनं यथा भवति नव[illegible]ा फलीकृतान् निष्पन्नीकृतान् तण्डुलान् कुर्व्वीत पूर्व्वमेव खल्ववघातेन तण्डुला निष्पन्नाः। इदानीन्तु शोभनं निष्पन्नीकरणमुपदिश्यते। तेन प्रच्छट्टनमिदानीं कुर्व्वीत। कणकापनयनं वा फलीकरणमुच्यते। सुफलीकृतानपनीतसमस्तकंसूकानित्यर्थः ॥ ० ॥ ११ ॥ ० ॥

अथामुष्माच्च सक्थ्नो माꣳसपेशीमवकृत्य नवायाꣳ सूनायामणुशश्छेदयेत् ॥ १२ ॥

[illegible] [illegible]र्थः। अथ, तण्डुलप्रक्षालनानन्तरम्। [illegible] सकृदेव स्यात्। हविषः पितृत्वात्। व्यवहितस्यापि बुद्ध्या सन्निकृष्य अमुष्मादित्यनेन प[illegible]ार्शः। अथशब्दः पूर्व्वप्रकृतार्थोवा। अमुष्मात् पूर्व्वप्रकृतात् मांसाष्टकायां निहितात् सक्थ्नः, चशब्दात् क्लोम्नश्च, मांसपेशीं,—मांसपेशी प्रसिद्धा, तां अवकृत्य अवच्छिद्य, नवायां सूनायां,—सूना नाम काष्ठमयः पात्रविशेषः, तस्यां सूनायां अणुशः सूक्ष्मं सूक्ष्मं कृत्वा छेदयेत् ॥०॥ १२ ॥०॥

222

222,14 KH
42936

